

វិទ្យាស្ថាននៃគ្រីស្ទសាសនារបស់ខាលវីន

រ៉ូលូម 14 - សៀវភៅទី 4- ជំពូកទី 16-17



ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ: Charany Yoeun

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា (CRFI)

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី XVI ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកដែលល្អបំផុត គឺស្របតាមការអប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងលក្ខណៈសំគាល់/ 12

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ត្រូវបានពិចារណាទាក់ទងនឹងអ្វីដែលជាតំណាងទាក់ទងទៅនឹងការកាត់ស្បែក ហើយត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយអំប្រាហាំ, 1- 6

1. ការវាយប្រហារលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក/ 12
2. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានកំណត់ដោយ/ 13
3. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក/ 15
4. ភាពខុសគ្នាគឺនៅក្នុងផ្នែកខាងក្រៅតែប៉ុណ្ណោះ/ 17
5. ទារកចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង/ 18
6. ភាពខុសគ្នានៅក្នុងរបៀបនៃការបញ្ចាក់បន្ថែម/ 19

(ព្រះគ្រីស្ទបានអញ្ជើញ និងប្រទានពរដល់កុមារតូចៗ ៖ យើងមិនគួរដកពួកគេចេញពីទីសម្គាល់ និងអត្ថប្រយោជន៍នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក 7-9) ។

7. ព្រះយេស៊ូវ និងកុមារ/ 22
8. ភាពស្មើគ្នាស្ទើរតែបែបទឹកដ៏ស្អាតពីការអនុវត្តពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក/ 24
9. ព្រះពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារក/ 25

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់អាណាបាទីស្ទដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការកាត់ស្បែក, 10-16)

10. ភាពខុសគ្នាដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់មិនពិត/ 28

11. ការសន្យាខាងវិញ្ញាណ/ 29
12. ទារកខាងរូបកាយនិងខាងវិញ្ញាណ/ 31
13. អំប្រាហាំជាឪពុករបស់អស់អ្នកដែលជឿ/ 32
14. កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយជនជាតិយូដាមិនបានចាត់ទុកជាទេ/ 34
15. ការសន្យានឹងសម្រេចបំពេញ មិនមែនប្រៀបធៀបតាមន័យពាក្យ/ 36
16. ភាពខុសគ្នាជាក់ស្តែងបន្ថែមទៀតរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក/ 38
(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលថា ទារកមិនអាចមានជំនឿ ១៧-២០)
17. កុមារក៏គួរមានជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ/ 40
18. អំណះអំណាងតាំងពីទារករបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 43
19. ការជំទាស់ ៖ ទារកមិនអាចយល់ពីការបង្រៀន/ 44
20. ការជំទាស់ ៖ ទារកមិនមានសមត្ថភាព ទាំងការប្រែចិត្ត ឬជំនឿ/ 46
(ដំណើរការនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងកុមារដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក, ២១-២២)
21. កុមារលូតលាស់ចូលទៅក្នុងការយល់ដឹងអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់កុមារ/ 48
22. ការនេះគឺជាការល្អឯមន្ត្រីសម្រាប់កុមារ; ដូច្នេះ ពួកគេមិនត្រូវដកសេចក្តីសញ្ញា
នោះទេ/ 50
(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកកាលដើមដំបូងនៃក្រុមជំនុំ ២៣-២៤)
23. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ក្នុងបទគម្ពីរដែលសំដៅលើមនុស្សពេញវ័យមិនគួរប្រើដោយគ្មាន
ភស្តុតាងបន្ថែមចំពោះកុមារឡើយ ។/ 52
24. អំប្រាហាំ និងអ៊ីសាកធ្វើជាឧទាហរណ៍ពីភាពខុសគ្នានៃមនុស្សពេញវ័យ និងទារក/ 53

(វត្តមួយចំនួនបន្ថែមប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកបានបកស្រាយថា: អ្នកដែលស្លាប់ដោយមិនបានជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានផ្តោតទោសទាំងអស់ 25-30)

- 25. កើតជាថ្មី "នៃទឹកនិងវិញ្ញាណ"/ 55
- 26. មិនមែនអ្នកដែលមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងអស់ត្រូវបានបាត់បង់នោះទេ/ 57
- 27. ពាក្យបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះយេស៊ូវ/ 59
- 28. ទារកមិនសំដៅដល់នៅក្នុង ម៉ាកុស ១៦:១៦/ 61
- 29. ព្រះយេស៊ូវជាគំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមនុស្សពេញវ័យ/ 62
- 30. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់/ 63
- (ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់ Servetus និងការសន្និដ្ឋាន ៣១-៣២)
- 31. ការជំទាស់របស់ Servetus/ 66
- 32. ការដឹងគុណដោយសារការមើលថែរបស់ព្រះចំពោះកូនរបស់យើង/ 75

ជំពូកទី XVII ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអ្វីដែលនាំមកដល់យើង/ 77

(ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដែលមានសញ្ញានៃនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណ 1-3)

- 1. សញ្ញានិងវត្ថុ/ 77
- 2. ការរូបរាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទជាផលផ្នែកពិសេសនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់/ 79
- 3. វត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 80

(ការសន្យាដែលបានផ្សារភ្ជាប់ក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលយើងបានចូលរួមទទួលយកសាច់នឹងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ដោយអារម្មណ៍អាថ៌កំបាំង ជាជាងការពន្យល់, ៤-៧)

4. អត្ថន័យនៃពាក្យសន្យានៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់/ 82

5. របៀបដែលយើងចូលរួមដោយជំនឿ/ 84

6. Augustine និង Chrysostom លើរឿងនេះ/ 87

7. ការគិត និងពាក្យមិនពេញលេញ/ 89

(ការរួបរួមដែលផ្តល់ជីវិតនេះត្រូវបាននាំមកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ, 8-10)

8. ព្រះគ្រីស្ទតាំងលំនៅរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង/ 90

9. វិញ្ញាណដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកផ្តល់ជីវិត/ 92

10. វត្តមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់/ 94

(ទំនាក់ទំនងនៃទីសំគាល់ខាងក្រៅ និងការពិតដែលមើលមិនឃើញខុសគ្នាតាមរយៈគ្រូបង្រៀន និងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃការបកប្រែ ១១-១៥)

11. អត្ថន័យសំខាន់ និងឥទ្ធិពលនៃពិធី/ 96

12. ចន្លោះវត្តមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្វី?/ 98

13. កំហុសរបស់គ្រូបង្រៀន ៖ នំប៉័ងយល់ច្រឡំចំពោះព្រះ/ 99

14. Transubstantiation/ 101

15. មូលដ្ឋានពិតប្រាកដនៃគោលលទ្ធិនៃ transubstantiation និងការជជែកបន្ថែមសម្រាប់វា / 104

(អំណះអំណាងសម្រាប់ការបដិសេធនៃគោលលទ្ធិគ្រប់កន្លែងនៃរូបកាយជាពាក្យតូច
ចង្អៀត រួមជាមួយនឹងការបង្ហាញពីទស្សនៈខាងវិញ្ញាណនៃការរូបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទនៅ
ស្ថានសួគ៌ ១៦-១៣)

- 16. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទំព័រ/108
- 17. គោលលទ្ធិនៃគូប្រជែងរបស់យើងលុបចោលរូបកាយពិតនៃព្រះគ្រីស្ទ/ 109
- 18. វត្តមានត្រូវបានយល់នៅពេលដែលចិត្តរបស់យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌/
111
- 19. តើវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ត្រូវគិតយ៉ាងដូចម្តេច? / 113
- 20. ពាក្យនៃការអប់រំ/ 114
- 21. ការបកស្រាយន័យធៀបនៃពាក្យដែលសម្រេច/ 119
- 22. ពាក្យ "គឺ"/ 122
- 23. ភាពមិនអាចទៅរួចនៃការបកស្រាយតាមន័យពាក្យត្រឹមត្រូវ/ 124
- 24. ការការពារទំព័រនឹងការបន្ទោសថា ការបកស្រាយរបស់យើងកំណត់ដោយហេតុ
ផល/ 127
- 25. ពាក្យដែលត្រូវការការយល់ដឹង និងការបកស្រាយ/ 130
- 26. រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅស្ថានសួគ៌/ 132
- 27. អត្ថន័យនៃការលើកឡើងចំពោះសំណួរខាងលើ/ 136
- 28. អំណះអំណាងរបស់ Augustine/ 137
- 29. នៅលើការពិតនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 142
- 30. ការបែងចែកនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបដិសេធ/ 147

31. ព្រះគ្រីស្ទមិនបានយាងចុះមកឯយើងទេប៉ុន្តែ យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅទ្រង់/
150

(លក្ខណៈពិតនៃវត្តមានរូបកាយដែលអ្នកជឿទទួលទានតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ, ៣២-៣៤)

32. ដំណោះស្រាយដែលពាក់ព័ន្ធនៃអាថ៌កំបាំងត្រូវបានបដិសេធ/ 151

33. ខាងវិញ្ញាណ និង ការទទួលយកព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដក្នុង ការទទួលទានពិធីល្បែង
ព្រះអម្ចាស់ដោយអ្នកមិនជឿ/ 153

34. ការទទួលទានការល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមអ្នកមិនជឿ នេះបើយោងតាម
Augustine/ 159

(អបិយជំនឿនៃធាតុដែលដកចេញ ៣៥-៣៧)

35. ការគោរពនៃធាតុដែលបានច្រានចេញ/ 165

36. អបិយជំនឿ និងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្នុងការថ្វាយបង្គំបែបនេះ/ 167

37. ពិធីអបិយជំនឿជាមួយពិធីបរិសុទ្ធ/ 169

(ចំណុចនៃការសង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេស ៖ សេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ការរួមដំណើរ
នៃការអធិប្បាយ ការព្យាបាលសម្រាប់ព្រលឹងឈឺ ការទទួលទានគួរសម ទម្រង់សមរម្យ
និងភាពញឹកញាប់នៃការគ្រប់គ្រង ៣៨; ៤៦)

38. ពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក/ 173

39. ពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចមានក្រៅពីព្រះបន្ទូលបានទេ/ 175

40. នៃការទទួលពិធីដែលមិនគួរសម/ 177

41. តើអ្នកណាជាអ្នកដែល "គួរសម"?/ 179

42. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ចាំបាច់ត្រូវតែមាន ប៉ុន្តែមិនមែនជាភាពល្អឥត
ខ្មោះ/ 181

43. នៅលើការប្រារព្ធពិធីដ៏ត្រឹមត្រូវនៃពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់/ 184
44. ពិធីលៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធជាញឹកញាប់/ 185
45. Augustine និង Chrysostom លើកាតព្វកិច្ចនៃការចូលរួម/ 187
46. ការប្រាស្រ័យទាក់ទងតែមួយដងក្នុងមួយឆ្នាំត្រូវបានថ្កោលទោស/ 189
(ការដកព័ត៌មានចេញពីមនុស្សដែលបានថ្កោលទោស, ៤៧-៥០)
47. ការបដិសេធនៃ "ការរួបរួមក្នុងប្រភេទមួយ"/ 191
48. អំណះអំណាងក្លែងក្លាយដែលថាសាវ័កគ្រាន់តែជា "អ្នកលះបង់" ប៉ុណ្ណោះដែលបានទទួលព័ត៌មាន/ 192
49. ការទទួលមនុស្សធម្មតាដោយរក្សារហូតដល់ថ្ងៃនោះ/ 192
50. ពាក្យនៃបទគម្ពីរគឺច្បាស់លាស់ស្របគ្នាទៅនឹងព័ត៌មានគ្រប់ទាំងអស់/ 194

ជំពូកទី XVI

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកដែលល្អបំផុត គឺស្របតាមការអប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
និងលក្ខណៈសំគាល់

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ត្រូវបានពិចារណាទាក់ទងនឹងអ្វីដែលជា
តំណាង ទាក់ទងទៅនឹងការកាត់ស្បែក ហើយត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅក្នុងកិច្ច
ព្រមព្រៀងជាមួយអំប្រាហាំ, 1- 6)

1. ការវាយប្រហារលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក

ប៉ុន្តែដោយសារនៅសម័យនេះ វិញ្ញាណដែលរំស្ទេងបានរំខានក្រុមជំនុំយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ
ចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ហើយក៏មិនបានផ្អាកការខ្ជាយខ្លួនរបស់
ពួកគេ ខ្ញុំមិនអាចបដិសេធពីការបន្ថែមចំនុចនៅទីនេះដើម្បីទប់ទល់នឹងការ
ច្រណែនរំស្ទេងរបស់ពួកគេ ។

ប្រសិនបើនេះ មើលទៅហាក់ដូចជាដែកសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗ ចូរឱ្យគាត់
នឹងឲ្យខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ក៏សញ្ជឹងគិតជាមួយខ្លួនឯងថា ក្នុងរឿងសំខាន់បែបនេះ
យើងគួរតែគោរពចំពោះភាពបរិសុទ្ធនៃគោលលទ្ធិ ក៏ដូចជាសេចក្តីសុខសាន្តនៃ
ក្រុមជំនុំ ដែលយើងមិនត្រូវរើសអើង លើកលែងតែចំពោះអ្វីដែលបណ្តាលដល់
ការសម្រេចបំពេញការទាំងពីរ ។ ក្រៅពីនេះ ខ្ញុំនឹងព្យាយាមរៀបចំសេចក្តីថ្លែង
នេះ ដើម្បីឱ្យវាពន្យល់ពីអាទិកំបាំងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។
ពួកគេវាយប្រហារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកដោយប្រើអំណះអំណាងដែល

ហាក់បីដូចជាអាចជឿជាក់បាន ដោយអ្នកថា វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើ
ការអប់រំណាមួយរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានណែនាំតាមរយៈការសន្មតរបស់មនុស្ស
និងការចង់ដឹងចង់ឃើញដ៏គ្មានសុជីវធម៌ ហើយនៅទីបំផុតបានទទួលការប្រើ
ប្រាស់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ និងដោយភាពឆោតល្ងង់ ។ សំរាប់ពិធីមួយ លុះ
ត្រាតែវាស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋានពិតប្រាកដនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ hangs by a
thread. ប៉ុន្តែ នៅពេលរឿងនោះត្រូវបានថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ តើចុះយ៉ាង
ណាបើមានភស្តុតាងថាការចោទប្រកាន់ដ៏អាក្រក់បែបនេះគឺជាការមិនពិត និង
អយុត្តិធម៌ ប្រឆាំងនឹងពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

ដូច្នេះ ចូរយើងស្រាវជ្រាវពីប្រភពដើមរបស់វា ។ ប្រសិនបើវាទំនងជាត្រូវបាន
បំផុសគំនិតដោយការរុញរុករបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ សូមឲ្យយើងស្នើរវា ហើយវាស់
ស្ទង់ការប្រតិបត្តិពិតប្រាកដនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយព្រះហរទ័យរបស់ព្រះតែ
មួយគត់ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយគ្មានអត្ថន័យថាខ្លះសិទ្ធិ
អំណាចពិតប្រាកដរបស់ទ្រង់ទេ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្ន ក្រែងលោយើងបានលប់
ចោលពិធីបរិសុទ្ធបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះយើងក៏ក្លាយទៅជាប្រមាថចំពោះអ្នកនិពន្ធ
ខ្លួនឯងដែរ ។

2. អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានកំណត់ដោយ

ទីមួយ វាគឺជាគោលលទ្ធិដែលគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ និងប្រកាសក្នុងចំណោម
មនុស្សដែលគោរពស្រឡាញ់ព្រះទាំងអស់ថា ការពិចារណាត្រឹមត្រូវនៃសកម្មភាព
មិនមែនមានតែក្នុងពិធីខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យជាចម្បងលើការសន្យា
និងអាទិកំបាំងខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះអម្ចាស់ចាត់តាំងពិធីទាំងនោះផ្ទាល់ដែលជា

តំណាង ។ ដូច្នេះហើយ ចូរឱ្យអ្នករៀនឲ្យច្បាស់អំពីតម្លៃនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ពីវត្ថុបំណងរបស់វា ព្រោះជាប្រភេទនៃការពិតទាំងមូល មិនត្រូវកំណត់ ការគិតលើកត្តា និងរូបរាងកាយនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវលើកវាឡើងតាមសេចក្តីសន្យា របស់ព្រះដែលនៅទីនោះ បានផ្តល់ឲ្យយើង ហើយចំពោះអាថ៌កំបាំងពីខាងក្នុង នឹងបង្ហាញឲ្យឃើញនៅក្នុងនោះ ។ អ្នកដែលចាប់យករបស់ទាំងនេះបានសម្រេច នូវសេចក្តីពិតដ៏រឹងមាំនៃបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបើនិយាយទៅវាគឺខ្លឹមសារទាំងមូល ។ ហើយពីនេះ គាត់ក៏នឹងត្រូវបានបង្រៀនពីហេតុផលនិងការប្រើប្រាស់នៃ ការបោះនៅខាងក្រៅ ។ ម៉្យាងវិញទៀត អ្នកដែលមើលងាយពីរឿងទាំងនេះ ហើយបានយកចិត្តទុកដាក់ និងចងក្លាប់ទាំងស្រុងទៅនឹងពិធីដែលអាចមើល ឃើញ នោះនឹងមិនយល់ទាំងកម្លាំង ឬចរិតលក្ខណៈនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ ហើយសូម្បីតែអត្ថន័យនៃទឹក ឬការប្រើប្រាស់របស់វាក៏ដោយ ។

សេចក្តីផ្តែងការណ៍នេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់ជាច្រើន និងច្បាស់លាស់ នៃបទគម្ពីរ ដែលវាមិនចាំបាច់ក្នុងការបន្ត ឬបន្ថែមទៀតសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន ទេ ។ ដូច្នេះឥឡូវនេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើង ពីការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យ នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីសួរថាតើកម្លាំង និងប្រភេទរបស់វាជាអ្វី ។ ព្រះគម្ពីរបានប្រកាសថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដំបូងចង្អុលទៅការសម្អាតអំពើបាប របស់យើង ដែលយើងទទួលបានពីព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បន្ទាប់មកដល់ ការស្តាប់របស់សាច់ឈាមរបស់យើង ដែលអាស្រ័យលើការចូលរួមនៅក្នុងការ សោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ និងតាមរយៈការដែលអ្នកជឿបានកើតឡើងក្នុងជីវិតថ្មី និងក្នុងការប្រកបនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ អ្វីទាំងអស់នេះបានបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរ ទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអាចសំដៅទៅលើសេចក្តីសង្ខេបនេះ លើកលែង

តែពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជានិមិត្តសញ្ញាមួយដែរ ដែលធ្វើជាសាក្សីចំពោះសាសនា របស់យើងចំពោះមុខមនុស្ស ។

3. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក

ប៉ុន្តែ ដោយសារមុនពេលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានបង្កើតឡើង រាស្ត្ររបស់ ព្រះបានកាត់ស្បែកជំនួសវិញ សូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលពីរបៀបដែលប្រភេទទាំង ពីរនេះខុសពីគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក្នុងន័យអ្វីដែលដូចគ្នាបេះបិទ ។ ពីនេះនឹង បង្ហាញពីទំនាក់ទំនងអាថ៌កំបាំងពីមួយទៅមួយទៀត ។ ពេលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់អំ ប្រាហាំឲ្យធ្វើពិធីកាត់ស្បែក នោះទ្រង់បានបញ្ជាក់ពីមុនថា ទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះ ដល់គាត់ និងកូនចៅរបស់គាត់ [លោកុ. ១៧:៧, ១០] បន្ថែមពីនេះ គាត់មាន ភាពបរិបូរណ៍ និងភាពគ្រប់គ្រាន់នៃអ្វីៗទាំងអស់ [លោកុ. ១៧:១, ៦, ៨] ។ ការនេះទ្រង់ធ្វើដើម្បីឲ្យអំប្រាហាំចាត់ទុកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ថាជាប្រភពនៃការ ល្អ ។ ការសន្យានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចមាននៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ នៅពេល ដែលព្រះគ្រីស្ទបកស្រាយពួកគេ ដោយទាញអំណះអំណាងពីពួកគេចំពោះភាព អមតៈ និងការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា “ទ្រង់មិន មែនជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ទេ គឺជាព្រះនៃមនុស្សរស់” [លូកា ២០:៣៨; ម៉ាថា យ ២២:៣២] ។ ដូច្នេះ ប៉ុលក៏បង្ហាញដល់ពួកអេភេសូរពីការបំផ្លាញដែលព្រះ អម្ចាស់បានរំដោះពួកគេ ពីការពិតដែលថាពួកគេមិនត្រូវបានចូលទៅក្នុងសេចក្តី សញ្ញានៃការកាត់ស្បែក នោះសន្មតថាពួកគេគ្មានព្រះគ្រីស្ទ គ្មានព្រះ គ្មាន សង្ឃឹម នោះជាមនុស្សចម្លែក សេចក្តីសញ្ញានៃការសន្យា [អេភេ 2:12]— សេចក្តីសញ្ញាទាំងអស់នោះមានដោយខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែ ការចូលទៅកាន់ព្រះជា លើកដំបូង ដែលជាការចូលទៅក្នុងជីវិតអមតៈ គឺជាការអភ័យទោសពីអំពើបា

ប ។ ដូច្នេះហើយ នេះត្រូវនឹងការសន្យានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថា យើងនឹង ត្រូវបានសម្អាត ។

ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយនឹងអំប្រាហាំ ថាឲ្យគាត់ដើរនៅ មុខទ្រង់ ហើយឲ្យបានគ្រប់លក្ខណ៍ចុះ [លោក. ១៧:១] ។ ការនេះអនុវត្ត ចំពោះសេចក្តីខ្មាស ឬការផ្លាស់ជាថ្មី ។ ហើយក្រែងអ្នកណាមានការសង្ស័យ លោកម៉ូសេពន្យល់កាន់តែច្បាស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត នៅពេលដាស់តឿនប្រជា ជនអ៊ីស្រាអែលឲ្យកាត់ស្បែកនៃចិត្តរបស់ខ្លួនថ្វាយព្រះអម្ចាស់ [ចេទិយកថា. 10:16], ការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញានៃការស្លាប់; ក្នុងការនេះ អ៊ីស្រាអែលត្រូវ បានជ្រើសរើសជាស្រ្តីរបស់ព្រះពីគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅលើផែនដី [ចេទិ. ១០: ១៥] ។ ក្នុងនាមជាព្រះ នៅពេលដែលទ្រង់ទទួលយកកូនចៅរបស់អំប្រាហាំជា ស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ក៏បញ្ជាពួកគេឱ្យកាត់ស្បែក ដូច្នេះលោកម៉ូសេប្រកាសថា ពួក គេគួរតែកាត់ស្បែកនៅក្នុងចិត្ត ដោយពន្យល់ពីអត្ថន័យពិតនៃការកាត់ស្បែកខាង សាច់ឈាមនេះ [ចេទិ. ៣០:៦] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ក៏បានអ្នកណាត្រូវខំ ប្រឹងតាមរយៈវាឬដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួនទេ ម៉ូសេបង្រៀនថា វាជាកិច្ចការនៃព្រះ គុណរបស់ព្រះ ។ ការទាំងអស់នេះច្រើនតែត្រូវបានព្យាករណ៍ឡើងវិញថា មិនចាំបាច់មានអត្ថបទជាច្រើននៅទីនេះទេ ដូចដែលវាកើតឡើងម្តងហើយម្តង ទៀត [យេរេ ៤:៤ ៖ អេសេគាល ១៦:៣០] ។ ដូច្នេះហើយ យើងមានការ សន្យាខាងវិញ្ញាណដែលផ្តល់ដល់ពួកអប្បកោក្នុងការកាត់ស្បែក ដូចជាត្រូវបាន ផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែរ ចាប់តាំងពីវាបានតំណាងឱ្យពួកគេ នូវការអត់ទោសបាប និងការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ។ ជាងនេះទៅទៀត ដូចដែលយើងបានបង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទជាគ្រឹះនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែល

ទាំងពីរនេះបានស្នាក់នៅ ដូច្នេះ វាក៏ជាភស្តុតាងដែលថាទ្រង់គឺជាគ្រឹះនៃការកាត់ស្បែក ។ ដ្បិតទ្រង់បានសន្យានឹងលោកអំប្រាហាំ ហើយនៅក្នុងទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់គ្រប់ទាំងសាសន៍ [លោកុ. ១២:២-៣] ។ ដើម្បីភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះគុណនេះ សញ្ញានៃការកាត់ស្បែកត្រូវបានបន្ថែម ។

4. ភាពខុសគ្នាគឺនៅក្នុងផ្នែកខាងក្រៅតែប៉ុណ្ណោះ

ឥឡូវនេះ យើងអាចមើលឃើញដោយគ្មានការលំបាកពីភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពខុសគ្នានៃសញ្ញាទាំងពីរនេះ ។ ការសន្យា (ដែលយើងបានបង្ហាញអំណាចនៃទីសំគាល់ដែលមាន) គឺដូចគ្នានៅក្នុងការទាំងពីរនេះពោលគឺការពេញចិត្តពីបិតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ការអត់ទោសបាប និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ទាប់មកការនេះបង្ហាញពីដូចគ្នា ពោលគឺការបង្កើតឡើងវិញ ។ នៅក្នុងចំណោមទាំងពីរនេះមានមូលដ្ឋានគ្រឹះមួយដែលជាការបំពេញសម្រេចនៃការទាំងនេះ ។ ដូច្នេះ វាមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងអាថ៌កំបាំងពីខាងក្នុងនោះទេ ដែលកម្លាំងនិងលក្ខណៈនៃការថ្លែងការណ៍ទាំងមូលនឹងត្រូវបានថ្លឹងថ្លែង ។ អ្វីដែលមិនដូចគ្នានៅតែមាននៅក្នុងពិធីខាងក្រៅដែលជាកត្តាពិតតូចណាស់ដោយសារតែផ្នែកដែលមានទម្ងន់ខ្លាំងបំផុតអាស្រ័យលើការសន្យានិងការដែលមានភាពសំខាន់ ។ ដូច្នេះហើយ យើងសន្និដ្ឋានថា ក្រៅពីភាពខុសគ្នានៃពិធីដែលអាចមើលឃើញ អ្វីក៏ដោយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិធីកាត់ស្បែក គឺពាក់ព័ន្ធនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ចំពោះទំនាក់ទំនងនិងការប្រៀបធៀបបែបអាថ៌កំបាំងនេះ យើងត្រូវបានដឹកនាំដោយក្បួនច្បាប់របស់សាវ័ក ដែលជំរុញឱ្យយើងពិនិត្យមើលការបកស្រាយបទគម្ពីរទាំងអស់តាមខ្នាតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម. ១២:៣, ៦] ។ ហើយការនេះគឺពិតណាស់ដែលយើងស្ទើរតែអាចប៉ះវាបាន ។ សម្រាប់ការកាត់ស្បែកគឺសម្រាប់ជន

ជាតិយូដាដែលចូលព្រះវិហារជាលើកដំបូង ព្រោះវាជាសញ្ញាមួយសម្រាប់ពួកគេ ដោយពួកគេត្រូវបានគេធានាថានឹងទទួលយកជាប្រជាជន និងគ្រួសាររបស់ព្រះ ហើយពួកគេបានប្រកាសថានឹងចុះចូលបម្រើព្រះ ។ ដូចគ្នាដែរ យើងក៏ត្រូវបាន លះបង់ថ្វាយដល់ព្រះតាមរយៈការជ្រមុជទឹក ដើម្បីឲ្យបានចាត់ទុកជាសមាជិករបស់ ទ្រង់ ហើយយើងក៏ស្ម័គ្រចិត្តនឹងទ្រង់ដែរ ។ តាមរយៈការនេះ វាហាក់ដូចជាមិន អាចប្រកែកបានដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបានជំនួសកន្លែងនៃការកាត់ស្បែក ដើម្បីបំពេញតួនាទីដូចគ្នាក្នុងចំណោមពួកយើង ។

5. ទារកចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសដើម្បីស៊ើបអង្កេតថាតើវាត្រឹមត្រូវទេក្នុងការ គ្រប់គ្រងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទៅដល់ទារក យើងមិនអាចនិយាយថា គាត់ និយាយមិនសមហេតុផល ឬពិតជាឆ្គួតដែលថានឹងបញ្ឈប់ដោយកត្តានៃទឹក ហើយនិងការសង្កេតពីខាងក្រៅ ប៉ុន្តែមិនអាចទទួលយកនូវគំនិតរបស់គាត់បាន ទេ ។ ចំពោះអាទិកំបាំងខាងវិញ្ញាណ វាជារឿងមួយដែលត្រូវបានធ្វើឡើង វា នឹងបង្ហាញឱ្យឃើញថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានចាត់ចែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដល់ ទារកជាអ្វីដែលត្រូវផ្តល់ភារកិច្ចដល់ពួកគេ ។ ដ្បិតនៅសម័យដើម ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់មិនបានកំណត់ឲ្យគេកាត់ស្បែកឡើយ ដោយមិនបានធ្វើឲ្យពួកគេចូលរួមក្នុង គ្រប់ការទាំងនោះ ដែលការនោះត្រូវបានធ្វើជាសញ្ញាតាមរយៈការកាត់ស្បែក [cf. លោកុប្បត្តិ ១៧:១២] ។ បើមិនដូច្នោះទេ ទ្រង់នឹងចំអកឱ្យប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ដោយគ្រាន់តែប្រើល្បិចដែលទ្រង់បានមើលថែរពួកគេនៅលើនិមិត្តសញ្ញាដែល គ្មានន័យ ដែលជារឿងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដោយគ្រាន់តែបានឮ ។ ដ្បិតទ្រង់បាន ប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ការកាត់ស្បែកទារកតូចនឹងជំនួសត្រាដើម្បីបញ្ជាក់ការ

សន្យានៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសេចក្តីសញ្ញានៅតែរឹងមាំ និង ខ្ជាប់ខ្ជួន នោះវាអនុវត្តតិចតួចទៅនៅថ្ងៃនេះចំពោះកូនចៅរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ ជា ជាងនៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដែលវាទាក់ទងនឹងទារករបស់សាសន៍យូដា ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេជាអ្នកចូលរួមក្នុងការដែលមានសញ្ញានោះ តើហេតុអ្វីបាន ជាពួកគេត្រូវហាមឃាត់ពីសញ្ញានោះ? បើគេចាប់យកការពិត ហេតុអ្វីបានជាគេ បណ្តេញចេញពីអ្នកគិត? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទីសំគាល់ខាងក្រៅនៅជាប់ នឹងពាក្យនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ដែលវាមិនអាចបំបែកចេញពីវាបានទេ ។

ប៉ុន្តែសញ្ញានេះត្រូវបានចាត់ទុកដោយឡែកពីពាក្យដែលខ្ញុំសួរអ្នកថា តើយើងនឹង មានការគោរពជាងនេះឬ? ជាក់ស្តែង ដោយសារយើងឃើញថាសញ្ញានោះ បម្រើឲ្យពាក្យ យើងនឹងនិយាយថា វាស្ថិតនៅក្រោមពាក្យ ហើយនឹងប្តូរវាទៅ កន្លែងទាបវិញ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារពាក្យថា "ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះទារក ហេតុអ្វីបានជាសញ្ញាដែលជាសេចក្តីបន្ថែមនៃព្រះ បន្ទូលត្រូវបដិសេធចំពោះពួកគេ? ចំពោះហេតុផលមួយនេះ បើគ្មានអ្វីផ្សេង នោះទេ វាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធអ្នកដែលនិយាយប្រឆាំងទាំងនោះ ។ ការ ជំទាស់ដែលថាមានថ្ងៃកំណត់សម្រាប់ការកាត់ស្បែកគឺជាការគេចវេសពិត ។

យើងទទួលស្គាល់ថាឥឡូវនេះយើងមិនជាប់នឹងថ្ងៃជាក់លាក់ដូចជនជាតិយូដាទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មិនបានកំណត់ថ្ងៃនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលថា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងទទួលទារកក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ជាមួយ នឹងពិធីដ៏ឧឡារិក តើយើងត្រូវការអ្វីទៀត?

6. ភាពខុសគ្នានៅក្នុងរបៀបនៃការបញ្ជាក់បន្ថែម

ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរលើកបង្ហាញឱ្យយើងនូវចំណេះដឹងដ៏ប្រាកដនៃសេចក្តីពិត ។

ប្រាកដណាស់នេះ ជាភស្តុតាងដែលបំផុតដែលថាសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់
ធ្លាប់បានធ្វើជាមួយអំប្រាហាំ [ct. លោកុប្បត្តិ ១៧:១៤] សព្វថ្ងៃនេះមានមិនតិច
ទេដែលពួកគ្រីស្ទានមានទាក់ទងនឹងជនជាតិយូដា ។ លុះត្រាតែយើងគិតថា
ព្រះគ្រីស្ទដោយការយាងមករបស់ទ្រង់បានកាត់បន្ថយព្រះគុណរបស់ព្រះវរបិតា—
ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាការប្រមាថមើលងាយទេ! ដូច្នេះ កូនចៅរបស់សាសន៍យូដា
ក៏ព្រោះពួកគេត្រូវបានទទួលមតិកនៃសេចក្តីមេត្រីរបស់ទ្រង់ ហើយមានភាពខុស
ប្លែកពីកូនចៅរបស់ពួកទុច្ចរិត នោះត្រូវបានហៅថាជាពូជបរិសុទ្ធ [អែសវ៉ា ៩:២
អេសាយ ៦:១៣] ។ សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ កូនចៅរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ
ត្រូវបានចាត់ទុកថាបរិសុទ្ធ ។ ហើយទោះបីជាពើកមកមានឪពុកម្តាយដែលមាន
ជំនឿតែមួយក៏ដោយ ក៏តាមទីបន្ទាល់របស់សាវ័ក ពួកគេខុសពីពូជមិនស្អាតនៃ
អ្នកថ្វាយបង្គំព្រះ [កូរិនថូសទី១ ៧:១៤] ។ ឥឡូវនេះ ដោយឃើញថា ព្រះអ
ម្ចាស់ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងអំប្រាហាំ ទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យ
បោះត្រានៅក្នុងទារកដោយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រៅ [លោកុ. ១៧:១២] តើ
គ្រីស្ទបរិសុទ្ធនឹងមានលេសអ្វីសម្រាប់ការមិនធ្វើទីបន្ទាល់ និងការផ្សាភ្ជាប់វានៅ
ក្នុងកូនៗរបស់ពួកគេនៅថ្ងៃនេះ? ហើយកុំឲ្យមានអ្នកណាប្រឆាំងនឹងខ្ញុំឡើយ
ដោយថា ព្រះអម្ចាស់មិនបានបញ្ជាឲ្យសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជាក់
ដោយសញ្ញាណមួយផ្សេងទៀតក្រៅពីការកាត់ស្បែក ដែលត្រូវបានលុបចោលជា
យូរមកហើយ ។ មានចម្លើយត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចថា សម្រាប់សម័យគម្ពីរសញ្ញា
ចាស់ ទ្រង់បានបង្កើតការកាត់ស្បែកដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសញ្ញារបស់ពួកគេ
ប៉ុន្តែក្រោយពីការកាត់ស្បែកត្រូវបានលុបបំបាត់ ហេតុផលដូចគ្នាសម្រាប់ការ

បញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញាបស់ពួកគេ (ដែលយើងមានដូចគ្នាជាមួយជនជាតិយូដា) នៅតែរក្សាបានល្អ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែខស្សាហ៍ពិចារណាជានិច្ចនូវអ្វីដែលជារឿងទូទៅសម្រាប់ការទាំងពីរ និងអ្វីដែលពួកគេមានក្រៅពីយើង ។ សេចក្តីសញ្ញាគឺជារឿងទូទៅ ហើយហេតុផលសម្រាប់បញ្ជាក់វានោះក៏ជារឿងទូទៅ ។ មានតែរបៀបនៃការបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណោះគឺខុសគ្នា—អ្វីដែលជាការកាត់ស្បែកសម្រាប់ពួកគេត្រូវជំនួសមកយើងដោយការជ្រមុជទឹក ។ ម្យ៉ាងទៀត វាជាទីបន្ទាល់ដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានធានាថា សេចក្តីសង្គ្រោះនៃកូនចៅរបស់ពួកគេត្រូវបានដកចេញពីយើង ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមានឥទ្ធិពលធ្វើឱ្យព្រះគុណរបស់ព្រះកាន់តែមានភាពស្រពិចស្រពិល និងមិនសូវបញ្ជាក់សម្រាប់យើងជាជាងអ្វីដែលធ្លាប់មានសម្រាប់ជនជាតិយូដាពីមុន ។ ឥឡូវនេះ មិនអាចនិយាយដោយគ្មានការបង្ហាច់បង្ខូចព្រះគ្រីស្ទដ៏ធ្ងន់ តាមរយៈការដែលសេចក្តីសប្បុរសឥតកំណត់របស់ព្រះវរបិតាបានបង្ហូរមកយ៉ាងច្បាស់ជាងមុន ហើយដោយបន្ទុកបន្ថយលើផែនដី នឹងបានប្រកាសដល់មនុស្សជាងពេលមុនៗ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា យ៉ាងហោចណាស់វាមិនគួរត្រូវបានលាក់បាំងដោយចេតនាអាក្រក់ជាងនេះ ហើយក៏មិនត្រូវបានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ខ្សោយជាងនៅក្រោមស្រមោលងងឹតនៃច្បាប់ដែរ ។

(ព្រះគ្រីស្ទបានអញ្ជើញ និងប្រទានពរដល់កុមារតូចៗ ៖ យើងមិនគួរដកពួកគេចេញពីទីសម្គាល់ និងអត្ថប្រយោជន៍នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក 7-9)

។

7. ព្រះយេស៊ូវ និងកុមារ

ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវទ្រង់មានព្រះទ័យចង់លើកឧទាហរណ៍មួយ ដែលពិភពលោកនឹងយល់ថាទ្រង់បានយាងមកដើម្បីពង្រីកជាជាងកំណត់ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះវរបិតា ទ្រង់ឱបថើបទារកដែលថ្វាយដល់ទ្រង់ដោយទន់ភ័ន់ដោយបន្ទោសពួកសិស្សទ្រង់ដែលព្យាយាមបដិសេធពួកគេឱ្យចូលទៅកាន់ទ្រង់ ។ ពីព្រោះពួកគេបាននាំក្មេងៗចេញពីទ្រង់ តើអស់អ្នកណាដែលជាកម្មសិទ្ធិនៃនគរប៉ានស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៩:១៣-១៥] ។ ប៉ុន្តែ (មានម្នាក់នឹងនិយាយ) តើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានអ្វីដូចគ្នានឹងការឱបក្មេងៗរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ដ្បិតមិនពាក់ព័ន្ធនឹងការដែលទ្រង់ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យពួកគេទេ គឺទ្រង់យកគេឱបគេ ហើយឲ្យពរដល់គេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេអះអាងថា បើយើងធ្វើតាមគំរូរបស់ទ្រង់ សូមឲ្យយើងជួយទារកដោយការអធិដ្ឋាន ប៉ុន្តែមិនធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យពួកគេឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សូមឲ្យយើងថ្លឹងថ្លែងការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ជាងមនុស្សធ្វើបែបនេះ ។ ដ្បិតយើងមិនត្រូវរំលងការពិតដែលព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់ឲ្យយកទារកមកថ្វាយទ្រង់ឡើយ ដោយបន្ថែមហេតុផលថា “សម្រាប់ការនោះគឺជាអាណាចក្រនៃស្ថានសួគ៌ ម៉ាថាយ ១៩:១៤ ហើយកាលនោះទ្រង់បានបញ្ជាក់ពីព្រះហឫទ័យទ្រង់ដោយការប្រព្រឹត្តរបស់ទ្រង់ ពេលឱបក្រសោប ទ្រង់សរសើរពួកគេដោយការអធិដ្ឋាន និងឲ្យពរគេទៅដល់ព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើវាជាការត្រឹមត្រូវសម្រាប់ទារកដែលត្រូវបាននាំយកមកឯព្រះគ្រីស្ទ ហេតុអ្វីក៏មិនត្រូវទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកផងនោះ ដែលជានិមិត្តរូបនៃការរួបរួម និងការប្រកបរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ?

ប្រសិនបើគេស្មានស្តីពីជារបស់ពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបាន
 បដិសេធ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ បើកទ្វារឱ្យពួកគេចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលថា
 ពួកគេនឹងត្រូវបានចុះឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នកស្នងមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌? តើ
 អយុត្តិធម៌បែបណាដែលយើងបណ្តេញអស់អ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទត្រាស់ហៅមកខ្លួន
 ឯង! ដោយបដិសេធអ្នកដែលទ្រង់តាក់តែងដោយអំណោយទាន! ដោយបិទទៅ
 កាន់អស់អ្នកដែលគាត់ស្ម័គ្រចិត្តទទួល! ប៉ុន្តែយើងមានបំណងចង់បង្កើតបញ្ហានៃ
 ភាពខុសគ្នាដ៏អស្ចារ្យរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងទង្វើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើយើង
 ត្រូវចាត់ទុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានតម្លៃប៉ុណ្ណា ដោយយើងបញ្ជាក់ថា ទារកគឺ
 មាននៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ជាជាងការទទួល ការឱប ការដាក់ដៃលើ
 និងការអធិស្ឋានដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានព្រះហឫទ័យ ប្រកាសថា ពួកគេជាកម្ម
 សិទ្ធិទ្រង់ ហើយត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយសារទ្រង់? ក្នុងអំណះអំណាងដ៏
 ច្របូកច្របល់ផ្សេងទៀត ដែលពួកគេព្យាយាមបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះវត្តនេះ ពួកគេ
 គ្រាន់តែក្បត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតពួកគេប្រកែកពីពាក្យរបស់ព្រះគ្រី
 ស្ទថា «ទុកឲ្យក្មេងតូចៗមកឯខ្ញុំចុះ» ដែលថាទាំងនេះមានខ្លះរួចហើយ អ្វីដែល
 លូតលាស់ ហើយឥឡូវសមនឹងមកដល់ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អហៅពួកគេ
 ថា "ទារក និងកុមារ" [លូកា ១៨:១៥: cf. ម៉ាថាយ ១៩:១៤; ម៉ាកុស 10:13]
 ៖ តាមពាក្យទាំងនេះ ភាសាក្រិកមានន័យថា ទារកនៅដោះ ។ ដូច្នេះហើយ
 ពាក្យថាមកដល់គឺប្រើយ៉ាងសាមញ្ញក្នុងន័យថា«មានសិទ្ធិចូល» មើលថាអ្នកដែល
 រឹងទទឹងនឹងការពិតត្រូវបង្ខំឱ្យច្បាញអ្វីទៅ!

ហើយគ្មានអ្វីដែលស្តាប់ជាងការអួតអាងរបស់ពួកគេថា នគរស្ថានសួគ៌មិនត្រូវ
 បានផ្តល់ឱ្យទារកទេ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលមានលក្ខណៈដូចពួកគេ ដោយសារព្រះ

ត្រីស្នូទ្រង់មានបន្ទូលថា មិនមែនជា "ខ្លួនគេ" ឡើយ ត្បិតប្រសិនបើគំនិតនោះ ត្រូវបានទទួលយក ពីព្រះត្រីស្នូនឹងមានហេតុផលអ្វីសម្រាប់បញ្ជាក់ដើម្បីបង្ហាញ ថាទារកមិនមែនជាមនុស្សចម្លែកចំពោះទ្រង់ដោយសារតែអាយុ? នៅពេលដែល ទ្រង់បញ្ជាអនុញ្ញាតឱ្យទារកមករកទ្រង់ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ជាងដែលថាទារកពិត ប្រាកដជាមានន័យនោះទេ ។ ក្រែងវាមើលទៅដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះ ទ្រង់ក៏បានបន្ថែមថា "សម្រាប់ការនោះគឺជានគរស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ ១៩:១៤] ទារកគួរតែត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងនោះ វានឹងកាន់ច្បាស់ឥតខ្ចោះតាមរយៈការ បង្ហាញ "នៃបែបនេះ" ទារកខ្លួនឯង និងអ្នកដែលដូចពួកគេត្រូវបានរើសទុកជា មុន ។

8. ភាពស្ងៀមស្ងាត់នៃបទគម្ពីរស្តីពីការអនុវត្តពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារក

ឥឡូវនេះ អ្នកគ្រប់គ្នាប្រហែលជាឃើញហើយថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ ទារកគឺមិនមែនធ្វើឡើងដោយមនុស្សនោះទេ គឺអាស្រ័យលើការអនុម័តយ៉ាងម៉ឺង ម៉ាត់នៃបទគម្ពីរ ។ ក៏មិនមែនជាការជំទាស់ដ៏ឆ្លុតឈឺលាបរបស់ពួកគេដែលថាគ្មាន ភស្តុតាងបញ្ជាក់ថាទារកតែមួយមិនដែលត្រូវបានជ្រមុជដោយដៃរបស់សាវ័កឡើយ! បើទោះជាការនេះមិនទាក់ទងយ៉ាងច្បាស់តាមរយៈអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អក៏ដោយ ក៏ ពីព្រោះតែទារកមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលនៅពេលដែលការលើកឡើងពីក្រុមគ្រួសារ កំពុងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅក្នុងន័យរបស់គាត់តើមាននរណាអាចរំកិលព្រែកពី ការនេះថាពួកគេមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក? ប្រសិនបើអំណះអំណាងបែប នេះមានសុពលភាព ស្រ្តីក៏គួរត្រូវបានហាមឃាត់មិនឲ្យចូលរួមក្នុងពិធីល្បែងរបស់ ព្រះអម្ចាស់ដែរ ពីព្រោះយើងមិនបាននិយាយថាពួកគេត្រូវបានគេទទួលយកនៅ ក្នុងយុគសម័យសាវ័ក [កិច្ចការ ១៦:១៥, ៣២] ៖ ប៉ុន្តែនៅទីនេះយើងពេញចិត្ត

នឹងច្បាប់របស់ជំនឿ ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងថ្លឹងថ្លែងនូវអ្វីដែលបានអប់រំបាន បញ្ជាក់ពីពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ វាក៏ងាយស្រួលក្នុងការវិនិច្ឆ័យពីរឿងនេះផងដែរ ចំពោះអ្នកដែលប្រើប្រាស់វាគួរត្រូវបានអនុញ្ញាត ៖ យើងក៏សង្កេតមើលរឿងនេះ ផងដែរនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ជាការពិតណាស់ នៅពេលដែលយើង យកចិត្តទុកដាក់លើគោលបំណងដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើង យើងឃើញយ៉ាង ច្បាស់ថា វាសមស្របនឹងទារកដូចមនុស្សចាស់ដែរ ។ ដោយហេតុផលនេះ ទារកមិនអាចត្រូវបានដកហូតចេញដោយគ្មានការបំពានដោយបើកចំហចំពោះ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលជាអ្នកនិពន្ធរបស់វា ។

អ្នកប្រឆាំងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារកបានរីករាលដាលក្នុងចំណោម ប្រជាជនសាមញ្ញនូវគំនិតដែលថាជាច្រើនឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅបន្ទាប់ពីការរស់ ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងអំឡុងពេលដែលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកមិនត្រូវបាន គេស្គាល់ ។ ក្នុងនេះពួកគេជាមនុស្សមិនពិតដែលគួរឲ្យអាម៉ាស់បំផុត ។ ពិត ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្នកនិពន្ធណាម្នាក់ ទោះជាពីបុរាណក៏ដោយ អ្នកទាំងនោះ មិនបានចាត់ទុកប្រភពដើមរបស់វានៅក្នុងយុគសម័យសាវ័កថាជាការប្រាកដនោះ ទេ ។

9. ព្រះពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារក

វានៅសេសសល់សម្រាប់យើងដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងខ្លីថាតើអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះដែល បានមកពីការប្រតិបត្តិនេះ ទាំងចំពោះអ្នកជឿដែលជូនកូនៗរបស់ពួកគេឱ្យទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយចំពោះទារកខ្លួនឯងដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយ ទឹកដ៏ពិសិដ្ឋ ក្រែងមាននរណាម្នាក់មើលងាយវាថាគ្មានប្រយោជន៍ និងគ្មានចំនេ

ញ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាចូលក្នុងគំនិតរបស់អ្នកណាម្នាក់ដើម្បីលេងសើចនៅពិធី
 បុណ្យជ្រមុជទឹកទារកដោយលេសនេះ គាត់កំពុងចំអកលើបទបញ្ជានៃការកាត់
 ស្បែកដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមក ។ តើពួកគេនឹងនាំមកនូវអ្វីដើម្បីទទួលការ
 ជ្រមុជទឹកដល់ទារក ដែលមិនអាចនឹងត្រូវបានត្រឡប់មកវិញប្រឆាំងនឹងការកាត់
 ស្បែក? ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសចំពោះភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អស់អ្នក
 ដែលថ្កោលទោសនូវអ្វីដែលពួកគេមិនអាចយល់បានក្លាមៗជាមួយនឹងអារម្មណ៍
 ខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះប្រទានឲ្យយើងនូវអារុធផ្សេងទៀត
 ដើម្បីកម្ចាត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់ការអប់រំដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់
 ដោយយើងមានអារម្មណ៍ថាសេចក្តីជំនឿរបស់យើងបានសម្រាលទុកដោយឯកឯង
 នោះមិនសមនឹងត្រូវបានគេហៅថា Super fluous ទេ ។ សម្រាប់ទីសំគាល់
 របស់ព្រះ ទាក់ទងទៅកុមារដូចជាតាមរយៈការបោះត្រាដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយ
 បញ្ជាក់ពីការសន្យាដែលបានប្រទានដល់ឪពុកម្តាយដែលគោរពស្រឡាញ់ព្រះ
 និងប្រកាសថា វាត្រូវបានទទួលថា ព្រះអម្ចាស់នឹងក្លាយជាព្រះមិនត្រឹមតែចំពោះ
 គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះពូជរបស់គាត់ផងដែរ ។ ហើយថាទ្រង់ផ្តល់សេចក្តី
 សប្បុរស ដល់ទាំងពាន់ដំណ នៃពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិ
 របស់អញទាំងប៉ុន្មានវិញ [និក្ខ ២០:៦] ។ សេចក្តីសប្បុរសដ៏គ្មានព្រំដែនរបស់
 ព្រះ នៅក្នុងការសាបព្រូសខ្លួនឯងនៅទីនោះ ជាដំបូងផ្តល់ឱ្យមនុស្សនូវឱកាសដ៏
 ច្រើនដើម្បីប្រកាសសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ បន្ទាប់មក ក៏ជន់លិចដូងចិត្តរបស់ពួក
 គេជាមួយនឹងសុភមង្គលមិនធម្មតា ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សឆាប់មានសេចក្តីស្រឡាញ់
 ដ៏ជ្រាលជ្រៅចំពោះព្រះបិតាដ៏សប្បុរសរបស់ពួកគេ ខណៈដែលពួកគេឃើញការ
 យកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់ក្នុងពួកគេក៏ដូចជាកូនចៅរបស់ពួកគេដែរ ។

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែជំទាស់ថាការសន្យាគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ជាក់ការសង្គ្រោះនៃកូនរបស់យើង ខ្ញុំមិនអើពើនឹងការលើកឡើងនេះ ចំពោះព្រះមានទស្សនៈផ្ទុយពីនេះ; ដោយសារទ្រង់យល់ឃើញពីចំណុចខ្សោយរបស់យើង ដូច្នេះទ្រង់មានបំណងក្នុងការដោះស្រាយយ៉ាងទន់ភ្លន់ជាមួយយើងក្នុងបញ្ហានេះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលទទួលយកការសន្យាដែលថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានពង្រីកដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ ចាត់ទុកថាវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេក្នុងការថ្វាយពួកគេដល់ក្រុមជំនុំ ដើម្បីឲ្យបានផ្សាភ្ជាប់ដោយនិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយដោយហេតុនេះដើម្បីជំរុញខ្លួនពួកគេឱ្យមានទំនុកចិត្តពិតប្រាកដ ពីព្រោះពួកគេឃើញ ដោយភ្នែកផ្ទាល់នូវសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានធ្លាក់លើរូបកាយកូនចៅរបស់ពួកគេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត កុមារក៏ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ ៖ ដែលត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយ ឬព្រះវិហារ ពួកគេត្រូវបានសរសើរដល់សមាជិកដទៃទៀត ។

បន្ទាប់មក នៅពេលដែលពួកគេធំឡើង ពួកគេត្រូវបានជំរុញយ៉ាងខ្លាំងដល់ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមថ្វាយបង្គំព្រះ ដែលពួកគេត្រូវបានទទួលជាកូនតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញាដ៏ឧឡារិកនៃការសុំជាកូនចិញ្ចឹម មុនពេលពួកគេចាស់ឈ្មួញដើម្បីទទួលស្គាល់ទ្រង់ជាឪពុក ។ ជាចុងក្រោយ យើងគួរតែភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការគំរាមកំហែងនោះ ដែលថាព្រះនឹងសងសឹកដល់មនុស្សណាម្នាក់ដែលមើលងាយក្នុងការសង្កេតកូនរបស់គាត់ជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញានៃកិច្ចព្រមព្រៀង ។ ដោយសារការមើលងាយបែបនេះ ព្រះគុណដែលបានប្រទានមកត្រូវបានបដិសេធ ហើយដូចជាបានសន្យាទុកជាមុន [លោកុ. ១៧:១៤] ។

**(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់អាណាបាទីស្ទដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
មិនត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការកាត់ស្បែក, 10-16)**

10. ភាពខុសគ្នាដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់មិនពិត

ឥឡូវនេះ សូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលអំណះអំណាងដែលមនុស្សឆ្លុតមួយចំនួនវាយ
លុកការអប់រំដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះឥតឈប់ឈរ ។ ជាបឋម ដោយសារពួកគេមាន
អារម្មណ៍ថាពួកគេមានភាពចង្អៀត និងមានការបង្ខំដោយភាពស្រដៀងគ្នារវាង
ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក ពួកគេបានព្យាយាមកំណត់សញ្ញាទាំង
ពីរនេះឱ្យដាច់ដោយភាពខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយ ដើម្បីមើលទៅហាក់ដូចជាគ្មាន
អ្វីដូចគ្នារវាងពួកគេ ។ ដ្បិតគេថាទាំងពីរនេះមានន័យខុសគ្នា សេចក្តីសញ្ញាក្នុង
មួយៗគឺខុសគ្នា ហើយការត្រាស់ហៅក្នុងម្នាក់ៗក៏មិនដូចគ្នាដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេល
ដែលពួកគេបានកំណត់ដើម្បីបញ្ជាក់ចំណុចដំបូងនេះ ពួកគេធ្វើពុតថាការកាត់
ស្បែកគឺជារូបភាពនៃការស្លាប់ មិនមែនជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ នេះ
យើងសុខចិត្តព្រមចំពោះពួកគេ ព្រោះវាជួយយើងបានយ៉ាងល្អ ។ ភ័ស្តុតាងតែ
មួយគត់នៃគំនិតរបស់យើងដែលយើងកំពុងប្រើ គឺថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិង
ការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញានៃការស្លាប់ ។ ពីនេះយើងប្រមូលបានថាពិធីបុណ្យ
ជ្រមុជទឹកត្រូវបានដាក់ជំនួសឱ្យការកាត់ស្បែកដើម្បីតំណាងឱ្យយើងនូវការកាត់
ស្បែកដែលតំណាងឱ្យជនជាតិយូដាពីបុរាណ ។ ក្នុងការអះអាងពីភាពខុសគ្នា
រវាងសេចក្តីសញ្ញា ដោយភាពក្លាហានដ៏ឈោរឈៅ ដែលពួកគេបំបាត់ និងបង្ខូច
បទគម្ពីរ! ហើយមិនមែននៅក្នុងវគ្គមួយតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបញ្ឈប់ដែល
គ្មានការស្តាប់ស្តល់ឬការប៉ះពាល់! ដ្បិតគេពណ៌នាសាសន៍យូដាដល់យើងថាជា
មនុស្សខាងសាច់ឈាម ដូច្នេះគេដូចជាសត្វសាហាវជាងមនុស្ស ។ សេចក្តីសញ្ញា

ជាមួយពួកគេនឹងមិនហួសពីជីវិតខាងសាច់ឈាមទេ ហើយការសន្យាដែលបាន ផ្តល់ឲ្យពួកគេនឹងសម្រាកក្នុងលោកិយនេះ និងជាប្រយោជន៍ខាងរូបកាយ ។ ប្រសិនបើគោលលទ្ធិនេះគួរតែទទួលបាន តើអ្វីនឹងនៅតែរក្សាទុកដែលសាសន៍យូ ដាត្រូវបានឆ្កែតម្កររយៈដោយសារប្រយោជន៍របស់ព្រះ (ដូចជាមនុស្សធ្វើឲ្យ ជ្រូកមួយហ្វូងធាត់នៅក្នុងទ្រុង) តែត្រូវវិនាសនៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញអស់កល្ប ជានិច្ច នៅពេលដែលយើងនិយាយអំពីការកាត់ស្បែក និងការសន្យាដែលភ្ជាប់ មកជាមួយ ។ ពួកគេឆ្លើយភ្លាមៗថា ការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញាពិត ហើយការ សន្យារបស់វាជាសាច់ឈាម ។

11. ការសន្យាខាងវិញ្ញាណ

ច្បាស់ណាស់ ប្រសិនបើការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញាពិត នោះយើងត្រូវប៉ាន់ស្មាន ថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺដូចគ្នា ។ សម្រាប់សាវ័ក នៅជំពូកទីពីរនៃកូរ៉ុស មិន ធ្វើអ្វីដែលខាងវិញ្ញាណខ្លាំងជាងរឿងផ្សេងទៀតឡើយ ។ ដ្បិតគាត់មាន ប្រសាសន៍ថា នករាល់គ្នាបានទទួលកាត់ស្បែកម្យ៉ាងក្នុងទ្រង់ ដែលមិនបានធ្វើ ដោយដៃមនុស្សទេ គឺជាការដោះរូបកាយខាងសាច់ឈាមចេញ ដោយទទួលការ “កាត់ស្បែករបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ” [កូរ៉ុស ២:១១] ។ បន្ទាប់មក ដើម្បីពន្យល់ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ គាត់បន្ថែមថា នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវ បានគេ “កប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ” [កូរ៉ុស ២:១២] តើពាក្យទាំងនេះមានន័យយ៉ាង ណា លើកលែងតែការសម្រេចបំពេញ និងសេចក្តីពិត ឬពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ក៏ជាសេចក្តីពិត និងការសម្រេចបំពេញ ឬកាត់ស្បែកដែរ ព្រោះវាមានន័យតែ មួយ និងដូចគ្នា? ព្រោះគាត់កំពុងព្យាយាមបង្ហាញថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺ សម្រាប់ពួកគ្រីស្ទាន អ្វីដែលការកាត់ស្បែកពីមុនគឺសម្រាប់ជនជាតិយូដា

ដោយសារយើងបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់ថាការសន្យានៃសញ្ញាទាំងពីរ និងការ
អាចកំណត់ដែលពួកគេបង្ហាញយល់ស្រប យើងនឹងមិនត្រូវពន្យារពេលយូរជាង
នេះទេ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែដាស់តឿនអ្នកជឿថា ទោះជាមិនត្រូវនិយាយក៏ដោយ ក៏
ពួកគេត្រូវតែពិចារណាក្នុងខ្លួនពួកគេថា តើពួកគេត្រូវតែគិតជាសញ្ញាដែលគ្រាន់តែ
នៅលើផែនដី និងពិតប្រាកដ នៅពេលដែលវាបង្ហាញថាគ្មានសោះ ប៉ុន្តែអ្វី
ដែលជាវិញ្ញាណ និងស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យពួកគេបិទបាំងទៅអ្នកដែល
មានគំនិតសាមញ្ញនោះ យើងនឹងបដិសេធចំពោះការជំទាស់មួយដែលពួកគេបិទ
បាំងការកុហកដ៏អៀនខ្មាសនេះ ។

វាប្រាកដណាស់ថាការសន្យាចម្បងដែលមានសេចក្តីសញ្ញាដែលបានផ្តល់ការទទួល
ជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដោយព្រះ នៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺខាងវិញ្ញាណ
ហើយសំដៅទៅលើជីវិតអស់កល្បជានិច្ច បន្ទាប់មកផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវបាន
ទទួលដោយឪពុកខាងវិញ្ញាណ (ដូចជាសមស្រប) តាមលំដាប់លំដោយ ។
ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទទួលបាននៅទីនោះពីការធានាជីវិតនាពេលខាងមុខ ដែល
ពួកគេបានប្រាថ្នាអស់ពីចិត្ត ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ យើងមិនបដិសេធថា ទ្រង់
បានសាកល្បងបំណងដ៏ល្អរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកគេដោយផលប្រយោជន៍ខាងផែន
ដី និងរូបកាយនោះទេ យើងនិយាយថា ក្តីសង្ឃឹមនៃការសន្យានៃរឿងខាង
វិញ្ញាណក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់ផងដែរ ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលព្រះបាន
សន្យាថានឹងប្រទានពរដល់អំប្រាហាំជាអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបង្ហាញយ៉ាង
ច្បាស់អំពីការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់នៅចំពោះមុខទ្រង់ ទ្រង់បានបន្ថែមការសន្យា
មួយទៀតទាក់ទងនឹងការកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន [លោក. ១៥:១, ១៨] ។ តាម
វិធីនេះ យើងត្រូវយល់អំពីការសន្យាទាំងអស់នៅលើផែនដីដែលបានផ្តល់ឱ្យជន

ជាតិយូដា: ថាការសន្យាខាងវិញ្ញាណដែលជាក្បាលដែលពួកគេសំដៅលើគួរតែ
រក្សាកន្លែងដំបូងជានិច្ច ។ ហើយចាប់តាំងពីខ្ញុំបានដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះក្នុងរ
យៈពេលខ្លះនៅក្នុងភាពខុសគ្នារវាងសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់ ឥឡូវនេះខ្ញុំប៉ះពួក
គេយ៉ាងរីករាយ ។

12. ទារកខាងរូបកាយនិងខាងវិញ្ញាណ

នៅក្នុងការប្រើប្រាស់ពាក្យ "កុមារ" ពួកគេរកឃើញភាពខុសគ្នានេះ អ្នកដែល
មានដើមកំណើតពីពូជរបស់គាត់ត្រូវបានគេហៅថាកូនរបស់អំប្រាហាំនៅក្រោម
គម្ពីរសញ្ញាចាស់; ឥឡូវនេះ អស់អ្នកដែលយកតម្រាប់តាមជំនឿរបស់គាត់ត្រូវ
ហៅតាមឈ្មោះនេះ ។ ដូច្នេះ ពួកគេនិយាយថា ទារកខាងរូបកាយដែលត្រូវ
បានបញ្ចូលទៅក្នុងការប្រកបនៃសេចក្តីសញ្ញាតាមរយៈការកាត់ស្បែកបានបង្ហាញ
មុខទារកខាងវិញ្ញាណនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញទៅជា
ជីវិតអមតៈដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ យើងឃើញពន្លឺ
នៃសេចក្តីពិតដ៏ទន់ខ្សោយ ។ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណអាក្រក់ទាំងនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប
យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការចាប់យកអ្វីៗដែលបានមកដល់ដៃមុនគេជាកន្លែងដែលពួកគេ
គួរបន្តទៅមុខទៀត ហើយដោយរឹងរូសនៅជាប់នឹងពាក្យតែមួយដែលពួកគេគួរតែ
ប្រៀបធៀបរឿងជាច្រើនជាមួយគ្នា ។ ពីនេះវាអាចកើតមានឡើងថាពួកគេត្រូវ
បានបញ្ឆោតម្តងហើយម្តងទៀតព្រោះពួកគេមិនបានអនុវត្តខ្លួនឯងទៅនឹងចំណេះ
ដឹងឬអ្វីផ្សេងនោះទេ ។

ពិតប្រាកដណាស់ យើងគ្រប់គ្រងគ្រាប់ពូជខាងសាច់ឈាមរបស់អំប្រាហាំអស់
មួយរយៈ កាន់គ្រាប់ពូជខាងវិញ្ញាណនោះ ដែលជាប់នៅក្នុងគាត់តាមរយៈជំ

នឿ ។ ដ្បិតយើងត្រូវហៅថាជាកូនរបស់គាត់ ទោះបីយើងមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងគាត់ដោយធម្មជាតិក៏ដោយ [កាឡាទី. ៤:២៨, Cf. រ៉ូម ៤:១២] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើដូចដែលពួកគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ នោះពួកគេមានន័យថាព្រះពរខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះមិនដែលបានសន្យាចំពោះកូនចៅខាងសាច់ឈាមរបស់អំប្រាហាំមទេ នោះពួកគេបានយល់ច្រឡំចំពោះរឿងនេះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងគួរតែតម្រង់គោលដៅដែលប្រសើរជាង ដែលយើងត្រូវបានដឹកនាំដោយការណែនាំដ៏ប្រាកដនៃបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់អំប្រាហាំមថា គាត់នឹងមានពូជពង្សគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានប្រទានពរ [លោកុប្បត្តិ 12: 3] ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះក៏ធានាគាត់ថាទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះរបស់គាត់និងជាព្រះនៃកូនចៅរបស់គាត់ [លោកុ. ១៧:៧] ។ អស់អ្នកដែលទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយសារសេចក្តីជំនឿជាអ្នកបង្កើតព្រះពរនោះជាអ្នកទទួលមរតកនៃការសន្យានេះ ហើយដូច្នេះត្រូវបានហៅថាជាកូនរបស់អំប្រាហាំ ។

13. អំប្រាហាំជាឪពុករបស់អស់អ្នកដែលជឿ

បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រំដែននៃអាណាចក្ររបស់ព្រះបានចាប់ផ្តើមលាតសន្ធឹងយ៉ាងទូលំទូលាយក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ជាទូទៅដើម្បីឲ្យស្របតាមបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកជឿអាចនឹងត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីគ្រប់ទីកន្លែងដើម្បីអង្គុយជាមួយអំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបក្នុងសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ៨:១១] ។ ប៉ុន្តែជាច្រើនសតវត្សមុននេះ ទ្រង់បានឱបក្រសោបជនជាតិយូដាដោយក្តីមេត្តាដ៏ធំធេងដូចគ្នា ។ ហើយដោយសារតែឆ្លងកាត់ការទាំងអស់នេះ ទ្រង់បានជ្រើសរើសជាតិសាសន៍មួយនេះដើម្បីបង្ហាងព្រះ

គុណរបស់ទ្រង់មួយរយៈ ទ្រង់បានហៅវាថាជារបស់ទ្រង់ [និក្ខមនំ ១៩:៥)
 ហើយទ្រង់បានទិញ [និក្ខ ១៥:១៦] មនុស្ស ។ ការកាត់ស្បែកត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ
 ដើម្បីបញ្ជាក់ពីអត្ថប្រយោជន៍នេះក្នុងគោលបំណងដើម្បីបង្រៀនជនជាតិយូដា
 ដោយនិមិត្តសញ្ញារបស់វាថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។
 ដោយការដឹងអំពីរឿងនេះ ចិត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានលើកឡើងទៅរកសេចក្តី
 សង្ឃឹមនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ចំពោះអ្វីដែលនឹងខ្វះខាតចំពោះអ្នកដែល
 ព្រះជាម្ចាស់មាន ម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានទទួលការរក្សាសុវត្ថិភាព
 ដើម្បីបញ្ជាក់ថា សាសន៍ដទៃក៏ដូចជាសាសន៍យូដាជាតួនរបស់អំប្រាហាំ សាវ័ក
 និយាយបែបនេះថា លោកអំប្រាហាំបាននិយាយថាគាត់នៅក្នុងការមិនកាត់ស្បែក
 ដែលបានសុចរិតដោយសារជំនឿ ។ ។ ក្រោយមក គាត់បានទទួលទីសម្គាល់នៃ
 ការកាត់ស្បែក ដោយបោះត្រា ឬសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីឲ្យគាត់
 បានជាឪពុកនៃអ្នកជឿទាំងអស់ ទាំងអ្នកមិនកាត់ស្បែក និងអ្នកកាត់ស្បែក
 មិនមែនជាអ្នកដែលអួតពីការកាត់ស្បែកតែឯងទេ គឺជាអ្នកដែលដើរតាមសេចក្តី
 ជំនឿ ។ ដែលនៅក្នុងការមិនកាត់ស្បែក នោះអំប្រាហាំជាឪពុករបស់យើង [រ៉ូម
 . ៤:១០-១២] ។

តើយើងមិនឃើញថាប្រភេទទាំងពីរត្រូវបានធ្វើស្មើគ្នាដោយកិត្តិយសទេឬ? ដ្បិត
 ក្នុងអំឡុងពេលដែលកំណត់ដោយច្បាប់របស់ព្រះ អំប្រាហាំគឺជាឪពុកនៃការកាត់
 ស្បែក ។ បន្ទាប់ពីជញ្ជាំងត្រូវបានបាក់បែក (ដូចសាវ័កនៅកន្លែងផ្សេងទៀត
 បានសរសេរ [អេភេសូរ ២:១៤] ដែលបំបែកសាសន៍ដទៃពីសាសន៍យូដា
 សាសន៍ដទៃក៏ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិចូលទៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះដែរ ហើយអំប្រា
 ហាំបានក្លាយទៅជាឪពុករបស់ពួកគេ ដែលចេញពីទីសំគាល់នៃការកាត់ស្បែក

នោះ ត្បិតពួកគេមានកន្លែងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីបំបាត់ភាព
ក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកខ្លះ ដែលព្រងើយកន្តើយនឹងការខ្វល់ខ្វាយទាំងអស់ចំពោះ
ការគោរពបូជា ដោយរៀបចំខ្លួនក្នុងពិធីតែម្នាក់ឯង នោះ ប៉ុលបានបដិសេធ
យ៉ាងដាច់ខាតថា អំប្រាហាំមិនមែនបានធ្វើជាឪពុក ដល់ពួកដែលមិនគ្រាន់តែ
កាត់ស្បែកប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម ៤:១២] ។ ដូចសព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សម្នាក់អាចបដិសេធ
ភាពពិតប្រយោជន៍របស់អ្នកដែលនៅធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មើលទៅដូចជាគ្មាន
អ្វីតែជាទឹក ។

14. កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយជនជាតិយូដាមិនបានចាត់ទុកជាទេ

ប៉ុន្តែពួកគេនឹងលើកឡើងក្នុងការប្រឆាំងនឹងវគ្គមួយទៀតរបស់សាវ័ក [រ៉ូម 9:7]
ដែលជាកន្លែងដែលគាត់បង្រៀនថាអ្នកដែលមានសាច់ឈាមមិនមែនជាកូនរបស់
អំប្រាហាំនោះទេប៉ុន្តែថាមានតែអ្នកដែលជាកូននៃសេចក្តីសន្យាដែលត្រូវបានរាប់
ក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់គាត់ ។ នេះហាក់ដូចជាចង្អុលបង្ហាញថា រូបកាយ
ដែលចេញពីអំប្រាហាំ ដែលយើងផ្តល់កន្លែងខ្លះគឺគ្មានអ្វីសោះ ។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវ
គូសចំណាំបន្ថែមទៀតអំពីករណីដែលសាវ័កកំពុងពិភាក្សាដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។
ដោយមានបំណងចង់បង្ហាញជនជាតិយូដាអំពីរបៀបដែលព្រះគុណរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់មិនជាប់ទាក់ទងនឹងពូជពង្សរបស់អំប្រាហាំ ពិតប្រាកដណាស់ ពូជពង្ស
បែបនេះមិនបានផ្តល់អ្វីសោះ ប៉ុលបានលើកឡើងដោយភស្តុតាងអ៊ីសម៉ាអែល
និងអេសាវ [រ៉ូម ៩:៦-១៣] ដែលត្រូវបានគេបដិសេធ ដូចជាពួកគេជាអ្នកចម្លែក
។ ទោះបីជាពួកគេជាពូជពិតរបស់អំប្រាហាំតាមសាច់ឈាមក្តី ក៏ព្រះពរស្ថិត
នៅលើអ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ។ ចេញពីការនេះតាមអ្វីដែលគាត់បញ្ជាក់ ការស
ង្គ្រោះអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានពង្រីកដល់អ្នក

ដែលទ្រង់ពេញចិត្ត (រ៉ូម. ៩:១៥-១៦); ប៉ុន្តែ ថាគ្មានហេតុផលណាដែលសាសន៍ យូដាបង្ហាញខ្លួន ហើយអ្នកខ្លួនក្នុងនាមជាអ្នកមានសេចក្តីសញ្ញា លុះត្រាតែពួក គេកាន់តាមច្បាប់នៃសេចក្តីសញ្ញា ពោលគឺគោរពតាមព្រះបន្ទូល ។

យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលប៉ុល ទម្លាក់ពួកគេចេញពីការទុកចិត្តឥត ប្រយោជន៍ចំពោះពូជពង្សរបស់ពួកគេ គាត់នៅតែឃើញថា កិច្ចព្រមព្រៀងដែល ព្រះបានធ្វើម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ជាមួយនឹងកូនចៅរបស់អំប្រាហាំមិនអាចត្រូវបាន ចាត់ទុកជាទេឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងជំពូកទី៨បម្រើ គាត់បាន ប្រកែកថា កូនចៅអំប្រាហាំ មិនត្រូវបាត់បង់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេឡើយ ។ ដោយអាស្រ័យដូចនេះ ទ្រង់បង្រៀន សាសន៍យូដាគឺជាអ្នកស្នងមរតកដំបូង និងជាប្រភេទនៃដំណឹងល្អ លើកលែងតែក្នុងកម្រិតដែលថាដោយការមិនដឹង គុណរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយមិនសក្តិសម ប៉ុន្តែត្រូវ បានបោះបង់ចោលក្នុងរបៀបដែលព្រះពរពីស្ថានសួគ៌មិនបានចាកចេញពីប្រជា ជាតិរបស់ពួកគេទាំងស្រុង ។ ដោយហេតុផលនេះ ទោះជាពួកគេរឹងរូស និង បំពានកិច្ចព្រមព្រៀងក៏ដោយ ក៏ប៉ុលនៅតែហៅពួកគេថាបរិសុទ្ធ (រ៉ូម ១១:១៦) (ទ្រង់ផ្តល់កិត្តិយសដ៏ធំធេងបែបនេះដល់ជំនាន់បរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានរក្សាតម្លៃនៃ កិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់); ប៉ុន្តែទ្រង់បានហៅយើង (ប្រសិនបើយើង ប្រៀបធៀបជាមួយពួកគេ) ដូចដែលវាគឺ, posthumous ឬសូម្បីតែរំលូតកូន របស់អំប្រាហាំ - និងថាដោយការអនុម័ត - ហើយថាដោយការចិញ្ចឹមមិន មែនដោយធម្មជាតិទេ - ដូចជាដើមឈើដែលបែកចេញពីដើមឈើត្រូវបានផ្សាំ លើដើមមួយទៀត (រ៉ូម ១១:១៧) ។ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេត្រូវបានបន្លំឯក សិទ្ធិរបស់ពួកគេ នោះដំណឹងល្អត្រូវតែប្រកាសដល់ពួកគេជាមុនសិន ។ សម្រាប់

មនុស្សដែលនិយាយដូច្នេះគឺដូចជាគ្រួសាររបស់ព្រះជាកូនច្បង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ កិត្តិយសនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេរហូតដល់ពួកគេបដិសេធអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យហើយដោយការមិនដឹងគុណរបស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យវាត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យសាសន៍ដទៃ ។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទោះជាមានការរារាំងដ៏អស្ចារ្យដែលពួកគេបន្តធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងដំណឹងល្អក៏ដោយ យើងមិនត្រូវមើលងាយពួកគេឡើយ ខណៈពេលដែលយើងពិចារណាអំពីរឿងនោះ ឬដោយសារការសន្យានោះ ព្រះពររបស់ព្រះនៅតែស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ សម្រាប់សារីកពិតជាថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វានឹងមិនត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុងឡើយ ៖ « ដ្បិតអំណោយទាន និងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះគឺគ្មានការប្រែចិត្ត [រ៉ូម ១១:២៩ Vg.] ។

15. ការសន្យានឹងសម្រេចបំពេញ មិនមែនប្រៀបធៀបតាមន័យពាក្យ

សូមមើលអ្វីដែលជាតម្លៃនៃការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យដែលជាកូនចៅ ហើយត្រូវថ្លឹងទម្ងន់ក្នុងកម្រិតណា ។ ក្នុងការបែងចែកអ្នកគ្រងមរតកនៃអាណាចក្រចេញពីអ្នកខុសច្បាប់ និងជនបរទេស យើងគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថាការជ្រើសរើសរបស់ព្រះអាចគ្រប់គ្រងដោយសិទ្ធិសេរីភាព ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងឃើញថាគឺជាការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ជាពិសេសក្នុងការឱបក្រសោបកូនចៅអំប្រាហាំដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីមេត្តាករុណានោះកាន់តែច្បាស់ ក៏បោះត្រាដោយការកាត់ស្បែក ។ ឥឡូវនេះស្ថានភាពនៃព្រះវិហារគ្រីស្ទបរិស័ទគឺពិតជាដូចគ្នា ។ ដូចដែលប៉ុលបានប្រកែកនៅក្នុងវគ្គនោះថា ជនជាតិយូដាត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ដូច្នេះគាត់

បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាកូនរបស់គ្រីស្ទានបានទទួលការរាប់ជាបរិសុទ្ធដូច
គ្នាពីឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ [កូរិន ទី១ ៧:១៤] ចេញពីនេះគាត់បានសន្និដ្ឋាន
ថា ផ្ទុយទៅវិញអ្នកដែលត្រូវបានរកឃើញថាមានទោសពីភាពស្មោកគ្រោក [កូរ
ន ទី១ ៧:១៥] ត្រូវបានញែកចេញពីអ្វីដែលនៅសល់ ។

ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាអាចសង្ស័យថាការសន្និដ្ឋានរបស់គូប្រជែងរបស់
យើងគឺខុសទាំងស្រុង ៖ ទារកទាំងនោះដែលចាស់ទុំបានកាត់ស្បែកគ្រាន់តែ
កំណត់ជាមុនថាទារកខាងវិញ្ញាណដែលកើតចេញពីការកើតឡើងវិញនៃព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ? សាវ័កសរសេរថា«ព្រះគ្រីស្ទ»គឺជា«អ្នកបំរើនៃការកាត់ស្បែកដើម្បី
បំពេញតាមការសន្យាដែលបានប្រទានដល់ពួកពូជយូកោ» [រ៉ូម. ១៥:៨ P]
ដូច្នេះ ទ្រង់មិនគិតបែបនេះទេដែលមានចរិតស្អប់ខ្ពើមដូចទ្រង់បាននិយាយក្នុង
របៀបនេះថា ៖ «ដរាបណាសេចក្តីសញ្ញាដែលបានធ្វើជាមួយនឹងអំប្រាហាំអនុវត្ត
ចំពោះកូនចៅរបស់ទ្រង់ដែលជាព្រះគ្រីស្ទដើម្បីអនុវត្តនិងលះបង់ការសន្យាដែល
បានធ្វើម្តងជាម្រេចដោយព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់បានមកសម្រាប់ ការសង្គ្រោះនៃ
សាសន៍យូដា ។ តើអ្នកឃើញទេដូចម្តេច ក្រោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
គាត់គិតថា ការសន្យានៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានសម្រេចបំពេញ មិនត្រឹមតែ
និយាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែតាមន័យត្រង់ សម្រាប់កូនចៅរូបកាយរបស់អំប្រាហាំ
ដល់ចំណុចដូចគ្នានឹងអនុវត្តការប្រកាសរបស់ពេត្រុសចំពោះពួកយូដា [កិច្ចការ
2:39] ថា ផលប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ និងពូជពង្សរបស់
ពួកគេដោយការរឹតបន្តឹងនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ហើយនៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់ គាត់
បានហៅពួកគេថាជាកូននៃកិច្ចព្រមព្រៀង [កិច្ចការ 3:25] ពោលគឺអ្នកស្នងមរ
តក ។ មិនខុសគ្នាខ្លាំងពីនេះទេ គឺជារវាងគូប្រជែងផ្សេងទៀតរបស់សាវ័កដែលបាន

លើកឡើងខាងលើ ដែលគាត់យល់ និងបកស្រាយអំពីការកាត់ស្បែកដែលបានផ្ដិតលើទារក ជាបន្ទាល់នៃការរួបរួមដែលពួកគេមានជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេ ២:១១-១៣] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងស្តាប់តាមការសន្យារបស់ពួកគេ តើអ្វីនឹងក្លាយទៅជាការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរនៃក្រិច្យវិន័យរបស់ទ្រង់បានសន្យាចំពោះអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ថាទ្រង់នឹងផ្តល់សេចក្តីសប្បុរស ដល់ទាំងពាន់ដំណេងដល់ពួកគេ [និក្ខ. ២០:៦]? តើយើងនឹងត្រូវជ្រកកោននៅក្នុងសេចក្តីប្រៀបធៀបនៅទីនេះឬ? នោះជាការគេចវេសហួសហេតុពេកហើយ! តើយើងត្រូវនិយាយថាវាត្រូវបានលុបចោលឬ? ប៉ុន្តែ ដូច្នេះ ក្រិច្យវិន័យនឹងត្រូវបំផ្លាញដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាជាងនឹងបង្កើតឬ [ម៉ាថាយ ៥:១៧] រហូតមកដល់ពេលនេះវាផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ជីវិតរបស់យើង ។ ចូរយើងទទួលយកដោយមិនអាចប្រកែកបានថា ព្រះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះរបស់ខ្លួនដើម្បីឱ្យមានការពេញចិត្ត ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ ក៏ត្រូវរាប់ក្នុងចំណោមរាស្ត្រទ្រង់នូវកូនដែលខ្លួនបានបង្កើតមក ។

16. ភាពខុសគ្នាជាក់ស្តែងបន្ថែមទៀតរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក

ជាងនេះទៅទៀត ភាពខុសគ្នាដែលពួកគេព្យាយាមជំរុញរវាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីកាត់ស្បែក គឺមិនត្រឹមតែគួរឱ្យអស់សំណើច និងគ្មានហេតុផលទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីគ្នាទៅវិញ ។ នៅពេលដែលពួកគេបានប្រកាសថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានអនុវត្តចំពោះថ្ងៃដំបូងនៃការតយុទ្ធខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែការកាត់ស្បែកដល់ថ្ងៃទីប្រាំបី បន្ទាប់ពីការបញ្ចុះសពត្រូវបានបញ្ចប់ ដោយភ្លេចអំពីរឿងនេះភ្លាមៗ ពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរការកែត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយហៅការកាត់ស្បែក

ថាជាការស្លាប់នៃរូបសាច់ ។ ប៉ុន្តែ គេហៅពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថាជា ការបញ្ចុះ
សព ដែលគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានដោះលែងឡើយ លុះត្រាតែស្លាប់ ។ តើអ្នក
ដែលលឺលឿនឹងលោតផ្លោះទេ ពីព្រោះយោងទៅតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដំបូង
ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែមានមុនការកាត់ស្បែក ។ ដោយទីពីរវាត្រូវបានដាក់
បន្ទាប់ពីការកាត់ស្បែក ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជាតម្រូវឱ្យនៃវិធីដែលប្រារបស់មនុស្ស
ល្ងង់ខ្លៅលោតចុះឡើងនោះទេ នៅពេលដែលពួកគេថ្វាយបង្គំជាព្រះបន្ទូលដ៏ជាក់
លាក់បំផុតរបស់ព្រះ ជាអ្វីដែលពួកគេបានសុបិន ។ ដូច្នេះ យើងនិយាយថា
ភាពខុសគ្នាខាងមុខគឺគ្រាន់តែជាសុបិនប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់ប្រៀប
ធៀបនៅថ្ងៃទីប្រាំបីនោះ វានៅតែមិនសមទេក្នុងការធ្វើដូចនេះ ។ យោងទៅ
តាមអ្នកនិពន្ធចាស់ៗ វាជាការសមជាងក្នុងការសំដៅលើលេខប្រាំបីចំពោះការរស់
ឡើងវិញ (ដែលបានកើតឡើងនៅថ្ងៃទីប្រាំបី) ដែលយើងដឹងថាជីវិតថ្មីអាស្រ័យ
លើ ឬដល់ដំណើរនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នទាំងមូល ក្នុងអំឡុងពេលនោះ ការស្លាប់គួរតែ
បន្តរហូតដល់ពេលដែលជីវិតត្រូវបានបញ្ចប់ វាក៏បានសម្រេចផងដែរ ។ យ៉ាង
ណាក៏ដោយ ក្នុងការពន្យារការកាត់ស្បែករហូតដល់ថ្ងៃទីប្រាំបី ព្រះប្រហែលជា
មានបំណងផ្គត់ផ្គង់ទារកដែលទន់ខ្លី ចាប់តាំងពីមុខរបួសមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំង
សម្រាប់កុមារដែលទើបនឹងកើត ហើយនៅតែថ្កោលក្រហមពីម្តាយរបស់ពួកគេ ។
សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលថាយើងយើងបានត្រូវរាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដោយ
ទទួលជ្រមុជក្នុងសេចក្តីស្លាប់ បើទោះបីជាបទគម្ពីរបានតវ៉ាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា
យើងត្រូវបានកបនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ថាយើងស្លាប់ ហើយ
ក្រោយមកក៏អនុវត្តការស្លាប់នេះ [រ៉ូម ៦:៤]?

ការស្រដៀងគ្នាដែលពួកគេតវ៉ា ប្រសិនបើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវតែស្របតាម ការកាត់ស្បែក នោះស្ត្រីមិនគួរទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ ។ ប្រសិនបើដឹង ច្បាស់ថា ការញែកពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលបានវិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសញ្ញានៃ ការកាត់ស្បែក នោះគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាវាមានបំណងថាបុរស និងស្ត្រី ត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយស្មើភាពគ្នា ។ មានតែរូបកាយរបស់បុរសប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវបានគេបោះត្រាជាមួយវា ដែលអាចត្រាប់តាមធម្មជាតិ ប៉ុន្តែតាម របៀបដែលស្ត្រីអាចឆ្លងកាត់ពួកគេ ដូច្នេះអាចនិយាយ បានថាដៃគូ និងគូកន នៃការកាត់ស្បែក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយទុកចោលនូវភាពមិនសមហេតុសម ផលទាំងនេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពស្រដៀងគ្នារវាងពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែក ដែលយើងមើលឃើញយ៉ាងពេញលេញបំផុត ស្របតាមអាថ៌កំបាំងខាងក្នុង ការសន្យា ការប្រើប្រាស់ និងប្រសិទ្ធភាព ។

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលថា ទារកមិនអាចមានជំនឿ ១៧-២០)

17. កុមារក៏គួរមានជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ

ពួកគេគិតថាពួកគេកំពុងដាក់ចេញនូវហេតុផលដ៏រឹងមាំមួយថាហេតុអ្វីបានជា កុមារត្រូវបានរារាំងពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅពេលដែលពួកគេអះអាងថាកុមារ ដោយសារតែអាយុរបស់ពួកគេមិនទាន់អាចយល់ពីអាថ៌កំបាំងដែលមានន័យនៅ ក្នុងនោះ ពោលគឺការបង្កើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ ដែលមិនអាចកើតឡើងនៅ ទារកដំបូងបំផុតនោះទេ ។ ដូច្នេះ អ្នកប្រឆាំងរបស់យើងសន្និដ្ឋានថា កុមារត្រូវ ចាត់ទុកជាកូនរបស់អ័ដាម រហូតទាល់តែពួកគេឈានដល់អាយុសមរម្យរហូតដល់ កំណើតទីពីរ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីពិតរបស់ព្រះនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រឆាំងនឹងអំណះអំណា

ងទាំងអស់នេះ ។ ដ្បិតបើគេទទួលស្គាល់ថាពួកគេស្ថិតក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់អ័ដាម នោះគេត្រូវទុកចោលក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ព្រោះនៅក្នុងអ័ដាម យើងអាចស្លាប់បាន [រ៉ូម ៥:១២ គ.] ។

ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះគ្រីស្ទបង្កាប់ឲ្យនាំពួកគេមកឯទ្រង់ [ម៉ាថាយ ១៩:១៤] ។ ហេតុអ្វីបែបនេះ? ដោយសារតែទ្រង់គឺជាជីវិត ។ ដូច្នេះ ដើម្បីប្រោសពួកគេឲ្យរស់ឡើងវិញ ទ្រង់ក៏ធ្វើឲ្យពួកគេចូលរួមក្នុងទ្រង់ ខណៈពេលដែលការកាត់ទោសទាំងនេះត្រូវបណ្តេញចេញ និងត្រូវស្លាប់ ។ ប្រសិនបើពួកគេស្នាក់ស្នើក្នុងរឿងនេះ ដោយនិយាយថាទារកមិនត្រូវវិនាសឡើយ ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានរាប់ថាជាកូនរបស់អ័ដាមក៏ដោយ កំហុសរបស់ពួកគេត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ ។ ចាប់តាំងពីបទគម្ពីរបានប្រកាសថានៅក្នុងអ័ដាមទាំងអស់ត្រូវស្លាប់ វាកើតឡើងថាគ្មានសេចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតនៅសល់ឡើយលើកលែងតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូរិន ទី១ ១៥:២២] ។ ដូច្នេះ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកគ្រងមរតកនៃជីវិត យើងត្រូវតែមានទំនាក់ទំនងជាមួយទ្រង់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដោយសារវាត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា យើងទាំងអស់គ្នាស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ [អេភេសូ ២:៣] ហើយបានកើតក្នុងអំពើបាប [ទំនុក. ៥១:៥] ដែលតែងតែជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការកាត់ទោស យើងត្រូវតែចាកចេញពីនិស្ស័យចាស់របស់យើង មុនពេលអាណាចក្ររបស់ព្រះអាចបើកឲ្យយើង ។ ហើយអ្វីដែលអាចនិយាយបានច្បាស់ជាងសាច់ឈាមពុំអាចនឹងគ្រងនគរព្រះជាមរដកបានឡើយ [កូរិន ទី១ ១៥:៥០, cf. Vg] ដូច្នេះ ចូរឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ជារបស់យើងត្រូវវិនាសទៅ (ដែលនឹងមិនត្រូវបានសម្រេចក្រៅពីការផ្លាស់ប្តូរជាថ្មី) ។ យើងនឹងទទួលនគរព្រះជាមរតក ។ សរុបមក ព្រះគ្រីស្ទមាន

បន្ទូលពិតប្រាកដ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថាទ្រង់ជាជីវិត [យ៉ូហាន ១១:២៥; ១៤:៦] ។ យើងគួរនៅជាប់ខ្លួនជាមួយព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យបានរួចចេញពីចំណងនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែ តើទារកដែលគ្មានចំណេះដឹងអំពីអំពើល្អ ឬអាក្រក់ត្រូវផ្លាស់ប្រែជាថ្មីដោយរបៀបណា? យើងឆ្លើយថាជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ទោះជាលើសពីការយល់ដឹងរបស់យើងក៏ដោយ ។ នៅតែមិនត្រូវបានលុបចោល ។

ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ទារកទាំងនោះដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ (ដូចជាអ្នកខ្លះត្រូវបានសង្គ្រោះតាំងពីក្មេងម៉្លេះ) ត្រូវបានផ្លាស់ប្រែពីមុនតាមរយៈព្រះអម្ចាស់ ។ ត្បិតពួកគេទ្រាំទ្រនឹងអំពើពុករលួយដែលកើតចេញពីផ្ទៃម្តាយរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានសម្អាតវាមុននឹងពួកគេអាចចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះបាន ត្បិតគ្មានអ្វីដែលកខ្វក់ឬស្មោតគ្រោតមិនអាចចូលទៅក្នុងទីនោះបានឡើយ [វិវរណៈ ២១:២៧] ប្រសិនបើពួកគេកើតមកជាមនុស្សមានបាប ដូចជាវីឌី និងប៉ុល បញ្ឆាក់ [អេភេសូ ២:៣; ទំនុក 51:5] ទោះជាពួកគេនៅតែមិនគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងព្រះ ក៏ពួកគេត្រូវតែរាប់ជាសុចរិត ។ ហើយតើយើងស្វែងរកអ្វីទៀតនៅពេលចៅក្រមផ្ទាល់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថាការចូលទៅក្នុងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌បើកសម្រាប់តែមនុស្សដែលកើតជាថ្មី [យ៉ូហាន 3:31]? ហើយដើម្បីឲ្យស្ងប់ក្នុងការបដិសេធបែបនេះ ព្រះបានផ្តល់ភស្តុតាងមួយនៅក្នុងយ៉ូហានបាទីស្ទដែលទ្រង់បានញែកជាបរិសុទ្ធក្នុងផ្ទៃម្តាយ [លូកា 1:15] នូវអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបានចំពោះអ្នកដទៃ ។ ហើយពួកគេមិនទទួលបានអ្វីនៅទីនេះដោយការបញ្ឆោតឬចំអកនេះ - វាមានតែម្តង ហើយថាពីករណីមួយនេះ វាមិនបានធ្វើតាមភ្លាមៗទេដែលព្រះអម្ចាស់តែងតែប្រព្រឹត្តដូច្នេះចំពោះទារក ។ ប៉ុន្តែយើងក៏ប្រកែកគ្នាតាមវិធីនេះដែរ ។ គោលបំណងរបស់យើងគឺដើម្បីបង្ហាញថាពួកគេបិទសិទ្ធិ

អំណាចរបស់ព្រះដោយយុត្តិធម៌ និងដោយទុច្ចរិតនៅក្នុងដែនកំណត់តូចចង្អៀត ទាំងនេះ ដែលវាមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការបង្ខាំងខ្លួនវានោះទេ ។ ការបង្កបញ្ញា ផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេដែលមានទម្ងន់ទៀតហើយ ។ ពួកគេអះអាងថា ស្រប តាមរបៀបធម្មតានៃការបញ្ចេញមតិនៃបទគម្ពីរ នៃឃ្លា «ចេញពីផ្ទៃ» គឺគ្រាន់ តែស្នើនឹងការនិយាយថា «តាំងពីក្មេង» ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចមើលឃើញយ៉ាង ច្បាស់ថា ទេវតា នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសរឿងនេះដល់សាការី មានន័យ ថា យ៉ូហាននឹងបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលគាត់មិនទាន់ កើតមក ។ ដើម្បីកុំឱ្យទ្រង់ញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធដល់អ្នកណាដែលទ្រង់ពេញចិត្ត ដូចទ្រង់បានញែកកូននេះជាបរិសុទ្ធដែរ ដរាបណាអំណាចរបស់ទ្រង់មិនបានថយ ចុះឡើយ ។

18. អំណាចអំណាចតាំងពីទារករបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធតាំងពីទារកដំបូងបង្អស់ ដើម្បី ទ្រង់អាចញែកជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងអង្គទ្រង់ក៏បានជ្រើសរើសចេញពីគ្រប់សម័យកាល ដោយគ្មានភាពខុសគ្នា ។ ដើម្បីលុបបំបាត់កំហុសនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ដែល បានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង ទ្រង់បានយកសាច់ឈាមនោះមក ជំនួសយើង ទ្រង់អាចសម្រេចបាននូវការស្តាប់បង្គាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមយល់គំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់អាចផ្តល់ភាព បរិសុទ្ធនោះដល់យើង ក្នុងសាច់ឈាមដែលបានដាក់បញ្ចូលយ៉ាងពេញលេញ ដោយភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ប្រសិនបើយើងមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនូវកំរង ល្អឥតខ្ចោះបំផុតនៃព្រះគុណទាំងអស់ដែលព្រះបានប្រទានដល់កូនៗរបស់ទ្រង់ ក្នុងន័យនេះផងដែរ ទ្រង់នឹងជាភស្តុតាងសម្រាប់យើងដែលថាអាយុនៃទារកគឺ

មិនដែលប្រឆាំងទាំងស្រុងចំពោះការរាប់ជាបរិសុទ្ធឡើយ ។ ទោះបីជាបែបនេះក្តី យើងចាត់ទុកថា វាជារឿងមិនអាចប្រកែកបានដែលគ្មានអ្នករើសតាំងណាម្នាក់ ត្រូវបានហៅចេញពីជីវិតបច្ចុប្បន្ន មុនពេលត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធ និងផ្លាស់ ប្រែដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះទេ ។ ពួកគេប្រឆាំងជាមួយនឹងការជំទាស់ដែលថា ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងបទគម្ពីរទទួលស្គាល់ថាគ្មានការផ្លាស់ប្រែជាថ្មីទេ លើកលែងតែ គ្រាប់ពូជដែលមិនចេះរលួយ ពោលគឺមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ [ពេត្រុសទី 1 1:23] ។ នៅក្នុងនេះ ពួកគេបកស្រាយខុសនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុស ដែលសំដៅលើតែអ្នកជឿដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ ប៉ុណ្ណោះ ។ យើងពិតជាទទួលស្គាល់ថាចំពោះមនុស្សបែបនេះ ព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះអម្ចាស់គឺជាគ្រាប់ពូជតែមួយគត់នៃការផ្លាស់ប្រែជាថ្មីខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែ យើងបដិសេធការសន្និដ្ឋានពីនេះដែលថាទារកមិនអាចផ្លាស់ប្រែជាថ្មីដោយ អំណាចរបស់ព្រះ វាដូចជាងាយស្រួលពេក និងឆាប់ពេកសម្រាប់គេ ដូចជាមិន អាចយល់បាន និងអស្ចារ្យសម្រាប់យើង ។ ក្រៅពីនេះ វានឹងក្លាយជាអំណះ អំណាងមួយដែលមិនមានសុវត្ថិភាព ដែលនឹងយកអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ ដើម្បី បង្ហាញខ្លួនគាត់ឲ្យគេស្គាល់តាមរបៀបដែលគាត់ពេញចិត្ត ។

19. ការជំទាស់ ៖ ទារកមិនអាចយល់ពីការបង្រៀន

ប៉ុន្តែគេនិយាយថា សេចក្តីជំនឿកើតឡើងដោយការឮ [រ៉ូម. 10:17], ជាការ ប្រើដែលទារកមិនទាន់ទទួលបាន; ពួកគេក៏មិនអាចស្គាល់ព្រះបានដែរ ព្រោះដូច លោកម៉ូសេបានបង្រៀន ពួកគេគ្មានចំណេះដឹងទាំងល្អ និងអាក្រក់[ចោទិយ 1:39] ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះមិនយល់ថា នៅពេលសាវ័កបានឮពីការចាប់ផ្តើមនៃ សេចក្តីជំនឿ គាត់កំពុងពិពណ៌នាពីការរៀបចំធម្មតា និងការចែកចាយរបស់ព្រះ

អម្ចាស់ ដែលទ្រង់ប្រើជាទូទៅក្នុងការត្រាស់ហៅស្រ្តីរបស់ទ្រង់ មិនមែនបង្គាប់ ឱ្យគាត់នូវច្បាប់ដែលមិនប្រែប្រួល ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ប្រើវិធីផ្សេង ។ ។ គ្រប់គ្រង ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ប្រើវិធីផ្សេង ។ ទ្រង់ពិតជាបានប្រើវិធីមួយផ្សេងទៀតក្នុងការ ត្រាស់ហៅមនុស្សជាច្រើន ដោយផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវចំណេះដឹងពិតអំពីអង្គទ្រង់ ផ្ទាល់ ពោលគឺតាមរយៈការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណ ក្រៅពីការបង្រៀន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេគិតថា វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះសម្រាប់ចំណេះដឹងអំពី ព្រះដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាទារក ដែលលោកម៉ូសេបដិសេធចំណេះដឹងនៃសេ ចក្តីល្អ និងអាក្រក់ សូមឲ្យពួកគេប្រាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមសួរថា តើគ្រោះថ្នាក់អ្វី ដែល ទារកត្រូវបានគេនិយាយថា ទទួលបានឥឡូវនេះ ផ្នែកខ្លះនៃព្រះគុណ ដែលនៅ ពេលបន្តិចទៀត ពួកគេនឹងរីករាយពេញលេញ? ប្រសិនបើភាពពេញលេញនៃ ជីវិតមាននៅក្នុងចំណេះដឹងដ៏ល្អឥតខ្ចោះអំពីព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលពួកគេ មួយចំនួនដែលសេចក្តីស្លាប់បានឆក់យកចេញពីក្នុងវ័យកុមារភាពដំបូងរបស់ពួក គេបានឆ្លងចូលទៅក្នុងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចនោះ ពួកគេប្រាកដជាបានទទួល នូវការសញ្ជឹងគិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះ បើសិនជាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់មិនបញ្ចេញពន្លឺ ដោយពន្លឺដ៏តូចក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន មកលើអ្នកទាំងឡាយ ដែលទ្រង់នឹងបំភ្លឺនៅ ពេលអនាគត ដោយភាពរុងរឿងនៃពន្លឺរបស់ទ្រង់- ជាពិសេស តើព្រះអង្គមិន បានលុបបំបាត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ មុននឹងយកពួកគេចេញពីគុកនៃសាច់ ឈាមទេឬ? ខ្ញុំនឹងមិនបញ្ជាក់ដោយប្រញាប់ប្រញាល់ថា ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ ដោយសេចក្តីជំនឿដូចគ្នា ដូចដែលយើងធ្លាប់មាននៅក្នុងខ្លួនយើង ឬមាន ចំណេះដឹងដូចគ្នាទាំងស្រុងអំពីជំនឿនេះ ខ្ញុំចូលចិត្តទុកចោលដោយមិនដឹងខ្លួន

- ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងបង្ហាញភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកណាដែលនៅឯផ្នែកខាងលើនៃសិរីរាង្សរបស់ពួកគេដោយមានទំនុកចិត្តបដិសេធ ឬអះអាងអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត ។

20. ការជំទាស់ ៖ ទារកមិនមានសមត្ថភាព ទាំងការប្រែចិត្ត ឬជំនឿ

ប៉ុន្តែ ដើម្បីទទួលបានច្បាប់តែងតែប្តឹងលើចំណុចនេះ ពួកគេបន្ថែមថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសេចក្តីប្រកាសនៃការប្រែចិត្ត និងនៃសេចក្តីជំនឿ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដោយសារកត្តាទាំងនេះមិនអាចកើតឡើងក្នុងវ័យកុមារភាព នោះយើងត្រូវតែការពារពីការទទួលយកទារកឱ្យចូលរួមក្នុងការប្រកបនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ក្រែងលោអត្ថន័យរបស់វានឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យទេ និងកន្លងផុតទៅ ។ ប៉ុន្តែការទាំងនេះគឺសំដៅលើព្រះច្រើនជាងយើង ។ ត្បិតវាច្បាស់ណាស់ពីទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃបទគម្ពីរថា ការកាត់ស្បែកក៏ជាសញ្ញាមួយនៃការប្រែចិត្តដែរ [យេរេ ៤:៩-២៥; cf. ចេទិ ១០:១៦; ៣០:៦] ។ បន្ទាប់មកប៉ុលហៅវាថា ជាការបោះត្រានៃសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ [រ៉ូម. ៤:១១] ដូច្នេះ សូមឲ្យមានហេតុផលមួយត្រូវបានទាមទារពីព្រះអង្គផ្ទាល់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់បានបង្គាប់ឲ្យគេស្នើចំពោះរូបកាយទារក ។ ចាប់តាំងពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការកាត់ស្បែកគឺនៅក្នុងករណីដូចគ្នា គួបប្រដែររបស់យើងមិនអាចផ្តល់អ្វីដល់នរណាម្នាក់ដោយមិនព្រមទទួលយកវាទៅម្ខាងទៀត ។ ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់នូវវិធីធម្មតារបស់ពួកគេចេញ ដែលថាអាយុនៃទារកនោះជានិមិត្តរូបនៃទារកខាងវិញ្ញាណ នោះផ្លូវរបស់ពួកគេត្រូវបានបិទរួចហើយ ។ ដូច្នេះហើយយើងនិយាយថា ដោយសារព្រះបានប្រាស្រ័យទាក់ទងការកាត់ស្បែកដល់ទារកថាជាសេចក្តីប្រកាសនៃការប្រែចិត្ត និងនៃសេចក្តីជំនឿ វាហាក់ដូចជាមិនសមហេតុសមផលទេ ដែលឥឡូវនេះពួកគេត្រូវបានគេជ្រើសរើសឱ្យចូលរួមក្នុងពិធីបុណ្យ

ជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែមនុស្សជ្រើសរើសដោយកំហឹងដោយបើកចំហនៅក្នុងការ
អប់រំរបស់ព្រះ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ដូចក្នុងការប្រព្រឹត្តទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះដែរ ដូច្នេះក្នុង
ទង្វើនេះក៏មានចែងចាំងនូវប្រាជ្ញាគ្រប់គ្រាន់ និងសេចក្តីសុចរិតដែលបានចេញ
នឹងការបង្កូររបស់ជនទុច្ចរិត ។ ត្បិតតែទារកនៅពេលនោះ ពួកគេត្រូវបានកាត់
ស្បែក មិនបានយល់ពីអត្ថន័យនៃសញ្ញានោះ ក៏ពួកគេពិតជាត្រូវបានកាត់ស្បែក
ដល់ការស្លាប់នៃនិស្សយដែលពុករលួយ និងស្មោកគ្រោក ដែលជាការស្លាប់ដែល
ពួកគេនឹងអនុវត្តនៅពេលពេញវ័យ ។

សរុបមក ការជំទាស់នេះអាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយគ្មានការលំបាក ៖ ទារក
ត្រូវបានជ្រមុជទឹកចូលទៅក្នុងការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿនាពេលអនាគត
ហើយទោះបីជាវាមិនទាន់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងពួកគេក៏ដោយ ក៏គ្រាប់ពូជ
ទាំងពីរនេះលាក់នៅក្នុងពួកគេដោយកិច្ចការសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ជាមួយនឹង
ចម្លើយនេះ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលប្រមូលបានពីអត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែល
ពួកគេបានប្រឆាំងនឹងយើង គឺត្រូវបានផ្តល់រំលឹកម្តង ។ ដែលនោះគឺជាស្លាក
ដែលប៉ុលគូសវានៅពេលគាត់ហៅវាថាជាការសំអាតនៃសេចក្តីកើតជាថ្មី ហើយ
ការប្រោសជាថ្មីឡើងវិញ [ទីតុស ៣:៥] ។ ចេញពីនេះពួកគេលើកហេតុផលថា
ត្រូវផ្តល់ឱ្យតែមនុស្សដែលមានបទពិសោធន៍រឿងទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ ។ ប៉ុន្តែ
យើងមានសេរីភាពក្នុងការប្រឆាំងនឹងការនេះដោយការនិយាយថា៖ ទាំងការកាត់
ស្បែកដែលបានកំណត់ថាការផ្លាស់ប្តូរជាថ្មីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យលើអ្វីមួយក្រៅពីការ
កើតជាថ្មី ។ ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះនឹងត្រូវផ្តន្ទាទោសដោយ
យើង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ (ដូចដែលយើងបានស្នើរឡើងហើយនៅពេលវេលាផ្សេងៗ)
រាល់អំណះអំណាងដែលមានទំនោរទៅរកការកាត់ស្បែកគឺគ្មានកម្លាំងក្នុង

ការវាយប្រហារលើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ ។ ហើយពួកគេមិនគេចដោយ
និយាយថាអ្វីដែលពឹងផ្អែកលើអំណាចពិតប្រាកដរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងនិង
ត្រូវជួសជុលឡើង ទោះជាគ្មានហេតុផលក៏ដោយ ប៉ុន្តែការគោរពបែបនេះគឺមិន
មែនដោយសារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក ឬអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលមិនត្រូវ
បានលើកសរសើរដល់យើងដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះទេ ។ នៅពេល
ដែលគេចាប់បាន ហើយជាប់ក្នុងឧប្បត្តិហេតុនេះ ពួកគេត្រូវបានឃុំខ្លួនជាប្រែប្រួល
រហូត បញ្ញត្តិរបស់ព្រះទាក់ទងនឹងការកាត់ស្បែកទារកគឺស្របច្បាប់ និងមិនត្រូវ
មានរឿងតូចតាច ឬវាសមនឹងទទួលបានការប្រមាថ ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងនោះ
មិនមានអ្វីមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា ឬមិនទំនងទាល់តែសោះ នោះក៏មិនអាចរកឃើញអ្វី
ដែលមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការប្រារព្ធពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារក ។

**(ដំណើរការនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងកុមារដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក,
២១-២២)**

21. កុមារលូតលាស់ចូលទៅក្នុងការយល់ដឹងអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់កុមារ

ការសញ្ញានៃភាពមិនសមហេតុផល ដែលពួកគេកំពុងព្យាយាមបង្ហាញលើប្រធាន
បទនេះ យើងដកចេញដូច្នេះ ៖ ប្រសិនបើអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ឱ្យ
ជ្រើសរើសបានទទួលសញ្ញានៃការកើតជាថ្មី ប៉ុន្តែចាកចេញពីជីវិតបច្ចុប្បន្នមុន
ពេលពួកគេធំឡើង ទ្រង់បន្តឲ្យពួកគេដោយអំណាច មិនអាចយល់បានចំពោះ
យើងនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ទោះជាតាមរបៀបណាក៏ដោយដែលទ្រង់តែម្នាក់
ឯងនឹងមើលឃើញទុកជាមុន ។ ប្រសិនបើពួកគេធំឡើងដល់អាយុដែលពួកគេ
អាចត្រូវបានបង្រៀនពីសេចក្តីពិតនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះពួកគេនឹងត្រូវពុះ

ការដោយភាពខ្លះខ្លាំងកាន់តែខ្លាំងសម្រាប់ការកើតជាថ្មី ចេញពីការរៀនថាពួក
 គេបានគេផ្តល់ឱ្យនូវនិមិត្តសញ្ញានៅក្នុងទារកដំបូងរបស់ពួកគេដើម្បីឱ្យពួកគេអាច
 រំពឹងគិតលើវាពេញមួយជីវិត ។ ការបង្រៀនរបស់ប៉ុលនៅក្នុងវគ្គពីរដែលថាយើង
 ត្រូវបានកប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការជ្រមុជទឹក [រ៉ូម ៦:៤; កូលូស ២:
 ១២] មនុស្សម្នាក់គួរតែយល់ក្នុងន័យដូចគ្នា ។ ចំពោះលោកប៉ុល មិនមែនមាន
 ន័យថា អ្នកដែលនឹងត្រូវទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវតែកប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទពី
 មុនមកនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់គ្រាន់តែប្រកាសអំពីគោលលទ្ធិដែលបង្កប់
 ន័យពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក—ហើយប្រកាសវាដល់អ្នកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជ
 ទឹករួចហើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ សូម្បីតែមនុស្សឆ្លុតក៏នឹងមិនប្រកែកពីវគ្គនេះ
 ពីការកប់មុនពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែរ ។ តាមរបៀបនេះ ម៉ូសេ [ចេរិយ
 10:16] និងហោរា [យេរេ ៤:៤] បានរំលឹកស្រ្តីព្រះអំពីអ្វីដែលសំដៅទៅលើការ
 កាត់ស្បែក ដែលទោះជាយ៉ាងណា ពួកគេត្រូវបានគេសម្គាល់ថាជាទារក ។

ដូចគ្នាដែរ ប៉ុលសរសេរទៅកាន់អ្នកស្រុកកាឡាទីថា នៅពេលពួកគេ
 បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកគេបានរំលឹកឃើញព្រះគ្រីស្ទ [កាឡាទី ៣:២៧] ។
 តើដោយចេតនាអ្វី? បន្ទាប់មកពួកគេត្រូវរស់នៅ នៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ដ្បិតថា
 ពួកគេមិនបានរស់នៅ នៅចំពោះទ្រង់ពីមុនមកទេ ។ ហើយទោះបីជាមនុស្ស
 ចាស់ចំពោះការទទួលសញ្ញាគួរតែធ្វើតាមការយល់ដឹងអំពីអាថ៌កំបាំង យើងនឹង
 ពន្យល់ភ្លាមៗថា ទារកត្រូវតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការធ្វើតាមរបៀបផ្សេងទៀត
 ត ។

យើងគួរតែបកស្រាយស្រដៀងគ្នានឹងការអនុម័តរបស់ពេត្រុស ដែលពួក
 គេគិតថាពួកគេមានការគាំទ្រខ្លាំង នៅពេលគាត់និយាយថា មិនមែនជាការ

លាងជម្រះភាពខ្វាក់នៃរូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែជាបន្ទាល់នៃបញ្ញាចិត្តដ៏ល្អនៅ
ចំពោះព្រះតាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ពេត្រុសទី១ ៣:២១] ។

ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេបានប្រកែកពីរឿងនេះថា គ្មានអ្វីនៅសល់សម្រាប់ពិធី
បុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកនោះទេ គឺមានតែផ្សេងទេ ពោលគឺអ្វីដែលការពិត
នេះគឺត្រូវបានដកចេញឆ្ងាយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើខុសម្តងហើយម្តងទៀតតាមរយៈ
ការយល់ខុសរបស់ពួកគេដែលថាការនេះគួរតែដើរពីមុខសញ្ញាទៅតាមលំដាប់នៃ
ពេលវេលា ។ ចំពោះសេចក្តីពិតនៃការកាត់ស្បែកក៏អាស្រ័យលើទីបន្ទាល់ដូចគ្នា
អំពីបញ្ញាចិត្តដ៏ល្អដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើចាំបាច់ត្រូវមានមុន នោះទារកនឹងមិន
ដែលត្រូវបានកាត់ស្បែកតាមបញ្ជារបស់ព្រះឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងការ
បង្ហាញពីបន្ទាល់នៃបញ្ញាចិត្តល្អនៅក្រោមនៃសេចក្តីពិតនៃការកាត់ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹង
ការបង្កប់ឱ្យទារកកាត់ស្បែកនោះ ទ្រង់បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ការកាត់ស្បែក
ត្រូវបានប្រគល់ជូន ក្នុងករណីនេះ សម្រាប់ពេលខាងមុខ ។ ដូច្នេះហើយ នៅ
ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ទារក គ្មានអ្វីត្រូវតម្រូវឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពជាង
ការបញ្ជាក់ និងទទួលលើសេចក្តីសញ្ញាដែលបានធ្វើជាមួយពួកគេដោយព្រះអ
ម្ចាស់នោះទេ ។ សារៈសំខាន់ដែលនៅសេសសល់នៃសេចក្តីប្រកាសនេះនឹងកើត
ឡើងនៅពេលក្រោយ ដូចដែលព្រះទ្រង់បានទតឃើញជាមុន ។

**22. ការនេះគឺជាការល្អដល់លោមសម្រាប់កុមារ; ដូច្នេះ ពួកគេមិនត្រូវដក
សេចក្តីសញ្ញានោះទេ**

គ្មានអ្នកណាយល់ទេ ខ្ញុំគិតថា កំហុសដែលពួកជំទាស់ប្រភេទនេះគឺជាការប
ញ្ញាសនៃបទគម្ពីរ ។ យើងនឹងដេញដោលតាមអ្វីដែលនៅសេសសល់ដូចពួក

គេ ។ ពួកគេជំទាស់ថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ការអភ័យ
 ទោសពីអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា វាគាំទ្រយ៉ាងខ្លាំង
 នូវទស្សនៈរបស់យើង ។ ដោយសារយើងកើតមកជាមនុស្សមានបាប យើងត្រូវ
 ការការអត់ទោស និងការលើកលែងទោសតាំងពីពេលដែលនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ ។
 ឥឡូវនេះ ព្រោះព្រះមិនបានកាត់ផ្តាច់សេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាពី
 កុមារភាព ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ធ្វើឱ្យប្រាកដថា ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរដកទី
 សំគាល់ ដែលជាផ្នែកខាងក្នុងជាច្រើននៃការនោះចេញ? ហេតុដូច្នេះហើយ
 យើងប្រើពួកគេមកវិញនូវអ្វីដែលពួកគេព្យាយាមប្រឆាំងនឹងយើង ៖ ទារកទទួល
 បានការអភ័យទោសពីអំពើបាប ដូច្នេះ ពួកគេមិនត្រូវដកហូតសេចក្តីសញ្ញាឡើ
 យ ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេបានបន្ថែមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ពីសំបុត្រ
 មួយទៅកាន់ពួកអេភេសូរថា ក្រុមជំនុំត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះអម្ចាស់ដោយការ
 សំអាតដោយទឹក តាមព្រះបន្ទូលនៃជីវិត [អេភេ ៥:២៦] ។ គ្មានអ្វីដែលត្រូវ
 បានរាប់បានប្រសើរជាងមុនដើម្បីបដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ដែលអាចត្រូវ
 បានលើកឡើងនោះទេ! គឺវាផ្តល់ឱ្យយើងនូវភស្តុតាងងាយស្រួល ។ ប្រសិនបើ
 ព្រះគ្រីស្ទមានបំណងសម្អាតក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ដើម្បីបញ្ជាក់តាមរយៈពិធីបុណ្យ
 ជ្រមុជទឹក នោះវាហាក់ដូចជាមិនយុត្តិធម៌ទេដែលទ្រង់មិនមានទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់
 នៅក្នុងកូនក្មេងដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវជាផ្នែកមួយនៃក្រុមជំនុំ ចាប់
 តាំងពីពួកគេត្រូវបានហៅថាជាអ្នកស្នងមរតក នៃនគរស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៩:
 ១៤] ។ សម្រាប់ប៉ុលបានឱបក្រសោបក្រុមជំនុំជាសកលនៅពេលដែលគាត់
 និយាយអំពីហាក់ដូចជាបានសម្អាតដោយសារទឹក ។ ចេញពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍

របស់គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាប្រព្រឹត្តយើងត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយ
របស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [កូរិនថូសទី១ 12:13] យើងក៏
សន្និដ្ឋានដូចគ្នាថា ទារកដែលគាត់រាប់ថាជាសមាជិករបស់គាត់ ត្រូវតែទទួល
បុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីកុំឲ្យគេធ្វើបាបពីរូបកាយគេ ។

អូ គឺការធ្វើទុក្ខដ៏ធំ និងបំបែកវាយលុកបន្ទាយនៃជំនឿរបស់យើង!

(ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទារកកាលដើមដំបូងនៃក្រុមជំនុំ ២៣-២៤)

**23. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ក្នុងបទគម្ពីរដែលសំដៅលើមនុស្សពេញវ័យមិនគួរប្រើ
ដោយគ្មានភស្តុតាងបន្ថែមចំពោះកុមារឡើយ ។**

ឥឡូវនេះ ពួកគេមកដល់ការអនុវត្ត និងទំនៀមទម្លាប់នៃយុគសម័យសាវ័ក ជា
កន្លែងដែលពួកគេរកឃើញថាគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
ដែលពីមុនមិនបានប្រកាសអំពីជំនឿ និងការប្រែចិត្តរបស់គេពីមុនមកនោះទេ ។
សម្រាប់អ្នកដែលមានគំនិតចង់ប្រែចិត្តបានសួរពេត្រុសថាពួកគេគួរធ្វើអ្វី គាត់
បានណែនាំពួកគេជាមុនសិន ឱ្យប្រែចិត្ត បន្ទាប់មកត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក
សម្រាប់ការអភ័យទោសពីអំពើបាប [កិច្ចការ 2:37-38] ។ ស្រដៀងគ្នានេះ
ដែរ ភីលីព នៅពេលអ្នកកំរុំរូប សុំឲ្យធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក គាត់ឆ្លើយថាប្រាកដ
ជាបាន ដោយឲ្យគាត់ជឿអស់ពីចិត្ត [កិច្ចការ ៨:៣៧] ។ ចេញពីនេះពួកគេ
ហាក់បីដូចជាអាចបញ្ជាក់បានពី ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែមានជំនឿ និង
ការប្រែចិត្តជាមុនសិន គឺត្រូវបានផ្តល់ដោយខុសច្បាប់ដល់នរណាម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើយើងទទួលស្គាល់ការរីកញើញនេះ វត្តមានមួយ ដែលគ្មានការលើកឡើង
ពីជំនឿ នោះនឹងបង្ហាញថាការប្រែចិត្តតែមួយគត់គឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ទីពីរ

ដែលមិនត្រូវការការប្រែចិត្ត នោះនឹងបង្ហាញថាសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់គឺគ្រប់គ្រាន់ ។ ពួកគេនឹងឆ្លើយថា ខ្ញុំជឿថាវត្តមានដូចជាវត្តមានទៀត ហើយដូច្នេះទាំងពីរត្រូវតែទាក់ទងគ្នា ។ ខ្ញុំក៏និយាយដែរថា - ជាមួយគ្នានេះ វត្តផ្សេងទៀតត្រូវតែប្រៀបធៀប ដែលមានតម្លៃខ្លះសម្រាប់ដំណោះស្រាយនៃការលំបាកនេះ ។ មានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលអត្ថន័យទាំងនោះផ្អែកលើបរិបទរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវឲ្យឧទាហរណ៍មួយ ៖ ការទាំងនេះពេញគ្រប់ និងក៏លឺបាននិយាយ គឺមានអាយុសមល្មមនឹងគិតអំពីការប្រែចិត្ត និងយល់ពីសេចក្តីជំនឿ ។ យើងបដិសេធយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា បើទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក លុះត្រាតែការប្រែចិត្តជឿ និងជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានសង្កេតឃើញ យ៉ាងហោចណាស់រហូតទាល់តែមនុស្សនោះអាចវិនិច្ឆ័យបាន ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថា ទារកត្រូវតែត្រូវបានដាក់នៅក្នុងប្រភេទមួយផ្សេងទៀត ត្បិតនៅសម័យបុរាណ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បានចូលរួមក្នុងការប្រកបសាសនាជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នោះគាត់ត្រូវតែបានបង្រៀនពីសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបានណែនាំនៅក្នុងច្បាប់ មុនពេលគាត់អាចបានសម្គាល់ដោយការកាត់ស្បែក ។ ដោយសារគាត់ជាសាសន៍ដទៃ គឺដោយគាត់ខុសប្លែកពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលជាអ្នកមានសេចក្តីសញ្ញាដែលបានកាត់ស្បែកដែលបានយល់ព្រមថាត្រូវធ្វើ ។

24. អំប្រាហាំ និងអ៊ីសាកធ្វើជាឧទាហរណ៍ពីភាពខុសគ្នានៃមនុស្សពេញវ័យនិងទារក

ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលទ្រង់ទទួលយកអំប្រាហាំ ទ្រង់មិនចាប់ផ្តើមដោយការកាត់ស្បែកឡើយ ទន្ទឹមនឹងនោះក៏លាក់បាំងនូវអ្វីដែលទ្រង់ចង់បានដោយសញ្ញានោះដែរ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រកាសជាមុននូវអ្វីដែលសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់មានបំណងធ្វើ

ជាមួយនឹងអំប្រាហាំ [លោកុ. ១៥:១]; បន្ទាប់មក បន្ទាប់ពីអំប្រាហាំមានជំនឿ លើការសន្យា នោះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគាត់ចូលរួមក្នុងពិធីរបស់ទ្រង់ [លោកុ. ១៧:១១] ។ តើហេតុអ្វី? បានជាក្នុងករណីរបស់អំប្រាហាំ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ធ្វើតាមសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអ៊ីសាក ដែលជាកូនរបស់គាត់ នាំមុខការយល់ដឹងទាំងអស់? ពីព្រោះជាការត្រឹមត្រូវអ្នកណាដែលពេញវ័យត្រូវបានទទួលចូលក្នុងការប្រកបនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលខ្លួនបានធ្វើរហូតដល់ពេល ដែលជនចំណែកគួររៀនពីលក្ខខណ្ឌរបស់វាជាមុនសិន ។ ប៉ុន្តែវាមិនដូចគ្នានឹងកូនប្រុសរបស់គាត់ទេ ។ ក្រោយមកទៀតដោយសិទ្ធិតំណពូជ យោងទៅតាមទម្រង់នៃការសន្យា ត្រូវបានរួមបញ្ចូលរួចហើយនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាពីផ្ទៃម្តាយរបស់គាត់ ។ ឬ (ដើម្បីយល់ពីការនេះឱ្យកាន់តែច្បាស់ និងដោយសង្ខេប) ប្រសិនបើកូនចៅនៃអ្នកជឿគឺជាអ្នកចូលរួមក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងដោយគ្មានជំនួយពីការយល់ដឹង នោះគ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេត្រូវបានរារាំងពីទីសំគាល់នោះទេ ដោយគ្រាន់តែពួកគេមិនអាចស្បថចំពោះកិច្ចសន្យានៃការព្រមព្រៀង ។ ប្រាកដណាស់ នេះជាមូលហេតុដែលជួនកាលព្រះបញ្ជាក់ថា កូនដែលកើតចេញពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ត្រូវជាកូនតែមួយគត់ និងកើតមកសំរាប់ទ្រង់ [អេសេគាល ១៦:២០; ២៣:៣៧] ។ ដោយគ្មានការសង្ស័យ ទ្រង់បានរាប់ថាជាកូនរបស់ទ្រង់ជាកូនរបស់អ្នកដែលទ្រង់បានសន្យាថានឹងធ្វើជាឪពុកនឹងពូជរបស់គេ [cf. លោកុប្បត្តិ ១៧:៧]

។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលមិនជឿ កើតចេញពីឪពុកម្តាយដ៏ទុច្ចរិត នោះត្រូវបានចាត់ទុកជាជនចំណែកចំពោះការប្រកបនៃសេចក្តីសញ្ញា រហូតដល់គេត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយព្រះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ គ្មានអ្វីប្លែកទេ ប្រសិនបើគាត់មិនចូលរួមក្នុងទីសំគាល់នោះ នៅពេលដែលសញ្ញានោះនឹងបញ្ឆោត និងទទេនៅក្នុង

គាត់! ប៉ុលក៏សរសេរអំពីឥទ្ធិពលនេះដែរ៖ ថាសាសន៍ដទៃ ដរាបណាពួកគេ បានជ្រមុជក្នុងការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ ជាមនុស្សខាងឯសេចក្តីសញ្ញា[អេភេ ២: ១២] ។ បញ្ហាទាំងមូល លុះត្រាតែខ្ញុំច្រឡំ ទើបអាចលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់ នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខ្លីនេះ ។ អស់អ្នកដែលទទួលយកសេចក្តីជំនឿលើព្រះ គ្រីស្ទដូចជាមនុស្សពេញវ័យ ដោយសារពួកគេពីមុនជាមនុស្សទីទៃចំពោះសេចក្តី សញ្ញានោះ មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវផ្នែកសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ លុះ ត្រាតែពួកគេមានសេចក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្តជាមុនសិន ដែលមានតែមួយគត់ អាចចូលទៅដល់សង្គមនៃសេចក្តីសញ្ញាបាន ។ ប៉ុន្តែទារកទាំងនោះដែលមាន ដើមកំណើតមកពីពួកគ្រីស្ទបរិស័ទ ដូចដែលពួកគេបានកើតដោយផ្ទាល់ទៅក្នុង មរតកនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយត្រូវបានរំពឹងទុកដោយព្រះ ដូច្នេះនឹងត្រូវបាន ទទួលក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ចំពោះការនេះ គួរតែសំដៅទៅលើសេចក្តីថ្លែង ការណ៍របស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អថា អ្នកដែលសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវ បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកតាម លោកយ៉ូហាន [ម៉ាថាយ ៣:៦] យើងគិតថាគំរូ នេះគួរតែត្រូវបានសង្កេតឃើញនៅសព្វថ្ងៃនេះ ។ ប្រសិនបើ Turk ថ្វាយខ្លួន គាត់សម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ យើងមិនអាចធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគាត់ បានដោយងាយទេ លុះត្រាតែគាត់បានផ្តល់ការសារភាពដែលពេញចិត្តចំពោះ ក្រុមជំនុំ ។

(វត្តមានយុទ្ធនៃបន្ថែមប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកបានបកស្រាយ ថា: អ្នកដែលស្លាប់ដោយមិនបានជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានផ្តោតទោសទាំងអស់ 25-30)

25. កើតជាថ្មី “នៃទឹកនិងវិញ្ញាណ”

ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេបានលើកយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបាន
 រៀបរាប់នៅក្នុងជំពូកទីបីនៃយ៉ូហាន ដោយពួកគេគិតថា ការកើតជាថ្មីនាពេល
 បច្ចុប្បន្នគឺត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថា៖ «បើមនុស្សមិនបាន
 កើតជាថ្មីដោយទឹក និងព្រះវិញ្ញាណ នោះមិនអាចចូលទៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រ
 នៃព្រះបានទេ» [យ៉ូហាន ៣:៥] ។ សូមមើល (ពួកគេនិយាយ) តើដោយ
 របៀបណាដោយគ្រាន់តែទ្រង់មានបន្ទូលតាមបបួរមាត់ទ្រង់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
 ត្រូវបានហៅថាជាការកើតជាថ្មី ។ ដោយសារទារកត្រូវបានរាប់យ៉ាងច្បាស់ថាជា
 មនុស្សអសមត្ថភាពក្នុងការកើតជាថ្មី តើអ្វីជាលេសរបស់យើងសម្រាប់អនុញ្ញាតិ
 ឲ្យពួកគេចូលទៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលមិនអាចឈរបានដោយគ្មានវា
 បាន? ទីមួយ ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតដោយគិតថា ដោយសារតែពួកគេបានឮ
 ពាក្យថាទឹក" ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងវគ្គនេះ ។ បន្ទាប់ពី
 បានពន្យល់ពីភាពពុករលួយនៃនិស្ស័យដល់នីកូដេម ហើយបានបង្រៀនគាត់ថា
 មនុស្សត្រូវតែកើតជាថ្មី ពីព្រោះនីកូដេមកំពុងសុបិនអំពីរូបកាយដែលកើតម្តង
 ទៀត ព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញនៅទីនេះនូវវិធីដែលព្រះបង្កើតយើងឡើងវិញ ពោលគឺ
 តាមរយៈទឹក និងព្រះវិញ្ញាណ ដូចជាទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ
 អ្នកដែលបានសម្អាតដោយទឹកនឹងព្រលឹងដ៏ស្មោះត្រង់នោះបានសម្តែងពីមុខងារ
 នៃទឹកហើយ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំយល់យ៉ាងសាមញ្ញថា "ទឹក និងវិញ្ញាណ"ដូចជា
 "វិញ្ញាណ គឺជាទឹក" ។ ហើយនេះមិនមែនជាការបង្ហាញថ្មីអ្វីទេ ព្រោះវាយល់
 ស្របទាំងស្រុងជាមួយនឹងអ្វីដែលមាននៅក្នុងជំពូកទី 3 នៃម៉ាថាយថា "អ្នក
 ណាដែលមកតាមខ្ញុំ គឺជាអ្នកដែលធ្វើពិធីជ្រមុជក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង
 ដោយភ្លើងវិញ" [ម៉ាថាយ ៣:១១; លូកា ៣:១៦; cf. យ៉ូហាន ១:២៦, ៣៣

] ។ ដូច្នេះ ការជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយភ្លើង គឺការប្រគល់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អ្នកនៅក្នុងការកើតជាថ្មីមានមុខងារ និងនិស្ស័យនៃភ្លើង ដូច្នេះការកើតពីទឹក និងព្រះវិញ្ញាណ គឺដើម្បីទទួលអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែល ធ្វើនៅក្នុងព្រលឹង អ្វីដែលទឹកធ្វើនៅក្នុងខ្លួន ។ ខ្ញុំដឹងថាអ្នកផ្សេងទៀតបក ស្រាយវាខុសគ្នា ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនសង្ស័យថានេះជាអត្ថន័យពិតទេ ព្រោះគោលបំណង របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺគ្រាន់តែបង្រៀនថា អស់អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ទៅនគរស្ថានសួគ៌ ត្រូវតែលះបង់និស្ស័យរបស់ខ្លួន ។

ទោះបីជា, ប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសការបកស្រាយដូចជាការមិនពេញ ចិត្ត ដូចពួកគេធ្វើ វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់យើង (នៅពេលដែលយើងបាន យល់ព្រមនូវអ្វីដែលពួកគេប្រាថ្នា) ដើម្បីត្រឡប់មកពួកគេវិញថាពិធីបុណ្យជ្រមុជ ទឹកគឺមានមុនពេលមានជំនឿ និងការប្រែចិត្ត ចាប់តាំងពីនៅក្នុងព្រះបន្ទូល របស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺវានាំមុខព្រះវិញ្ញាណ ។ វាប្រាកដណាស់ថានេះមានន័យ ទាក់ទងនឹងអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ ។ ប្រសិនបើការទាំងនេះធ្វើតាមពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹក នោះជាចំណុចរបស់ខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការបកស្រាយ សាមញ្ញដែលខ្ញុំបានលើកឡើង ៖ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ រហូតបានកើតជាថ្មីដោយទឹក រស់ ដែលជាព្រះវិញ្ញាណ ទើបអាចចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះបាន ។

26. មិនមែនអ្នកដែលមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងអស់ត្រូវបានបាត់បង់ នោះទេ

ដូច្នេះហើយ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែបដិសេធទាំងស្រុងនូវការប្រឌិតរបស់អស់អ្នក ដែលបានបញ្ចូលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងអស់ទៅកាន់សេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជា

និច្ច ។ ដូច្នេះ ចូរយើងនឹកស្រមៃថា តាមការសន្មតរបស់ពួកគេ ពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកគឺត្រូវបានចាត់ចែងសម្រាប់តែមនុស្សពេញវ័យប៉ុណ្ណោះ ។ តើអ្វីដែល ពួកគេនឹងនិយាយអ្វី ថានឹងក្លាយទៅជាកុមារដែលត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនយ៉ាង ត្រឹមត្រូវក្នុងការគោរពស្រលាញ់ព្រះហើយនៅពេលដែលថ្ងៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជិត មកដល់ នឹងត្រូវឆក់យកទៅដោយសេចក្តីស្លាប់ភ្លាមៗ វាផ្ទុយពីការរំពឹងទុកទាំង អស់? ការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់គឺច្បាស់ណាស់ថា: «អ្នកណាដែលស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់ព្រះអង្គ ដែលចាត់ឲ្យខ្ញុំមក អ្នកនោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជា និច្ច ហើយមិនដែលត្រូវជំនុំជំរះឡើយ គឺបានកន្លងហួសពីសេចក្តីស្លាប់ ទៅដល់ ជីវិតវិញ» [យ៉ូហាន 5:24] ។ តើយើងឃើញថាទ្រង់ផ្តល់ថ្កោលទោសអ្នកណា ដែលមិនទាន់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឬទេ? ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នកណាម្នាក់នៅក្នុងរឿង នេះគិតមកលើខ្ញុំថាជាអត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលអាចត្រូវបានមើលងាយ ដោយគ្មានទោសទេ (ដោយការមើលងាយដែលខ្ញុំប្រកាសថាសេចក្តីសញ្ញារបស់ ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានបំពាន—រហូតមកដល់ពេលនេះខ្ញុំមិនទ្រាំទៀតទេ!); ប៉ុន្តែ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមិនចាំបាច់ ឲ្យអ្នកដែល មានសមត្ថភាពក្នុងការទទួលបានវាត្រូវបានដកចេញ គឺគួរតែត្រូវរាប់ភ្លាមៗថា បានបាត់បង់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងយល់ព្រមនឹងការប្រឌិតរបស់ពួកគេ យើង នឹងថ្កោលទោសដោយគ្មានករណីលើកលែងចំពោះអស់អ្នកណាដែលរារាំងពីពិធី បុណ្យជ្រមុជទឹក ទោះជាពួកគេអាចត្រូវបានផ្តល់ដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ធំធេងក្នុង ការមានព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ។ ជាងនេះទៅទៀត ចំពោះសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជា និច្ច ពួកគេបានថ្កោលទោសទារកទាំងអស់ ដែលពួកគេបានបដិសេធពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹក ដោយសារការទទួលស្គាល់របស់ពួកគេផ្ទាល់ វាចាំបាច់សម្រាប់ការស

ប្រ្លោះ ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យពួកគេមើលថាតើគំនិតរបស់ពួកគេយល់ស្របនឹង បន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងណា ដែលនគរស្ថានសួគ៌ត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់ដល់ក្រុម សម័យនោះ [ម៉ាថាយ ១៩:១៤] ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយើងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលផ្អែកលើការយល់ដឹងនៃវគ្គនេះក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែទទួល បានអ្វីទាំងអស់ពីវា លុះត្រាតែពួកគេបដិសេធគោលលទ្ធិដែលយើងបានបង្កើតរួច ហើយទាក់ទងនឹងការកើតជាថ្មីនៃទារក ។

27. ពាក្យបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះយេស៊ូវ

ប៉ុន្តែសត្រូវរបស់យើងអួតថាពួកគេមានបន្ទាយដ៏រឹងមាំបំផុតនៅក្នុងការអប់រំនៃ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលពួកគេបានមកពីជំពូកចុងក្រោយនៃម៉ាថាយ ជា កន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទ បានបញ្ជូនសាវ័កទៅកាន់គ្រប់ជាតិសាសន៍ ជាដំបូង បង្គាប់ឱ្យបង្រៀនពួកគេ បន្ទាប់មក ទីពីរដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ពួកគេ [ម៉ាថាយ ២៨:១៩] ។ បន្ទាប់មក ពួកគេក៏បានយកពីជំពូកចុងក្រោយរបស់ម៉ា កុសដែរថា ៖ «អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកនោះនឹងបាន សង្គ្រោះ» [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ។ តើយើងស្វែងរកអ្វីទៀត នៅពេលដែលព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបន្តឡើងយ៉ាងច្បាស់ថា យើងត្រូវតែបង្រៀនមុនពេល យើងធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយចាត់តាំងឱ្យធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជាការងារ ទីពីរបន្ទាប់ពីសេចក្តីជំនឿ? ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវក៏បានធ្វើជាគំរូមួយក្នុងអង្គទ្រង់ អំពីការបង្គាប់នេះ ដោយទ្រង់បានជ្រើសរើសមិនទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករហូតដល់ ៣០ឆ្នាំនៃអាយុរបស់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ ៣:១៣; លូកា ៣:២១-២២] ។

Good God! តើមានវិធីប៉ុន្មានដែលធ្វើឲ្យពួកគេស្តុកស្តាញបែបនេះ ហើយក្បត់ ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន! ព្រោះវាច្រើនជាងកំហុសរបស់កុមារក្នុងការទទួលយកការ

អប់រំដំបូងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពីករណីទាំងនោះ ។ ដែលតាំងពីដើមដំបូងនៃការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាត់ពួកសិស្សទ្រង់ឱ្យគ្រប់គ្រង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលសម្រាប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ពួកគេដែលថាច្បាប់និងវិន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានចេញមកពីវត្តមាននៃព្រះ ប្រសិនបើពួកគេមានការអប់រំដំបូងរបស់ខ្លួន ។

ឧបមាថាយើងទ្រាំនឹងកំហុសរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែតើអំណះអំណាងនេះមានប្រសិទ្ធភាពកម្រិតណា? ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើយើងចង់គេច មិនមែនជាកន្លែងលាក់នេះទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងធំទូលាយមួយដែលបើកចំហសម្រាប់ការរត់គេច ។ ពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នៃពាក្យ ដែលនិយាយថា « ចូរទៅបង្រៀន... ហើយធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក » [ម៉ាកុស ១៦:១៥] ឬ « អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក » [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ពួកគេ មានហេតុផលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែបង្រៀនមុននឹងធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយជឿមុនពេលដែលមនុស្សម្នាក់ស្វែងរកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចឆ្លើយតបនឹងពួកគេថាត្រូវធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកមុននឹងបង្រៀនសេចក្តីទាំងនោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាត់ឲ្យយើងកាន់តាម? ខ្ញុំសំដៅទៅលើពាក្យដែលថា ៖ « ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបង្រៀនគេឲ្យកាន់តាមអ្វីដែលទ្រង់បានបង្ហាត់អ្នករាល់គ្នា » [ម៉ាថាយ ២៨:១៩-២០ P] ។

យើងបានកត់សម្គាល់ដូចគ្នានៅក្នុងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងបានលើកឡើងខាងលើទាក់ទងនឹងការកើតជាថ្មីដោយទឹក និងដោយព្រះវិញ្ញាណ [យ៉ូហាន 3:5] ដ្បិតបើយល់ដូចដែលពួកគេគិត នោះនៅទីនោះ វានឹងសមសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក មុនពេលមានការកើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណ ដោយមើលឃើញថាវា

ត្រូវបានហៅនៅក្នុងកន្លែងដើម ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបង្រៀនថា យើងត្រូវតែកើតជាថ្មី មិនមែនជា « ព្រះវិញ្ញាណ និងទឹកឡើយ » ប៉ុន្តែ « ដោយទឹក និងដោយព្រះវិញ្ញាណ » ។

28. ទារកមិនសំដៅដល់នៅក្នុង ម៉ាកុស ១៦:១៦

ឥឡូវនេះ ហេតុផលមិនអាចដោះស្រាយបានដែលពួកគេជឿទុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងហាក់មានការរង្គោះរង្គើបនិចបន្តិច ។ ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីពិតមានការការពារគ្រប់គ្រាន់យ៉ាងសាមញ្ញ ខ្ញុំមិនចង់ចេចចេញដោយការផ្លាស់ប្តូរមិនសំខាន់បែបនេះទេ ។ ដូច្នេះចូរឲ្យពួកគេមានចម្លើយដ៏ចាំបាច់ ។ បទបញ្ជាសំខាន់នៅទីនេះដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានគឺនៅលើការប្រកាសដំណឹងល្អ ។ ទ្រង់បន្ថែមទៅវាដែលជាសេចក្តីបន្ថែម ក្នុងព័ន្ធកិច្ចបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់និយាយអំពីការជ្រមុជទឹកតែក្នុងលក្ខខណ្ឌនៃការបង្គាប់បញ្ជារបស់ទ្រង់ទៅកាន់អ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងការបង្រៀន ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទចាត់សាវ័កឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់គ្រប់ទាំងសាសន៍នៅលើផែនដី ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចនឹងបង្រៀនអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះមកក្នុងនគរទ្រង់ពីគ្រប់ទីកន្លែងដែលបានបាត់បង់ពីមុនមក ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេជានរណា ហើយប្រភេទបែបណា? ជាការពិត ការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់តែអ្នកដែលមានសមត្ថភាពទទួលបានការណែនាំប៉ុណ្ណោះ ។ បន្ទាប់មកទ្រង់បានបន្ថែមថា ការបែបនោះ ពេលពួកគេបានទទួលការណែនាំឲ្យត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបន្ថែមការសន្យាថា «អ្នកណាដែលជឿ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនឹងបានសង្គ្រោះ» [ម៉ាកុស ១៦:១៦] ។ តើមានសូម្បីតែព្យាង្គមួយអំពីទារកនៅក្នុងសុន្ទរកថាទាំងមូល? ដូច្នេះ តើការរីកញើញបែបណាដែលគេវាយមកលើយើង? អ្នកដែលមានអាយុពេញវ័យត្រូវបានបង្រៀនឲ្យជឿ មុន

នឹងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ដូច្នេះ ការធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកជាទូទៅចំពោះទារក ក៏ខុសច្បាប់ដែរ!

ទេ ទោះបីជាពួកគេបានស្រែកឡើងក៏ដោយ ពួកគេនឹងបង្ហាញអ្វីបន្ថែមទៀតពី វត្តនេះ ជាងការផ្សាយដំណឹងល្អដល់អស់អ្នកដែលមានសមត្ថភាពស្តាប់ មុនពេល ពួកគេទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ សម្រាប់ដោះស្រាយជាមួយតែការមួយនេះ ។ ចូរឱ្យពួកគេបង្កើនរបាំងមួយប្រសិនបើពួកគេអាចប្រឆាំងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក របស់ទារក!

29. ព្រះយេស៊ូវជាគំរូនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមនុស្សពេញវ័យ

ប៉ុន្តែ ដើម្បីបង្ហាញពីការបោកបញ្ឆោតរបស់ពួកគេ សូម្បីតែមនុស្សខ្វាក់ ខ្ញុំនឹង បង្ហាញវាដោយការប្រៀបធៀបយ៉ាងច្បាស់ ។ បើមនុស្សណាពិចារណាយ៉ាង ហ្មត់ចត់ថា ទារកគួរបដិសេធមិនឲ្យអាហារ ដោយអាងថា សាវ័កអនុញ្ញាតឲ្យ អ្នកណាមិនចង់ធ្វើការបរិភោគ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ៣:១០] តើមនុស្សបែបនេះ មិនសមនឹងត្រូវគ្រប់គ្នាស្មោះទឹកមាត់ទេឬ? ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? ដោយសារ តែគាត់អនុវត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដោយមិនបែងចែកអ្វីដែលបាននិយាយអំពី មនុស្សដែលមានប្រភេទនិងអាយុច្បាស់លាស់ ។ ជំនាញរបស់ពួកប្រឆាំងនៅក្នុង ករណីបច្ចុប្បន្នគឺមិនធំជាងនេះទេ! សម្រាប់អ្វីដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាមើលឃើញថា អនុវត្តចំពោះតែមនុស្សពេញវ័យប៉ុណ្ណោះ ពួកគេទាក់ទងនឹងទារក ដូច្នេះដើម្បី ដាក់ក្រុមអាយុនេះទៅជាច្បាប់ដែលត្រូវបានដាក់ចុះសម្រាប់តែមនុស្សចាស់ ប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ វាមិនគាំទ្រដល់ករណីរបស់ពួកគេទេ ។ ។ ទ្រង់មិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកមុនអាយុសាមសិបឆ្នាំទេ [លូកា ៣:២៣; ម៉ា

ថា 3:13, conflated]; ពិតណាស់ នេះជាការពិត ប៉ុន្តែមានហេតុផលដែល ត្រូវម្យ៉ាងជាស្រេច ៖ ទ្រង់បានកំណត់តាមរយៈការអធិប្បាយរបស់ទ្រង់ដើម្បីដាក់ គ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ឬជាជាងដើម្បីពង្រឹងគ្រឹះដែលដាក់តាមរយៈ យ៉ូហាននៅមុននេះបន្តិច ។

ដូច្នេះ នៅពេលដែលទ្រង់មានបំណងដោយការបង្រៀនរបស់គាត់ដើម្បីបង្កើត ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីទទួលបានសិទ្ធិអំណាចកាន់តែធំសម្រាប់ការអប់រំរបស់ ទ្រង់ នោះទ្រង់បានញែកវាចេញដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើវាតាមពេល វេលាសមស្របបំផុត ពោលគឺនៅពេលដែលទ្រង់ចាប់ផ្តើមការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ។ សរុបមក ពួកគេនឹងច្រូតកាត់អ្វីផ្សេងទៀតនៅទីនេះ ក្រៅពីពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកនោះបានយកវាមក ហើយចាប់ផ្តើមពីការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ប្រសិនបើពួកគេពេញចិត្តក្នុងការកំណត់នៅ៣០ឆ្នាំ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិន គោរពតាមការនេះ ប៉ុន្តែត្រូវទទួលម្នាក់ៗដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នៅពេល ដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់គេបានឈានទៅមុខឆ្ងាយល្មម? ប៉ុន្តែសូម្បីតែ Servetus ដែលជាគ្រូបង្រៀនម្នាក់របស់ពួកគេ ទោះបីជាគាត់បានតស៊ូមតិនៅអាយុនេះក៏ ដោយ ក៏នៅអាយុ២១ឆ្នាំរបស់គាត់បានចាប់ផ្តើមអួតខ្លួនគាត់ថាជាហោរា ។ ដូច ម្នាក់អាចជឿទុកចិត្តបានដែលទាមទារថាខ្លួនគាត់ជាកន្លែងគ្រូបង្រៀនក្នុងក្រុមជំនុំ មុនពេលគាត់ជាសមាជិកក្រុមជំនុំខ្លួនឯង!

30. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេជំទាស់ថាគ្មានហេតុផលអ្វីទៀតក្នុងការធ្វើបុណ្យ ជ្រមុជទឹកដល់ទារកជាងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ដែលមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតចំពោះ

ពួកគេឡើយ ។ ដូចជាបទគម្ពីរមិនបានសម្គាល់ភាពខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយក្នុង
 គ្រប់ការទាំងអស់! ការអនុញ្ញាតនេះពិតជាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជាទូទៅនៅក្នុងព្រះ
 វិហារបុរាណ ដូចដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពី Cyprian និង Augustine
 ប៉ុន្តែទំនៀមទម្លាប់បានធ្លាក់ចុះយ៉ាងស័ក្តិសម ។ ប្រសិនបើយើងពិចារណាអំពី
 លក្ខណៈពិសេសនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ប្រាកដណាស់វាជាច្រកចូល និងប្រភេទ
 នៃការចាប់ផ្តើមចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដែលតាមរយៈនោះយើងត្រូវបានរាប់ក្នុង
 ចំណោមសមាជិកព្រះ ៖ ជាសញ្ញានៃការផ្លាស់ប្តូរខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ដែល
 តាមរយៈនោះយើងបានកើតជាថ្មីជាកូនរបស់ព្រះ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ពិធីល្បែង
 ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានផ្តល់ដល់មនុស្សចាស់ដែលឆ្លងផុតពីទារក ឥឡូវនេះអាច
 ទទួលបានអាហាររឹងបាន ។

ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ចំពោះ
 ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះមិនកំណត់អាយុជាក់លាក់ទេ ។ ប៉ុន្តែ
 ទ្រង់ក៏មិនរៀបចំពិធីដល់ល្បែងសម្រាប់អ្នកទាំងអស់គ្នាទទួលបានដែរ គឺសម្រាប់
 តែអ្នកដែលមានសមត្ថភាពក្នុងការយល់ដឹងពីរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះ
 អម្ចាស់ ពិនិត្យមើលបញ្ញាចិត្តរបស់ពួកគេ អំពីការប្រកាសការសុគតរបស់ព្រះ
 អម្ចាស់ និងពិចារណាអំពីអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ តើយើងចង់បានអ្វីដែលល្អជាង
 ការបង្រៀនរបស់សាវ័កឬទេ ពេលគាត់ដាស់តឿនមនុស្សម្នាក់ៗឲ្យបង្ហាញ និង
 ស្វែងរកខ្លួនឯង បន្ទាប់មកបរិភោគនំប៉័ងនេះ និងផឹកពែងនេះ [កូរិនថូសទី១
 ១១:២៨]? ដូច្នេះ ការពិនិត្យដោយខ្លួនឯងគួរតែមកជាមុន ហើយវាជាការឥត
 ប្រយោជន៍ក្នុងការរំពឹងទុកពីទារកនេះ ។ ម្តងទៀត ៖ «អ្នកណាដែលបរិភោគ
 ដោយមិនគួរសម អ្នកនោះឈ្មោះថាបរិភោគជាសេចក្តីជំនុំជំរះដល់ខ្លួនវិញ

ដោយព្រោះមិនពិចារណាលើញរូបអង្គនៃព្រះអម្ចាស់» [កូរិនថូសទី១ ១១:២៨]

។ ប្រសិនបើមានតែអ្នកដែលចេះបែងចែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវភាពបរិសុទ្ធនៃរូប កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទើបអាចចូលរួមដោយសក្តិសម ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរផ្តល់ ថ្នាំពុលជំនួសឱ្យអាហារដែលផ្តល់ជីវិតដល់កូនតូចៗរបស់យើង? តើអ្វីទៅជាបញ្ហា របស់ព្រះយេហូវ៉ា ៖ «ចូរធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យពួកដល់ខ្ញុំចុះ» [លូកា ២២:១៩; កូរិន ថូសទី១ ១១:២៥]? តើអ្វីទៅជាបញ្ញត្តិផ្សេងទៀតដែលសាវ័កបានមកពីវា ៖ « ដ្បិតរាល់វេលាណា ដែលអ្នករាល់គ្នាបរិភោគនំប៉័ងនេះ ហើយផឹកពីពែង នេះ នោះឈ្មោះថាសំដែងពីសេចក្តីសុគតរបស់ផងព្រះអម្ចាស់ ដរាបដល់ទ្រង់ យាងមក» [១កូរិនថូស ១១:២៦]? ខ្ញុំសួរថា តើយើងនឹងទាមទារអ្វីខ្លះដល់ទារក ពេលដែលគេមិនយល់ពីវា? តើការអធិប្បាយអ្វីអំពីឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាកម្លាំង និងអត្ថប្រយោជន៍ដែលគំនិតរបស់ពួកគេមិនទាន់បានយល់? គ្មានអ្វីទាំងនេះត្រូវបានចែងក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទេ ។ ដូច្នេះហើយ វាមាន ភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងសញ្ញាទាំងពីរនេះ ដូចដែលយើងបានកត់សម្គាល់នៅ ក្នុងសញ្ញាដូចគ្នាផងដែរនៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ការកាត់ស្បែកដែលត្រូវ បានគេស្គាល់ថាត្រូវនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់ ទារក [លោកុ. ១៧:១២] ។ ប៉ុន្តែ បុណ្យរំលង ដែលទទួលពិធីជប់លៀងនោះ មិនបានទទួលភ្ញៀវទាំងអស់ដោយមិនរើសអើងនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានគេបរិភោគ ត្រឹមត្រូវដោយអ្នកដែលមានអាយុគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអាចសួរពីអត្ថន័យរបស់វា [និក្ខ ១២:២៦] ។ ប្រសិនបើមនុស្សទាំងនេះមានការពិតពិតតូចក្នុងខួរក្បាល ដែលនៅសេសសល់ តើពួកគេនឹងខ្វាក់ភ្នែកចំពោះរឿងមួយច្បាស់លាស់យ៉ាង ច្បាស់នេះឬ?

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងរបស់ Servetus និងការសន្និដ្ឋាន ៣១-៣២)

31. ការជំទាស់របស់ Servetus

វារីខានខ្ញុំក្នុងការដាក់បន្ទុកអ្នកអានរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងពួកដែលលេងសើច ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជំរុញឱ្យយើងធ្វើកិច្ចការខ្លីនៃហេតុផលជាក់លាក់ដែល Servetus មិនពិចបំផុតក្នុងចំណោមពួកអាណាបាទីស្ទ- ពិតប្រាកដណាស់ សិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យនៃកុលសម្ព័ន្ធដែលចងខ្លួនសម្រាប់ជម្លោះនោះ បានសម្រេច ។

1. គាត់អះអាងថា ដោយសារនិមិត្តសញ្ញាដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទគឺល្អឥតខ្ចោះ ពួកគេក៏ត្រូវការមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ឬអ្នកដែលមានសមត្ថភាពល្អឥតខ្ចោះផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ចម្លើយគឺងាយស្រួល៖ ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលលាតសន្ធឹងរហូតដល់ស្លាប់ ត្រូវបានបង្ហាត់ខុសទៅនឹងចំណុចមួយនៃពេលវេលា ។ ក្រៅពីនេះ វាជារឿងល្ងង់ណាស់ដែលស្វែងរកមនុស្សនៅថ្ងៃដំបូងដែលភាពល្អឥតខ្ចោះដែលទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកអញ្ជើញយើងឲ្យឈានទៅមុខដោយជំហានបន្តរហូតពេញមួយជីវិត ។

2. គាត់ជំទាស់ថានិមិត្តសញ្ញារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ការចងចាំ ដើម្បីអោយមនុស្សគ្រប់គ្នាចងចាំថាគាត់ត្រូវបានបញ្ចុះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ខ្ញុំឆ្លើយថាអ្វីដែលគាត់បានបកស្រាយចេញពីគំនិតគាត់មិនត្រូវការបដិសេធទេ ពិតហើយ អ្វីដែលគាត់អនុវត្តចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក សំដៅលើពិធីដប់ល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋ ដូចដែលពាក្យរបស់ប៉ូលបង្ហាញថា៖ «ត្រូវឲ្យមនុស្សល្បងខ្លួន

ឯងមើល» [កូរិនថូសទី១ ១១:២៨]; គ្មានកន្លែងណានិយាយអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទេ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអ្នកដែលនៅក្មេងមិនទាន់មានសមត្ថភាពប្រឡងអាចនឹងត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

3. គាត់លើកយកការជំទាស់ទីបី ៖ ថាអស់អ្នកណាដែលមិនជឿលើព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ នៅតែស្ថិតក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ហើយព្រះពិរោធរបស់ព្រះនៅតែមានលើពួកគេ [យ៉ូហាន ៣:៣៦] ។ ដូច្នេះ ទារកដែលមិនអាចជឿបាន ត្រូវកុហកដោយការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្លួន ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទមិននិយាយនៅទីនោះអំពីកំហុសទូទៅដែលកូនចៅរបស់អំបាមជាប់ពាក់ព័ន្ធនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែគំរាមកំហែងដល់ពួកមើលងាយដំណឹងល្អ ដែលឆ្លើងឆ្មៃ និងរឹងចចេសបដិសេធព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យពួកគេ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងទារកទេ ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំបានលើកឡើងនូវអំណះអំណាងមួយដែលផ្ទុយស្រឡះ ៖ អ្នកណាក៏ដោយដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទានពរ គឺត្រូវបានច្រានចោលពីបណ្តាសារបស់អំបាម និងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបគេដឹងថា ទារកត្រូវបានប្រទានពរតាមរយៈទ្រង់ [ម៉ាថាយ ១៩:១៥; ម៉ាកុស 10:16] វាកើតឡើងថាពួកគេបានរួចពីសេចក្តីស្លាប់ ។ បន្ទាប់មក Servetus ក្លែងបន្លំនូវអ្វីដែលមិនអាចអានបាន ៖ «អ្នកណាដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងឮសំឡេងនៃព្រះវិញ្ញាណ» [cf. យ៉ូហាន ៣:៨] ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងអនុញ្ញាតឱ្យរឿងនេះបានសរសេរក៏ដោយ វានៅតែមិនអាចបញ្ជាក់បានឡើយ លើកលែងតែអ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិតាម ដូចដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការនៅក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែការអនុវត្តទៅគ្រប់ចំនួនស្មើគ្នានូវអ្វីដែលបាននិយាយអំពីចំនួនជាក់លាក់គឺមិនសមហេតុផលទេ ។

4. ការជំទាស់ទី៤របស់គាត់គឺមកពីរូបកាយកើតមុន [កូរិនថូស 15:46] យើង ត្រូវរង់ចាំពេលវេលាពេញវ័យសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលជាខាងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា កូនចៅទាំងអស់របស់អំដាម ដែលកើតមកជា សាច់ឈាម ទទួលការបោះចោលទោសតាំងពីកំណើតមកក៏ដោយ ខ្ញុំនៅតែបដិសេធ ថាការនេះរារាំងព្រះពីការផ្តល់ការព្យាបាលភ្លាមៗ ។ សម្រាប់ Servetus នឹង មិនបង្ហាញថាជាច្រើនឆ្នាំត្រូវបានចែងដោយភាពជាព្រះសម្រាប់ការកើតជាថ្មីនៃ ជីវិតខាងវិញ្ញាណដើម្បីចាប់ផ្តើមនោះទេ ។ ដូចដែលប៉ុលផ្លែងទីបន្ទាល់ ថ្វីត្បិតតែ អ្នកដែលកើតមកពីអ្នកជឿអាចបាត់បង់ដោយនិស្ស័យក៏ដោយ ក៏ពួកគេបរិសុទ្ធ ដោយព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ [កូរិនថូសទី១ ៧:១៤]

5. បន្ទាប់មក គាត់លើកសេចក្តីប្រៀបធៀបមកថា ស្តេចដាវីឌ ឡើងទៅកាន់ បន្ទាយនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ទ្រង់មិនបានយកមនុស្សខ្វាក់ ឬខ្លិនមកជាមួយទេ គឺមាន តែទាហានដ៏ខ្លាំង [សាំយូអែលទី២ ៥:៨] ។ ប៉ុន្តែឧបមាថា ខ្ញុំប្រឆាំងនឹងរឿង ប្រៀបប្រដូចដែលព្រះអញ្ជើញមនុស្សខ្វាក់ ហើយខ្លិនទៅពិធីជប់លៀងនៅស្ថាន សួគ៌ [លូកា ១៤:២១]—តើ Servetus នឹងដោះស្រាយការលំបាកនេះដោយ របៀបណា? ខ្ញុំក៏សួរដែរថា តើបុរសខ្លិន និងពិការមិនធ្លាប់បម្រើដាវីឌទេឬ? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការប្រសើរណាស់ក្នុងការរស់នៅលើហេតុផលនេះ ដែលបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពមិនពិតជាក់ស្តែង ដូចដែលអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងរក ឃើញពីប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិសិដ្ឋ ។

6. ការប្រៀបប្រដូចមួយទៀតគឺ៖ សាវ័កជាអ្នកនេសាទមនុស្ស [ម៉ាថាយ 4:19] មិនមែននេសាទក្មេងទេ ។ ខ្ញុំសូមសួរត្រឡប់វិញតើព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងណា ក្នុងការមានបន្ទូលថា ដំណឹងល្អប្រៀបដូចជាអ្នន ដែលគេទំលាក់ទៅក្នុងសមុទ្រ

ជាប់បានត្រឹមត្រូវមុខ[ម៉ាថាយ ១៣:៤៧] ។ ប៉ុន្តែដោយសារខ្ញុំមិនចង់លេង
ជាមួយនឹងពាក្យប្រៀបប្រដូចនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយថា នៅពេលដែលកិច្ចការនៃការ
បង្រៀនត្រូវបានបង្ហាត់ដល់ពួកសាវ័ក ពួកគេប្រាកដជាមិនត្រូវបានហាមឃាត់
មិនឲ្យធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារកឡើយ ។ ទោះបីខ្ញុំនៅតែចង់ដឹងក៏ដោយ នៅ
ពេលដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អហៅពួកគេ (Greek-dv6pirovs) (ពាក្យដែលរួម
បញ្ចូល ដោយគ្មានករណីលើកលែង ពូជមនុស្ស) ហេតុអ្វីបានជា Servetus
បដិសេធថាទារកមិនមែនជាមនុស្ស ។

7. ការជំទាស់ទីប្រាំពីរបស់គាត់គឺថា ដោយសាររឿងខាងវិញ្ញាណយល់ស្រប
ជាមួយនឹងវិញ្ញាណ [កូរិនថូសទី២ ២:១៣-១៤] ។ ទារកដែលមានវិញ្ញាណក៏មិន
ស័ក្តិសមនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែរ ។ ប៉ុន្តែជាដំបូង វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់ច្រ
លំពាក្យសម្តីរបស់ប៉ុល ។ គាត់កំពុងដោះស្រាយជាមួយនឹងគោលលទ្ធិ៖ នៅ
ពេលដែលពួកកូរិនថូសបានលើកសរសើរខ្លួនឯងខ្លាំងពេកទៅលើភាពឆ្លាតវៃឥត
ប្រយោជន៍របស់ពួកគេ ប៉ុលបានស្តីបន្ទោសចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ
ពីព្រោះពួកគេនៅតែត្រូវបានណែនាំនៅក្នុងផ្នែកដំបូងនៃគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួ
គ៍ ។ តើអ្នកណានឹងសន្និដ្ឋានពីរឿងនេះដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវតែត្រូវ
បានបដិសេធចំពោះទារកដែលកើតមកជាសាច់ឈាម ព្រះបានញែកខ្លួនគេទុកជា
កូនចិញ្ចឹម?

8. គាត់ជំទាស់ថាពួកគេត្រូវតែត្រូវបានផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណប្រសិនបើពួកគេ
ជាមនុស្សថ្មី ។ ចម្លើយគឺងាយស្រួល៖ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកគេ
បានបញ្ចូលទៅក្នុងក្រុមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនិមិត្តសញ្ញានៃកូនចិញ្ចឹមរបស់ពួក
គេបានគ្រប់គ្រាន់ដល់ពួកគេរហូតដល់ពេញវ័យ ពួកគេអាចទទួលអាហាររឹងបា

ន ។ ដូច្នេះ យើងគួររង់ចាំពេលវេលានៃការពិនិត្យមើល ដែលព្រះទ្រង់តម្រូវឲ្យ ច្បាស់ក្នុងពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋ ។

9. ក្រោយមក គាត់ជំទាស់នឹងការដែលព្រះគ្រីស្ទត្រាស់ហៅរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាំងអស់ឲ្យចូលរួមពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះអង្គមិនទទួលស្គាល់នរណាម្នាក់ ក្រៅពីអ្នកដែលត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេច ដើម្បីប្រារព្ធពិធីរំលឹកដល់ការសុគតរបស់ព្រះអង្គ ។ ចេញពីនេះ ទារកដែលធានាដោយឱបក្រសោប នៅតែស្ថិតក្នុងឋានៈខុសគ្នា និងត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេរហូតដល់ពួកគេធំឡើង ហើយនៅតែមិនមែនជាជនចម្លែក ។ គាត់ជំទាស់ថាវាចម្លែកណាស់សម្រាប់មនុស្សបន្ទាប់ពីកើតមកមិនញ៉ាំ ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ ព្រលឹងត្រូវបានចំអែតតាមរបៀបផ្សេង ជាជាងការទទួលទានអាហារពេលល្ងាច ។ ដូច្នេះចំពោះទារក ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារ ទោះបីជាពួកគេបដិសេធពីនិមិត្តសញ្ញានេះក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែករណីនេះគឺខុសគ្នានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយមានតែទារកចូលព្រះវិហារប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបើកសម្រាប់ពួកគេ ។

10. ម្តងទៀត ការជំទាស់របស់ Servetus: អ្នកបម្រើដ៏ល្អម្នាក់ចែកចាយអាហារដល់គ្រួសាររបស់គាត់តាមពេលវេលាសមស្រប [ម៉ាថាយ ២៤:៤៥] ទោះជាខ្ញុំយល់ព្រមដោយស្ម័គ្រចិត្តក៏ដោយ តើគាត់នឹងកំណត់ពេលវេលានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់យើងដោយច្បាប់អ្វី ដើម្បីបង្ហាញថាទារកមិនមែនជាពេលវេលាត្រឹមត្រូវដើម្បីផ្តល់ឱ្យវា? លើសពីនេះទៅទៀត គាត់បានបន្ថែមបទបញ្ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទដល់ពួកសាវ័ក ថាចូរងើបឡើងមើលទៅស្រែមើល ដ្បិតបានក្រហមល្មមច្រូតហើយ [យ៉ូហាន ៤:៣៥] ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែមានន័យថា ពួកសាវ័កដែលឃើញផលនៃការងាររបស់ពួកគេនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គួរតែក្រវាត់

ខ្លួនពួកគេយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនសម្រាប់ការបង្រៀន ។ តើអ្នកណានឹងសន្និដ្ឋានពីរបៀងនេះថា មានតែពេលច្រូតកាត់បានទុំល្មមសម្រាប់បុណ្យជ្រមុជទឹក?

11. អំណះអំណាងទីដប់មួយរបស់គាត់គឺថានៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង គ្រីស្ទបរិស័ទនិងពួកសិស្សគឺដូចគ្នាបេះបិទ [កិច្ចការ 11:26]; ប៉ុន្តែយើងបានឃើញគាត់វែកញែកពីផ្នែកមួយទៅផ្នែកទាំងមូល ។ អ្នកដែលត្រូវហៅថាជាសិស្សគឺជាមនុស្សពេញវ័យ ដែលបានទទួលការបង្រៀនរួចហើយ ហើយបានចុះឈ្មោះនៅក្រោមព្រះគ្រីស្ទ ដូចសាសន៍យូដាដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យត្រូវធ្វើជាសិស្សរបស់លោកម៉ូសេដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គ្មាននរណាម្នាក់អាចសន្និដ្ឋានបានត្រឹមត្រូវពីរបៀងនេះទេថា ទារកដែលព្រះជាម្ចាស់បញ្ជាក់ថាជាគ្រួសាររបស់ទ្រង់ គឺជាមនុស្សចម្លែក ។

12. គាត់អះអាងបន្ថែមទៀតថា គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គឺជាបងប្អូន ប៉ុន្តែចំពោះយើង កុមារមិនស្ថិតក្នុងចំនួននោះទេ ដរាបណាយើងរក្សាពួកគេឱ្យឆ្ងាយពីការទទួលទានអាហារ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រឡប់ទៅគោលការណ៍នោះវិញថា មានតែអ្នកដែលជាសមាជិកនៃព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាអ្នកទទួលមរតកនៃគរស្ថានសួគ៌ ។ បន្ទាប់មកការរើសយករបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ម៉ាថាយ ១៩:១៣-១៥; ម៉ាកុស ១០:១៣-១៦; លូកា 18:15-17] គឺជានិមិត្តសញ្ញាពិតនៃការធ្វើជាកូនចិញ្ចឹម ដែលទារកត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយមនុស្សធំ ហើយថាការមិនបានទទួលពេងនិងនំប៉័ងនោះមិនរារាំងពួកគេពីការចូលជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំនោះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចោរដែលបានប្រែចិត្តជឿលើឈើឆ្កាង [លូកា 24:40-44] មិនបានបរាជ័យក្នុងការក្លាយជាបងប្អូនរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទទេ ទោះបីជាគាត់មិនដែលផឹកពីពេងនិងទទួលទាននំប៉័ងក៏ដោយ ។

13. ក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា គ្មាននរណាម្នាក់អាចក្លាយជាបងប្អូនរបស់យើងបានទេ លើកលែងតែតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃកូនចិញ្ចឹម [រ៉ូម. 8:15] ដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតែតាមរយៈការឮនៃសេចក្តីជំនឿ [កាឡាទី ៣:២] ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា: គាត់តែងតែត្រលប់មករកហេតុផលមិនពិតដដែល រហូតគាត់អនុវត្តចំពោះទារកនូវអ្វីដែលបាននិយាយទាក់ទងនឹងមនុស្សពេញវ័យតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុលបង្រៀននៅទីនោះ [រ៉ូម. 9:១៧; កាឡាទី 3:5] ថានេះជារបៀបដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះក្នុងការត្រាស់ហៅ - ដើម្បីទាក់ទាញអ្នកជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ឱ្យមានជំនឿ ខណៈពេលដែលទ្រង់បានលើកឡើងសម្រាប់ពួកគេនូវគ្រូបង្រៀនដ៏ស្មោះត្រង់ តាមរយៈព័ន្ធកិច្ចនឹងការងារដែលដៃគេបានធ្វើ ។ ដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋាននៃរឿងនេះ តើអ្នកណានឹងហ៊ានដាក់ច្បាប់លើគាត់ ថាគាត់មិនគួរបញ្ចូលទារកទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយមធ្យោបាយសម្ងាត់មួយផ្សេងទៀត?

14. គាត់ជំទាស់ថា កូនីលាស បានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក [កិច្ចការ 10:44-48] ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានទាញយកច្បាប់ទូទៅដោយខុសពីឧទាហរណ៍មួយ ដូចជាមានភាពច្បាស់លាស់ពីមនុស្សខ្មើយ និងសាសន៍សាម៉ារី [កិច្ចការ ៨:២៧-៣៨; 8:12] ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើតាមលំដាប់ផ្សេងគ្នា ដូច្នេះការជ្រមុជទឹកគួរមានមុនអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ ។

15. ហេតុផលទីដប់ប្រាំគឺច្រើនជាងដែលមិនសមហេតុផល ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា យើងក្លាយជាព្រះដោយការកើតជាថ្មី ប៉ុន្តែ «ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមក» [យ៉ូហាន 10:34-35; cf. ទំនុក ៨២:៦] ដែលមិនអាចទៅរួចសម្រាប់កុមារតូច ។ វាគឺជាការបំភាន់របស់គាត់ក្នុងការស្រមៃមើលព្រះនៅក្នុងអ្នកជឿ ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់ពិនិត្យមើលវាទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ

ដើម្បីបង្វែរខគម្ពីរទំនុកតម្កើង [ទំនុក 82:6] ទៅក្នុងន័យប្លែកបែបនេះ គឺជាទង្វើនៃភាពអៀនខ្មាសដែលគេបោះបង់ចោល ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ស្តេចនិងចៅក្រមត្រូវបានហៅថាជា "ព្រះ" តាមរយៈហោរា ដោយសារពួកគេកាន់តំណែងដែលព្រះបានបង្គាប់មកលើពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកបកប្រែដ៏ជំនាញនេះអនុវត្តចំពោះគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អដែលណែនាំដល់មនុស្សមួយចំនួនទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងពិសេសមួយ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចបោះបង់ទារកចេញពីព្រះវិហារ ។

16. ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់ជំទាស់ថាទារកមិនអាចចាត់ទុកជាមនុស្សថ្មីបានទេពីព្រោះពួកគេមិនត្រូវបានកើតតាមរយៈព្រះបន្ទូល ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះខ្ញុំនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយជាញឹកញាប់រួចហើយថា គោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អគឺជាគ្រាប់ពូជដែលមិនអាចបំផ្លាញបាន [ពេត្រុសទី 1 1:23] ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរយើងជាថ្មី ប្រសិនបើយើងពិតជាសមនឹងទទួលវាមែន ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលយើងមិនទាន់មានវ័យគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលការបង្រៀន ព្រះជាម្ចាស់រក្សាពេលវេលាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ក្នុងការផ្លាស់ប្តូរ ។

17. ក្រោយមក Servetus ត្រឡប់ទៅរកការចោទប្រកាន់របស់គាត់វិញ ដោយនិយាយថា នៅក្នុងច្បាប់ ច្រើន និងព័ត៌មានមិនត្រូវបានថ្វាយជាយញ្ញបូជាភ្លាមៗនោះទេនៅពេលកើត ។ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់អនុវត្តការបកស្រាយជាន់យ៉ាងច្រើនចំពោះរឿងនេះ នោះខ្ញុំអាចតបតវិញបានថា កូនច្បងទាំងអស់ នៅពេលដែលពួកគេបើកស្បូន គឺទុកសំរាប់ព្រះ [និក្ខម ១៣:២] ហើយជាថ្មីម្តងទៀត កូនច្រើនឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំត្រូវយកទៅបូជា [និក្ខ. ១២:៥] ។ ពីនេះទៅទៀតវានឹងកើតឡើងថា យើងមិនរង់ចាំកម្លាំងរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលទើបនឹងកើត និងទន់ខ្ចីត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការបូជាតាមរយៈព្រះ ។

18. ជាងនេះទៅទៀត គាត់ប្រកែកថា មានតែអ្នកដែលរៀបចំដោយយ៉ូហាន ប៉ូណ្លោះដែលអាចមករកព្រះគ្រីស្ទបាន ។ ដូចជាតំណែងរបស់លោក យ៉ូហាន មិនមែនជាបណ្តោះអាសន្នទេ! ប៉ុន្តែ ដើម្បីឆ្លងផុតការនេះ ប្រាកដណាស់ជាកូន ចៅដែលព្រះគ្រីស្ទបានដាក់ព្រះហស្ត និងប្រទានពរ [ម៉ាថាយ ១៩:១៣-១៥; ម៉ា កុស ១០:១៣-១៦; លូកា ១៨:១៥-១៧] មិនមានការរៀបចំនោះទេ ។ លា ហើយទៅកាន់គាត់ជាមួយនឹងគោលការណ៍មិនពិតរបស់គាត់!

19. យូរៗទៅ គាត់បានអំពាវនាវដល់ Trismegistus និង sibyls ឱ្យធ្វើជា សាក្សីថា ការលាងសម្អាតដ៏បរិសុទ្ធ ស័ក្តិសមសម្រាប់តែមនុស្សពេញវ័យ ប៉ូណ្លោះ ។ សូមមើលថាតើគាត់គិតអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយ គួរសមប៉ុណ្ណា ដែលគាត់ធ្វើតាមពិធីដ៏អាក្រក់របស់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីអាច គ្រប់គ្រងបានតែតាមការពេញចិត្តរបស់ Trismegistus ប៉ូណ្លោះ! ប៉ុន្តែយើង គោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះខ្លាំងជាង ដែលមានព្រះទ័យនឹងថ្វាយទារកដល់ខ្លួន ទ្រង់ ហើយទទួលស្គាល់ពួកគេដោយនិមិត្តសញ្ញាបរិសុទ្ធ ដែលឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេ មិនទាន់ចាស់ឈ្មោចយល់បាន ។ ហើយយើងមិនចាត់ទុកថាវាមានច្បាប់ដើម្បី ខ្ចីពីការកាត់ចោលរបស់សាសន៍ដទៃអ្វីដែលអាចនឹងផ្លាស់ប្តូរក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជ ទឹករបស់យើងនូវច្បាប់ដ៏អស់កល្បនិងមិនអាចរំលោភបំពានរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ បានបង្កើតឡើងលើការកាត់ស្បែកនោះទេ ។

20. នៅទីបញ្ចប់ គាត់លើកហេតុផលថា ប្រសិនបើទារកគ្មានការយល់ដឹង អាចទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកបាន ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអាចត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយ កុមារដោយលេងសើច និងចំអក ។ ចូរឲ្យគាត់ឈ្លោះជាមួយព្រះអំពីបញ្ហានេះ តាមការកាត់ស្បែករបស់ទារកជាទូទៅ មុននឹងពួកគេបានយល់ ។ ដូច្នេះ តើវា

ជាអ្វីមួយដែលកុមារលេងជាមួយនិងភាពល្អឆ្លើយដើម្បីឲ្យពួកគេអាចរំលំការអប់រំ
បរិសុទ្ធរបស់ព្រះឬ? ប៉ុន្តែវាមិនមែនជារឿងចម្លែកទេដែលវិញ្ញាណអាក្រក់ទាំង
នោះ ហាក់បីដូចជាញាប់ញ័រដោយភាពច្របូកច្របល់ អូសនៅក្នុងភាពមិនសម
ហេតុផលបំផុតដើម្បីការពារកំហុសរបស់ពួកគេ ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានសងសឹក
ដោយយុត្តិធម៌ ទៅនិងភាពរឹងចង្រៃរបស់ពួកគេ ដោយការមិនសមហេតុផល
បែបនេះ ។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្ញុំបាននិយាយយ៉ាងសាមញ្ញថា Servetus គឺខ្សោយ
ដែលបានគាំទ្របងប្អូន Anabaptist ដ៏តូចតាចរបស់គាត់ ។

32. ការដឹងគុណដោយសារការមើលថែរបស់ព្រះចំពោះកូនរបស់យើង

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគិតថាគ្មានមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញានឹងមានការសង្ស័យថាពួកគេ
ញុះញង់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយកំហឹង និងការទាស់ទែងគ្នារបស់ពួកគេ
ចំពោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យយើងកត់សម្គាល់នូវ
អ្វីដែលសាតាំងកំពុងព្យាយាមជាមួយនិងភាពទន់ខ្លីដ៏អស្ចារ្យរបស់វា ។ វាកំពុង
ព្យាយាមដកយកចេញពីយើងនូវផលផ្លែនៃការធានា និងសេចក្តីអំណរខាង
វិញ្ញាណដែលត្រូវប្រមូលពីវា ហើយថែមទាំងកាត់បន្ថយនូវសិរីល្អនៃសេចក្តីល្អរបស់
ព្រះខ្លះផងដែរ ។ តើវាផ្ដើមប៉ុណ្ណាចំពោះចិត្តរបស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះដែលត្រូវ
បានធានា មិនត្រឹមតែដោយពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការមើលឃើញថា
ពួកគេទទួលបានការពេញចិត្តយ៉ាងច្រើនពីព្រះវរបិតាដែលនៅឋានសួគ៌ ដែល
កូនចៅរបស់ពួកគេស្ថិតក្នុងការថែរក្សារបស់ទ្រង់ ? សម្រាប់នៅទីនេះ យើង
អាចឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់ទទួលចំពោះយើងនូវតួនាទីជាព្រះបិតាដ៏ប្រពៃបំផុត
ដែលសូម្បីតែបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់យើង នៅតែរក្សាការយកចិត្តទុកដាក់របស់
ទ្រង់សម្រាប់យើង ផ្គត់ផ្គង់ និងមើលថែកូនរបស់យើង ។ បើយើងធ្វើតាមគំរូ

របស់ដាវីឌ សូមអរសប្បាយដោយអស់ពីចិត្តក្នុងការអរព្រះគុណ ដើម្បីឲ្យព្រះ
នាមទ្រង់បានបរិសុទ្ធដោយគំរូនៃសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ [ទំនុក. ៤៩:១០] ? វា
ច្បាស់ណាស់ថានេះជាអ្វីដែលសាតាំងកំពុងព្យាយាមវាយលុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក
ទារកជាមួយនឹងកងទ័ពបែបនេះ ៖ នៅពេលដែលទីបន្ទាល់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះ
ត្រូវបានដកចេញពីយើង ការសន្យាដែលតាមរយៈវាត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខ
ភ្នែករបស់យើងនៅទីបំផុតអាចនឹងរលាយបាត់បន្តិចម្តងៗ ។ ចេញពីរឿងនេះនឹង
ធំឡើងមិនត្រឹមតែការមិនកតញ្ញចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែជាការធ្វេសប្រហែសជាក់លាក់មួយអំពីការបង្រៀនកូនរបស់យើងដោយការ
គោរព ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងពិចារណាថា តាំងពីកំណើតភ្លាម ព្រះជា
ម្ចាស់យក និងទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាកូនរបស់ទ្រង់ នោះយើងមានអារម្មណ៍ថា
មានការជំរុញដ៏ខ្លាំងក្លាមួយ ដើម្បីណែនាំពួកគេដោយកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់
និងគោរពច្បាប់ ។ ដូច្នេះហើយ លុះត្រាតែយើងប្រាថ្នាចង់បិទបាំងនូវសេចក្តីល្អ
របស់ព្រះ សូមឲ្យយើងថ្វាយទារករបស់យើងដល់ទ្រង់ ដ្បិតទ្រង់ប្រទានកន្លែង
មួយដល់ពួកគេក្នុងចំណោមគ្រួសារ និងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ពោលគឺសមាជិកនៃ
ក្រុមជំនុំ ។

ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអ្វីដែលនាំមកដល់យើង

(ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដែលមានសញ្ញានៃនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ផ្តល់
អាហារខាងវិញ្ញាណ 1-3)

1. សញ្ញានិងវត្ថុ

ព្រះទ្រង់បានទទួលយើងម្តងក្នុងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ដើម្បីទុកយើងមិនត្រឹមតែជា
អ្នកបំរើប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាកូនរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មក ដើម្បីបំពេញភារកិច្ច
របស់ព្រះវរបិតាដ៏ល្អបំផុតដែលមានការព្រួយបារម្ភចំពោះពូជរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏
ទទួលការចិញ្ចឹមយើងពេញមួយជីវិតរបស់យើ។ ហើយទ្រង់ក៏មិនពេញចិត្តនឹង
រឿងនេះតែម្នាក់ឯងដែរ ទ្រង់មានបំណងដោយផ្តល់ការសន្យារបស់ទ្រង់ដើម្បី
ធានាឱ្យយើងពីសេរីភាពបន្តនេះ។ ដូច្នេះហើយ ដល់ជាចុងក្រោយនេះ ទ្រង់មាន
តាមរយៈព្រះហស្តនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដែលបានប្រទានសេចក្តី
ប្រកាសមួយទៀតដល់ក្រុមជំនុំ ពោលគឺពិធីជប់ល្បែងខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះគ្រី
ស្ទបញ្ជាក់ថាទ្រង់ជានំប៉័ងផ្តល់នូវជីវិត ដែលចំអែតប្រយ័ត្នទៅក្នុងសេចក្តីពិតនិង
ជាព្រះពរអស់កល្បជានិច្ច [យ៉ូហាន ៦:៥១]។ ចំណេះដឹងអំពីអាទិកំបាំងដ៏ខ្ពស់
នេះគឺចាំបាច់ណាស់ និងនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃភាពអស្ចារ្យរបស់វា វាទាមទារឱ្យមាន
ការពន្យល់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ លើសពីនេះ សាតាំង ដើម្បីដកហូតក្រុមជំនុំនៃ
កំណប់ទ្រព្យដែលមិនអាចប៉ាន់ស្មានបាននេះ វាបានសាយភាយដូចជាពពក
ហើយក្រោយមកទៀត ដើម្បីលាក់បាំងពន្លឺនេះ បានបង្កការឈ្លោះប្រកែកគ្នា
ហើយជម្លោះនេះបានបំបែកគំនិតរបស់មនុស្សសាមញ្ញពីការភ្ជក់រសជាតិអាហារដ៏

បរិសុទ្ធនេះ ហើយថែមទាំងបាន ព្យាយាមប្រើឈ្លិចដូចគ្នាក្នុងថ្ងៃរបស់យើងផ្ទាល់ ។ សម្រាប់ហេតុផលទាំងនេះ បន្ទាប់ពីបានសង្ខេបបញ្ហាក្នុងវិធីដែលអាចយល់បានចំពោះអ្នកមិនបានរៀន ខ្ញុំនឹងដោះស្រាយការលំបាកទាំងនោះដែលសាតាំងបានព្យាយាមចាប់យកពិភពលោកនេះ ។ ទីមួយ ទីសំគាល់គឺនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដែលតំណាងឱ្យយើងនូវអាហារដែលមើលមិនឃើញ ដែលយើងទទួលបានពីសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូចជានៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ផ្លាស់ប្តូរយើងជាថ្មី ផ្សំយើងទៅក្នុងសង្គមនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ហើយបង្កើតយើងដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ដោយយកយើងជាកូនចិញ្ចឹមដូច្នេះ យើងខ្ញុំបាននិយាយថា ទ្រង់បានបញ្ចេញមុខងារជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់អាហារដល់យើងជានិច្ច ដើម្បីទ្រទ្រង់ និងការពារយើងក្នុងជីវិតដែលទ្រង់បានបង្កើតយើងតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារតែមួយគត់នៃព្រលឹងយើង ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះវរបិតានៃឋានសួគ៌របស់យើងអញ្ជើញយើងទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យយើងស្រស់ស្រាយដោយការទទួលទានទ្រង់ នោះយើងអាចប្រមូលកម្លាំងម្តងហើយម្តងទៀត រហូតដល់យើងឈានដល់ភាពអស់កល្បនៅស្ថានសួគ៌ ។

ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារភាពអាចកំបាំងនៃការរូបរួមសម្ងាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងអ្នកគោរពបូជាគឺដោយធម្មជាតិមិនអាចយល់បាន ទ្រង់បង្ហាញរូបភាពនិងរូបឆ្លុះរបស់វានៅក្នុងសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញដែលសម្របតាមសមត្ថភាពដ៏តូចរបស់យើង ។ ជាការពិត តាមរយៈការផ្តល់ការធានា និងសញ្ញាសម្ងាត់ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យវាប្រាកដសម្រាប់យើង ដូចជាយើងបានឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក ។ សម្រាប់ការប្រៀបធៀបដែលធ្លាប់ស្គាល់នេះ ជ្រាប

ចូលទៅក្នុងចិត្តដែលស្រពិចស្រពិលបំផុត ៖ ដូចជានំប៉័ង និងស្រាទំពាំងដូដែល ទ្រទ្រង់ជីវិតខាងរូបកាយ ព្រលឹងក៏ត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយព្រះគ្រីស្ទដែរ ។ ឥឡូវ នេះ យើងយល់ពីគោលបំណងនៃព្រះពរដ៏អាថ៌កំបាំងនេះ ពោលគឺដើម្បីបញ្ជាក់ សម្រាប់យើងនូវការពិតដែលថារូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបូជាសម្រាប់ យើងទាំងអស់គ្នា ឥឡូវនេះយើងអាចចិញ្ចឹមវា ហើយដោយការចិញ្ចឹមមាន អារម្មណ៍ថាខ្លួនយើងធ្វើការការលះបង់តែមួយគត់នោះ ហើយឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវ បានបង្ហូរសម្រាប់យើងម្តងហើយ ដើម្បីធ្វើជាពែងរបស់យើងជានិច្ច ។

ដូច្នេះ ចូរនិយាយពាក្យសន្យាដែលបានបន្ថែមនៅទីនោះថា ៖ «យក នេះហើយ ជារូបកាយរបស់ខ្ញុំដែលបានប្រទានឲ្យអ្នក» [កូរិនថូសទី១ ១១:២៤; cf. ម៉ាថា យ ២៦:២៦; ម៉ាកុស ១៤:២២; លូកា ២២:១៩] ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានស្នើ ឲ្យទទួលយកនិងបរិភោគរូបកាយដែលបានថ្វាយម្តងសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់ យើង ដើម្បីថាពេលយើងឃើញខ្លួនយើងបានចូលរួមក្នុងនោះ យើងអាចនឹង សន្និដ្ឋានយ៉ាងប្រាកដថា អំណាចនៃការស្លាប់ដែលផ្តល់ជីវិតរបស់ទ្រង់នឹងមាន ប្រសិទ្ធភាពក្នុងយើង ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ក៏ហៅពែងថាជា «ពែងនេះជាសញ្ញាថ្មី ដែលតាំងដោយនូវឈាមខ្ញុំ» [លូកា ២២:២០; កូរិនថូសទី១ ១១:២៥] ។ សម្រាប់ទ្រង់នៅក្នុងវិធានការមួយចំនួនបន្តទៀត ឬជាបន្តទៀត សេចក្តីសញ្ញា ដែលទ្រង់ធ្លាប់បានផ្តល់សន្យាជាមួយឈាមរបស់ទ្រង់ (ដូចជាទាក់ទងនឹងការ ពង្រឹងជំនឿរបស់យើង) នៅពេលណាដែលទ្រង់ថ្វាយឈាមដ៏បរិសុទ្ធនោះសម្រាប់ យើងដើម្បីភ្ញាក់ ។

2. ការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទជាផលផ្តុំពិសេសនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់

ព្រលឹងរបស់អ្នកស្រឡាញ់ព្រះអាចប្រមូលបានការធានាដ៏អស្ចារ្យ និងការរីករាយ ពីសេចក្តីប្រកាសនេះ នៅក្នុងនោះ ពួកគេមានសាក្សីបញ្ជាក់ពីការរីកចម្រើន របស់យើងជារូបកាយតែមួយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់អាច នឹងត្រូវហៅថាជារបស់យើង ។ ជាលទ្ធផល យើងប្រហែលជាហ៊ានធានាខ្លួន យើងថា មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលទ្រង់ជាអ្នកទទួលមរតក គឺជារបស់ យើង ហើយថានគរព្រះដែលទ្រង់បានចូលរួចហើយនោះ មិនអាចកាត់ចេញពី យើងទៀតទេ ដែលចេញពីព្រះអង្គ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដើម្បីកុំឲ្យយើងទទួល ទោសពីអំពើបាបរបស់យើងពីកំហុសរបស់អ្នកណាដែលព្រះអង្គបានដោះស្រាយ ចាប់តាំងពីទ្រង់ចង់យកពួកគេមកដាក់លើអង្គទ្រង់ ហើយពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ទ្រង់ ។ នេះជាការដោះដូរដ៏អស្ចារ្យ ដែលទ្រង់បានធ្វើជាមួយយើងដោយសេចក្តី មេត្តាករុណាដែលមិនអាចវាស់វែងបាន ព្រះអង្គបានកើតមកជាមួយយើង ក៏ជា កូនមនុស្សនៅជាមួយយើង ។ ដោយបានយាងចុះមកផែនដី ទ្រង់បានរៀបចំ ការឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌សម្រាប់យើង តាមរយៈការទទួលយកជីវិតមែងស្លាប់ របស់យើង ទ្រង់បានប្រគល់ភាពអស់កល្បរបស់ទ្រង់មកលើយើង ដោយទទួល យកភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ទ្រង់បានពង្រឹងយើងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ដោយទទួលភាពក្រីក្ររបស់យើងចំពោះខ្លួនទ្រង់ ទ្រង់បានផ្ទេរទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ ទ្រង់មកឲ្យយើង ដោយយកទម្ងន់នៃអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ (ដែលបានសង្កត់សង្កិនយើង) ទ្រង់បានស្លៀកពាក់ជាយើងដោយភាពសុចរិត របស់ទ្រង់ ។

3. វត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

នៅក្នុងពិធីនេះ យើងមានសាក្សីយ៉ាងពេញលេញអំពីរឿងទាំងអស់នេះ ដែល យើងត្រូវចាត់ទុកពួកគេថា ដូចជាព្រះគ្រីស្ទដែលមានវត្តមាននៅទីនេះ ទ្រង់បាន តាំងនៅចំពោះមុខយើង ហើយបានពាល់ដោយដៃរបស់យើង ។ ”សម្រាប់ពាក្យ របស់ទ្រង់មិនអាចកុហកឬបញ្ឆោតយើងថា: «យក, បរិភោគ, ផឹក: នេះគឺជា រូបកាយរបស់ខ្ញុំដែលបានផ្តល់ឱ្យអ្នករាល់គ្នា, នេះគឺជាឈាមរបស់ខ្ញុំដែលត្រូវបាន បង្ហូរសម្រាប់ការអត់ទោសបាប» [ម៉ាថាយ 26:26-28, ផ្សំជាមួយនឹង កូរិនថូ សទី១ 99:២៤; cf. ម៉ាកុស 9៤:២២-២៤; លូកា 22:១៩-20] ។ ដោយ ការបង្ហាបយើងឲ្យទទួល ទ្រង់បង្ហាញថាវាជារបស់យើង; ដោយការបង្ហាបឱ្យ យើងបរិភោគដើម្បីឱ្យវាក្លាយជាចំណែកមួយជាមួយយើង ។ ដោយប្រកាសថា រូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រទានសម្រាប់យើង ហើយឈាមរបស់ទ្រង់បានបង្ហូរ សម្រាប់យើង ទ្រង់បង្រៀនថាការទាំងពីរមិនច្រើនដូចយើងឆ្លើយ ។ ដ្បិតទ្រង់ បានយកទាំងពីរមក មិនមែនដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ គឺដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ហើយជាការពិតណាស់ យើងត្រូវតែសង្កេតដោយប្រុង ប្រយ័ត្នថា កម្លាំងដ៏ខ្លាំងក្លា និងស្ទើរតែទាំងស្រុងនៃពិធីនេះ ស្ថិតនៅក្នុងពាក្យ ទាំងនេះ ៖ «ដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់អ្នក» ដែលត្រូវបានខ្ជាយសម្រាប់អ្នក ។ ការចែករូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់នាពេលនេះ នឹងមិនផ្តល់ អត្ថប្រយោជន៍ច្រើនដល់យើងទេ លុះត្រាតែពួកគេបានទទួលម្តងសម្រាប់ទាំង អស់គ្នាសម្រាប់ការប្រោសលោះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ដូច្នេះពួកគេ ត្រូវបានតំណាងនៅក្រោមនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីយើងអាចរៀនមិន ត្រឹមតែថាពួកគេជារបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានកំណត់ថាជាអាហារ សម្រាប់ជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។

ដូច្នេះហើយ ដូចដែលយើងបាននិយាយពីមុនមក ពីរូបកាយដែលបាន
កំណត់នៅក្នុងពិធី យើងត្រូវបានដឹកនាំដោយប្រភេទនៃភាពស្រដៀងគ្នាទៅនឹង
រឿងខាងវិញ្ញាណ ដូច្នេះនៅពេលដែលនំប៉័ងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជានិមិត្តរូបនៃរូប
កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងត្រូវចាប់យកការប្រៀបធៀបនេះភ្លាមៗ ៖ ដូចជា នំ
ប៉័ងចិញ្ចឹម ទ្រទ្រង់ និងរក្សាជីវិតនៃរូបកាយរបស់យើង ដូច្នេះរូបកាយរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទគឺជាអាហារតែមួយគត់ដើម្បីពង្រឹង និងធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើងមានជីវិត ។
នៅពេលយើងឃើញស្រាទំពាំងបាយជូរជានិមិត្តរូបនៃឈាម យើងត្រូវគិតអំពីអត្ថ
ប្រយោជន៍ដែលស្រាផ្តល់ដល់រូបកាយ ហើយដូច្នេះត្រូវដឹងថា ស្រាទំពាំងបាយជូរ
ត្រូវបានចែកចាយខាងវិញ្ញាណដល់យើងដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។
អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះគឺដើម្បីចិញ្ចឹម ធ្វើឱ្យស្រស់ស្រាយ ពង្រឹងកម្លាំង និងរីក
រាយ ។ ប្រសិនបើយើងពិចារណាឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់អំពីគុណតម្លៃដែលយើងបាន
ទទួលពីការថ្វាយព្រះកាយដ៏វិសុទ្ធបំផុតនោះ និងការបង្ហូរឈាមនោះ នោះយើង
នឹងយល់យ៉ាងច្បាស់ថាគុណសម្បត្តិនៃនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរនោះ គឺស្រប
តាមការប្រៀបធៀបនេះ ដែលសម្របខ្លួនបានយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះដើម្បីបង្ហាញពីការ
ទាំងនោះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានទាក់ទងមកយើង ។

**(ការសន្យាដែលបានផ្សារភ្ជាប់ក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលយើងបាន
ចូលរួមទទួលយកសាច់និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ដោយអារម្មណ៍អាថ៌កំបាំង
ជាជាងការពន្យល់, ៤-៧)**

4. អត្ថន័យនៃពាក្យសន្យានៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់

ដូច្នេះ វាមិនមែនជាមុខងារសំខាន់នៃពិធីសាមញ្ញ និងដោយគ្មានការពិចារណា ខ្ពស់ ដើម្បីពង្រីកដល់យើងនូវរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វា គឺជាការផ្សាភ្ជាប់ និងបញ្ជាក់ការសន្យានោះដោយទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា សាច់ របស់ទ្រង់ពិតជាអាហារ ហើយឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវផឹក [យ៉ូហាន 6:56] ដែល ចិញ្ចឹមយើងដល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [យ៉ូហាន 6:55] ។ ដោយហេតុនេះ ទ្រង់ ជាន់ប៉ងជីវិត បើអ្នកណាបរិភោគនំប៉័ងនេះ នោះនឹងរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច យ៉ូហាន 6:48; ៥០] ។ ហើយដើម្បីធ្វើដូច្នេះ ពិធីនេះបានបញ្ជូនយើងទៅកាន់ ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាកន្លែងដែលការសន្យានោះពិតជាបានអនុវត្ត ហើយ នៅក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់ត្រូវបានបំពេញ ។ ដ្បិតយើងមិនបានបរិភោគព្រះ គ្រីស្ទត្រឹមត្រូវ និងដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះទេ លុះត្រាតែទ្រង់ត្រូវបានគេឆ្កាង នោះ នៅពេលដែលយើងមានបទពិសោធន៍រស់នៅ យើងយល់ពីប្រសិទ្ធភាពនៃការ សុគតរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងការហៅខ្លួនទ្រង់ថាជា «នំប៉័ងជីវិត» ទ្រង់មិនបានខ្ចី ឈ្មោះនោះពីពិធី ដូចដែលអ្នកខ្លះបកស្រាយខុសនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ ត្រូវបានប្រទានមកយើងដោយព្រះវរបិតា ហើយបង្ហាញអង្គទ្រង់ដូច្នេះ នៅពេល ដែលទ្រង់បានក្លាយទៅជាអ្នកចែករំលែកនៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់របស់យើង ទ្រង់ បានធ្វើឱ្យយើងចូលរួមនៅក្នុងភាពអស់កល្បដ៏ជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ ពេលដែល ទ្រង់ថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជា ទ្រង់បានដាក់បណ្តាសាររបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនទ្រង់ ដើម្បីប្រោសយើងដោយព្រះពររបស់ទ្រង់ ។ នៅពេលដែលទ្រង់បានសុគត ទ្រង់ បានលេបវាចូល និងបំផ្លាញសេចក្តីស្លាប់ [cf. ពេត្រុសទី១ ៣:២២, Vg, និង កូរិនថូសទី១ ១៥:៥៤]; ហើយនៅពេលដែលទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ទ្រង់បានលើករូបសាច់ដែលតែងតែពុករលួយរបស់យើងនេះឡើង ដែលទ្រង់បាន

ដាក់ឱ្យមានភាពរុងរឿង និងមិនចេះពុករលួយ [cf. កូរិនថូសទី១ ១៥:៥៣-៥៤]
។

5. របៀបដែលយើងចូលរួមដោយជំនឿ

វានៅសល់សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់នេះដើម្បីអនុវត្តចំពោះយើង ។ ដែលនោះត្រូវបានធ្វើតាមរយៈដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែកាន់តែច្បាស់តាមរយៈពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធ ជាកន្លែងដែលទ្រង់ផ្តល់ប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ដល់យើង ហើយយើងទទួលបានទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះ ពិធីនេះមិនមែនជាមូលហេតុដែលឲ្យព្រះគ្រីស្ទចាប់ផ្តើមធ្វើជានំប៉័ងជីវិតឡើយ ប៉ុន្តែវាវិញយើងថា ទ្រង់ត្រូវបានធ្វើជានំប៉័ងជីវិត ដែលយើងបរិភោគជាបន្តបន្ទាប់ ហើយដែលផ្តល់ឱ្យយើងនូវរសជាតិ និងរសជាតិនៃនំប៉័ងនោះ វាបណ្តាលឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថាមានអំណាចនៃនំប៉័ងនោះ ។ ព្រោះវាធានាដល់យើងថា អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ ឬរងទុក្ខ គឺត្រូវបានធ្វើដើម្បីប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញ ។ ហើយម្តងទៀតថា ឲ្យបានមកដល់ការអស់កល្បជានិច្ច យើងត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយឥតឈប់ឈរ ទ្រទ្រង់ និងរក្សាពេញមួយជីវិតតាមរយៈវា ។

មើល ព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនមែនជាអាហារនៃជីវិតសម្រាប់យើងទេ ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានប្រសូត និងមិនបានសុគតសម្រាប់យើង ហើយប្រសិនបើទ្រង់មិនបានរស់ឡើងវិញមកជំនួសយើងទេ ដូច្នេះឥឡូវនេះ វាមិនមែនជាករណីដែលថាប្រសិនបើប្រសិទ្ធភាព និងលទ្ធផលនៃកំណើត ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ មិនមែនជាអ្វីដែលអស់កល្ប និងអមតៈ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានសំដែងយ៉ាងស្អាតអំពីបញ្ហាទាំងមូលក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «នំប៉័ងដែលខ្ញុំឲ្យ គឺជារូប

សាច់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងឲ្យជំនួសជីវិតមនុស្សលោក» [យ៉ូហាន ៦:៥១; cf. ch. 6:52, Vg] តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់ច្បាស់ជាមានន័យថា រូបកាយរបស់ ទ្រង់នឹងធ្វើជានំប៉័ងសម្រាប់ជីវិតខាងវិញ្ញាណនៃព្រលឹង ព្រោះវានឹងត្រូវស្លាប់ ដើម្បីសង្គ្រោះយើង លើសពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានគេឲ្យដល់យើងរាល់គ្នាដើម្បី បរិភោគ នៅពេលដែលវាធ្វើឲ្យយើងចូលរួមក្នុងទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បានប្រគល់រូបកាយរបស់ទ្រង់ដើម្បីធ្វើជានំប៉័ង នៅពេលដែល ទ្រង់បានប្រគល់អង្គទ្រង់ទៅឱ្យគេឆ្កាងសម្រាប់ការប្រោសលោះនៃលោកកិយ ជា រឿងរាល់ថ្ងៃ ទ្រង់ប្រទានវា នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អ ឲ្យវាមកសំ រាប់ចូលរួម ដរាបណាវាត្រូវបានឆ្កាង នៅពេលដែលទ្រង់បោះត្រាការផ្តល់ឱ្យនៃ អង្គទ្រង់តាមរយៈអាថ៌កំបាំងដ៏បរិសុទ្ធនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅពេល ដែលទ្រង់បំពេញនូវខាងក្នុងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់ពីខាងក្រៅ ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរតែការពារពីកំហុសពីរ ។ ជាដំបូង យើងមិនគួរដោយគិតតិចតួចពេក អំពីទីសំគាល់ ដែលលែងលះរបស់ពួកគេពីអាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេ ត្រូវនិយាយភ្ជាប់នោះទេ ។ ទីពីរ យើងមិនគួរ ដោយនិយាយសរសើរពួកគេហួស ហេតុ ហាក់បីដូចជាលាក់បាំងអាថ៌កំបាំងខ្លះៗដោយខ្លួនឯងនោះទេ ។

គ្មានឡើយក្រៅពីការបដិសេធមិនជឿថាព្រះគ្រីស្ទជានំប៉័ងជីវិតដែលអ្នក ជឿត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ចូលទៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែមិនមានការ ឯកភាពគ្នាអំពីរបៀបនៃការទទួលទានទ្រង់នោះទេ ។ ពីព្រោះមានអ្នកខ្លះកំណត់ ការទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការទទួលព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ជាពាក្យ តែមួយថាមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុន្តែវាហាក់បីដូចជាខ្ញុំថា ព្រះគ្រីស្ទចង់ បង្រៀនអ្វីមួយដែលច្បាស់លាស់ និងកាន់តែខ្ពស់ នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសដ៏ថ្លៃថ្នូ

នោះ ដែលទ្រង់បានសរសើរដល់យើងអំពីការបរិភោគសាច់របស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន 6:26 ff.] ។ វាគឺថាយើងត្រូវបានបង្ហាត់តាមរយៈការចូលរួមសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់; ដូច្នេះហើយ ព្រះអង្គបានចាត់ទុកការចូលរួមនេះដោយពាក្យថា "បរិភោគ" និង "ផឹក" ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាគិតថា ជីវិតដែលយើងទទួលពីព្រះអង្គនោះគឺទទួលបានដោយចំណេះដឹង ។ ដោយសារវាមិនមែនជាការមើលឃើញទេ តែជាការបរិភោគនំប៉័ងដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ចិញ្ចឹមរូបកាយ ដូច្នេះព្រលឹងត្រូវតែចូលជាចំណែកនៃព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ និងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដើម្បីអាចឱ្យជីវិតខាងវិញ្ញាណបានរស់ឡើងវិញដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ យើងទទួលស្គាល់ថា នេះមិនមែនជាការបរិភោគអ្វីផ្សេងក្រៅពីជំនឿនោះទេ ដូចជាគ្មាននរណាអាចស្រមៃបាន ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាភាពខុសគ្នារវាងពាក្យរបស់ខ្ញុំនិងពាក្យរបស់ពួកគេ៖ សម្រាប់ពួកគេបរិភោគគឺគ្រាន់តែជឿ តែខ្ញុំនិយាយថា យើងបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទដោយការជឿ ព្រោះវាបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយការបរិភោគនេះជាលទ្ធផល និងផលនៃសេចក្តីជំនឿ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកចង់ឱ្យនិយាយកាន់តែច្បាស់សម្រាប់ពួកគេបរិភោគគឺជាជំនឿ ។ សម្រាប់ខ្ញុំ វាហាក់ដូចជាធ្វើតាមជំនឿ ។ នេះគឺជាការខុសគ្នាពិតប្រាកដក្នុងពាក្យពិត ប៉ុន្តែមិនមានអ្វីបន្តិចសោះក្នុងបញ្ហាខ្លួនឯង ។ ត្បិតទោះជាសាវ័កបង្រៀនថា «ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់ក្នុងចិត្តយើង ដោយសារសេចក្តីជំនឿ» [អេភេសូរ ៣:១៧] គ្មាននរណាម្នាក់នឹងបកស្រាយការគង់នៅនេះថាជាសេចក្តីជំនឿទេ ប៉ុន្តែគ្រប់គ្នាមានអារម្មណ៍ថា ទ្រង់នៅទីនោះដែលបង្ហាញពីឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យដោយសារអ្នកជឿនេះបានទទួលព្រះគ្រីស្ទដែលស្ថិតនៅក្នុងពួកគេ ។

តាមរបៀបនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យដោយហៅអង្គទ្រង់ថាជា « នំប៉័ងជីវិត » [យ៉ូហាន 6:51] ដើម្បីបង្រៀនមិនត្រឹមតែថាការសង្គ្រោះសម្រាប់យើងពីដង្កែកលើជំនឿលើការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថាតាមរយៈការបរិភោគពិតពីទ្រង់ផងដែរ ជីវិតរបស់ទ្រង់ចូលមកក្នុងខ្លួនយើង ហើយធ្វើដូចជានំប៉័ង ពេលយកជាអាហារនិងផ្តល់កម្លាំងដល់រាងកាយ ។

6. Augustine និង Chrysostom លើរឿងនេះ

ហើយ Augustine (ដែលពួកគេបានអំពាវនាវឱ្យធ្វើជាអ្នកគាំទ្ររបស់ពួកគេ) មិនបានសរសេរថាយើងបរិភោគដោយជឿក្នុងន័យណាមួយក្រៅពីបង្ហាញថាការបរិភោគនេះគឺជាជំនឿមិនមែនចេញពីមាត់នោះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនបដិសេធរឿងនេះដែរ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំបន្ថែមថា ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងបានកាន់តាមព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដូចជាការយាងមកពីចម្ងាយនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាការចូលរួមជាមួយយើង ដើម្បីឲ្យទ្រង់ជាអ្នកដឹកនាំរបស់យើង គឺយើងជាសមាជិករបស់ទ្រង់ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនបដិសេធទាំងស្រុងចំពោះការបញ្ចេញមតិនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបដិសេធថា វាជាការបកស្រាយពេញលេញ ប្រសិនបើពួកគេចង់មានន័យថា វាគឺជាការបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ខ្ញុំឃើញថា Augustine បានប្រើពាក្យនេះជាញឹកញាប់ ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងសៀវភៅទី ៣ លើគោលលទ្ធិគ្រីស្ទសាសនិកថា ៖ «ឃ្លាថា < លុះត្រាតែអ្នករាល់គ្នាបរិភោគសាច់នៃកូនមនុស្សវិញ> [យ៉ូហាន 6:54, Vg.; ch. 6:53, EV] គឺជារូបភាពដែលបង្រៀនយើងថា យើងត្រូវតែទទួលនូវចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរក្សាទុកដោយផ្អែមល្អម និងមានប្រយោជន៍ក្នុងការចងចាំអំពីការពិត

ដែលថាសាច់របស់ទ្រង់ត្រូវបានឆ្កាង និងរបួសសម្រាប់យើង» ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលគាត់និយាយថា បុរសបីពាន់នាក់នោះដែលបានប្រែចិត្តជឿដោយ ការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុស [កិច្ចការ 2:41] ដោយការជឿបានដឹកព្រះលោហិត របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេបានខ្ជាយដោយកំហឹងយ៉ាងឈោរឈៅ ។ ប៉ុន្តែនៅ ក្នុងវគ្គជាច្រើនទៀត គាត់បានសរសើរយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអត្ថប្រយោជន៍នៃសេចក្តី ជំនឿនេះ ក្បិតតាមរយៈនោះ ព្រលឹងរបស់យើងបានស្រស់ស្រាយច្រើនដោយ ការទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជារូបកាយតាមរយៈនំប៉័ងដែលបរិភោគ ។ ហើយ Chrysostom សរសេរដូចគ្នានៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា "ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើឲ្យ យើងជារូបកាយរបស់ទ្រង់ មិនមែនដោយជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ គឺដោយសារតែរូប កាយរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់» ។ ដ្បិតគាត់មានន័យថា ការល្អបែបនេះមិនបានមកពី ប្រភពណាផ្សេងក្រៅពីសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែចង់ដកចេញនូវ លទ្ធភាពដែលអ្នកណាម្នាក់ នៅពេលដែលគាត់បានឮសេចក្តីជំនឿដែលបានលើក ឡើងនោះ គួរតែគិតថាវាគ្រាន់តែជាការស្រមើស្រមៃប៉ុណ្ណោះ ។

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំឆ្លងផុតអស់អ្នកដែលនឹងមានពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ គ្រាន់តែ ជាសញ្ញាសម្គាល់នៃវិជ្ជាជីវៈខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់ខ្ញុំហាក់បីដូចជា ខ្ញុំបាន បដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេគ្រប់គ្រាន់ នៅពេលដែលខ្ញុំបានដោះស្រាយពីឆ្លង ទៅ ។ សូមឲ្យអ្នកអានខ្ញុំសង្កេតមើលថា ពេលពេលត្រូវបានហៅថាសេចក្តីសញ្ញា «ក្នុង... ឈាម » [លូកា ២២:២០] ការសន្យាមួយត្រូវបានបង្ហាញដែល បម្រើដល់ការពង្រឹងសេចក្តីជំនឿ ។ ពីនេះវាកើតឡើងថា លុះត្រាតែយើង ក្រឡេកមើលព្រះ ហើយកាន់តាមនូវអ្វីដែលទ្រង់ប្រទាន នោះយើងមិនប្រើពិធី ល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធនោះទេ ។

7. ការគិត និងពាក្យមិនពេញលេញ

ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំមិនពេញចិត្តនឹងមនុស្សទាំងនោះ ដែលទទួលស្គាល់ថាយើង មានទំនាក់ទំនងខ្លះជាមួយព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលពួកគេបង្ហាញនូវអ្វីដែល ធ្វើឱ្យយើងជាចំណែកនៃព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដោយមិនគិតពីសាច់ឈាម ។

ទោះបីជាការទាំងអស់នេះត្រូវបានគេនិយាយដោយឥតប្រយោជន៍ថា សាច់របស់ ទ្រង់ពិតជាអាហារ ឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផឹកយ៉ាងពិតប្រាកដ [យ៉ូហាន 6:55]; ថាគ្មានអ្នកណាមានជីវិតឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលទទួលទានសាច់ ទ្រង់ ហើយផឹកពីឈាមទ្រង់ [យ៉ូហាន ៦:៥៣]; និងវត្ថុផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹង រឿងនេះដូចគ្នា! ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើប្រាកដថា ការរួបរួមនៃព្រះគ្រីស្ទ ឈានដល់លើសពីការពិពណ៌នាតូចចង្អៀតរបស់ពួកគេ នោះខ្ញុំនឹងបន្តដោះស្រាយវាដោយសង្ខេប រហូតទាល់តែវាច្បាស់លាស់ និងបង្ហាញឱ្យឃើញ មុន ពេលដែលខ្ញុំពិភាក្សាអំពីកំហុសដែលហួសកំណត់ ។ ដ្បិតខ្ញុំនឹងមានជម្លោះយូរ ជាងនេះជាមួយនឹងពួកបណ្ឌិតដែលហួសចិត្តដែលគេគិតខុសឆ្គងក្នុងការបរិភោគ និងការផឹកក៏ដូចជាការប្រែប្រួលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយបានដក់យករូបសាច់ទ្រង់ទៅ ក្នុងការរើវាយដែលអាចសង្ខេបទៅជាពាក្យអាទិកំបាំងដ៏អស្ចារ្យអាទិមួយដែលខ្ញុំ មើលឃើញថាខ្ញុំមិនអាចយល់បានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំទទួល ស្គាល់ដោយសេរីថា គ្មានអ្នកណាអាចវាស់ស្ទង់ភាពតូចតាចរបស់ខ្លួនដោយការ វាស់វែងនៃភាពក្មេងរបស់ខ្ញុំឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំសូមដាស់តឿនអ្នកអានរបស់ ខ្ញុំកុំឱ្យបង្ខាំងចំណាប់អារម្មណ៍ផ្លូវចិត្តរបស់ពួកគេក្នុងដែនកំណត់តូចចង្អៀតទាំង នេះ ប៉ុន្តែត្រូវខិតខំឡើងខ្ពស់ជាងដែលខ្ញុំអាចដឹកនាំពួកគេ ។ ព្រោះថានៅពេល ណាដែលរឿងនេះត្រូវបានពិភាក្សា នៅពេលដែលខ្ញុំបានព្យាយាមនិយាយទាំង

អស់ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំមិនទាន់បាននិយាយច្រើននៅឡើយ បើប្រៀបធៀបទៅនឹងតម្លៃរបស់វា ។ ហើយទោះបីជាចិត្តរបស់ខ្ញុំអាចគិតលើសពីអ្វីដែលអណ្តាតរបស់ខ្ញុំអាចនិយាយបានក៏ដោយ តែចិត្តរបស់ខ្ញុំក៏ត្រូវបានយកឈ្នះ និងគ្របដណ្តប់ដោយភាពអស្ចារ្យនៃការនេះដែរ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីនៅសេសសល់ឡើយ ក្រៅតែពីការងឿងឆ្ងល់ក្នុងអាថ៌កំបាំងនេះ ដែលច្បាស់ថា ចិត្តមិនអាចយល់ឃើញ ឬអណ្តាតអាចសម្តែងបាន ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងសង្ខេបទស្សនៈរបស់ខ្ញុំតាមមធ្យោបាយមួយឬផ្សេងទៀត ។ ព្រោះខ្ញុំមិនដែលសង្ស័យថាវាជាការពិតទេ ខ្ញុំមានទំនុកចិត្តថាពួកគេនឹងយល់ស្របនៅក្នុងចិត្តដែលគោរពស្រឡាញ់ព្រះ ។

(ការរូបរួមដែលផ្តល់ជីវិតនេះត្រូវបាននាំមកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ, 8-10)

8. ព្រះគ្រីស្ទតាំងលំនៅរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង

ជាដំបូង យើងត្រូវបានបង្រៀនពីបទគម្ពីរថា ព្រះគ្រីស្ទគឺតាំងពីដើមដំបូងមកជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះវរបិតាដែលផ្តល់ជីវិត [យ៉ូហាន 1:1] ដែលដុះឡើង និងជាប្រភពនៃជីវិត ដែលអ្វីៗទាំងអស់តែងតែទទួលបានសមត្ថភាពរស់ក្នុងការរស់នៅ ។ ដូច្នេះហើយ យ៉ូហាន ជួនកាលហៅទ្រង់ថា « ព្រះបន្ទូលនៃជីវិត » [យ៉ូហានទី១ ១:១] ជួនកាលសរសេរថា « ក្នុងទ្រង់ជាជីវិត » [យ៉ូហាន ១:៤] មានន័យថា ទ្រង់ហូរចូលទៅក្នុងគ្រប់របស់ទាំងអស់ ដែលជំរុញឱ្យពួកគេមានថាមពលដកដង្ហើម និងរស់នៅ ។ ក្រោយមក យ៉ូហានដដែលបានបន្ថែមថា ឯសេចក្តីដែលមានតាំងពីដើមមក ដែលយើងខ្ញុំបានឮ ហើយភ្នែកបានឃើញ ក៏បានមើល ហើយដៃបានប៉ះពាល់ ខាងឯព្រះបន្ទូលនៃជីវិត [យ៉ូហានទី

1 1:2] ។ ទោះបីជាមុននេះទ្រង់បានចាក់អំណាចទៅលើរបស់មានជីវិតទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏នៅតែដោយសារតែមនុស្ស (ដាច់ឆ្ងាយចេញពីព្រះជាម្ចាស់ដោយសារអំពើបាបហើយបានបាត់បង់ការចូលរួមក្នុងជីវិត) ក៏បានឃើញសេចក្តីស្លាប់គំរាមកំហែងពីគ្រប់ទិសទី គេត្រូវតែទទួលការរូបរួមនៃព្រះបន្ទូលដើម្បីទទួលបានក្តីសង្ឃឹមនៃភាពអស់កល្ប ។ តើអ្នកនឹងយល់បានកម្រិតណា បើអ្នកឮថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ពីកន្លែងដែលអ្នកនៅឆ្ងាយ) ដែលមាននៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់នៃជីវិត ប៉ុន្តែនៅក្នុង និងជុំវិញខ្លួនអ្នកគ្មានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយផ្លាស់ទីនៅចំពោះមុខអ្នកទេ? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលប្រភពនៃជីវិតចាប់ផ្តើមនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង ទ្រង់លែងលាក់ខ្លួននៅឆ្ងាយពីយើងទៀតហើយ ប៉ុន្តែបង្ហាញយើងថាយើងត្រូវទទួលចំណែកពីទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ធ្វើឲ្យសាច់ឈាមរបស់យើងរស់នៅក្នុងនោះដែរ ។ តាមរយៈការទទួលទានទ្រង់ យើងអាចនឹងត្រូវបានចម្លែកជាអមតៈ ។ ទ្រង់បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំជាន់ប៉ុងជីវិតចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ឯនំប៉ុងដែលខ្ញុំឲ្យ គឺជារូបសាច់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងឲ្យជំនួសជីវិតមនុស្សលោក» ។ [យ៉ូហាន ៦:៤៨, ៥១; cf. ch. 6:51-52, Vg] តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់បង្រៀនមិនត្រឹមតែថា ទ្រង់គឺជាជីវិត ចាប់តាំងពីទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានយាងចុះពីស្ថានសួគ៌មករកយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថាតាមរយៈការយាងចុះមក ទ្រង់បានចាក់នូវអំណាចនោះមកលើសាច់ឈាម គាត់បានយកតាមលំដាប់លំដោយ ដែលមកពីការចូលរួមរបស់វានៅក្នុងជីវិតអាចហូរមករកយើង ។

ចេញមកពីនេះក៏មានរឿងទាំងនេះកើតឡើងដែរ ៖ រូបសាច់ទ្រង់ពិតជាអាហារ ហើយឈាមរបស់ទ្រង់ពិតជាទឹក [យ៉ូហាន 6:55: cf. ch. ៦:៥៦,

Vg.] ហើយតាមរយៈអាហារទាំងនេះ អ្នកជឿត្រូវបានចិញ្ចឹមទៅដល់ជីវិតអស់ កល្យានិច្ច ។ ដូច្នេះ វាជាការលើកទឹកចិត្តដ៏ពិសេសសម្រាប់អ្នកគោរព ស្រឡាញ់ព្រះ ដែលឥឡូវនេះពួកគេរកឃើញជីវិតក្នុងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនត្រឹមតែឈានទៅដល់ដោយវិធីងាយស្រួលប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានបង្ហាញដោយឯកឯង ហើយបានដាក់ចេញនៅចំពោះមុខ ពួកគេ ។ សូមឲ្យគេបើកទ្រូងនៃចិត្តរបស់គេ ដើម្បីកាន់តាមវត្ថុមានរបស់វា ហើយគេនឹងទទួលបានវា ។

9. វិញ្ញាណដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកផ្តល់ជីវិត

ប៉ុន្តែ សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យដូចក្នុងការប្រោសយើង ឱ្យរស់ឡើងវិញទេ ពីព្រោះនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដំបូងនោះគឺស្ថិតនៅក្រោមការស្លាប់ ។ ហើយឥឡូវនេះ បានផ្តល់ដោយអមតៈ វាមិនរស់នៅដោយខ្លួនវាទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារវាពោរពេញទៅដោយភាពពេញលេញនៃជីវិតដើម្បី បញ្ជូនមកកាន់យើង វាត្រូវបានគេហៅថា «ការផ្តល់ជីវិត» ។ ក្នុងន័យនេះ ខ្ញុំ បកស្រាយជាមួយ Cyril នូវពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា៖ «ដូចជាព្រះវរបិតាមាន ជីវិតក្នុងព្រះអង្គទ្រង់» (យ៉ូហាន ៥:២៦, cf. Vg.) ។ ដ្បិតនៅទីនោះ ទ្រង់និយាយត្រឹមត្រូវមិនមែនអំពីអំណោយដែលទ្រង់មាននៅក្នុងវត្ថុមានរបស់ព្រះ វរបិតាតាំងពីដើមដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែអំពីអំណោយដែលទ្រង់បានស្អាងនៅក្នុងសាច់ ឈាមដែលទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បង្ហាញថា នៅក្នុង ភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ក៏មានពេញដោយជីវិតផងដែរ ដូច្នេះអ្នកណាដែល បានទទួលទានសាច់ និងឈាមរបស់ទ្រង់ អាចរីករាយនឹងការចូលរួមក្នុងជីវិត ក្នុងពេលតែមួយ ។ យើងអាចពន្យល់ពីរឿងនេះតាមឧទាហរណ៍ដែលធ្លាប់ស្តាប់

ល់ ។ ទឹកជូនកាលផឹកពីប្រភពទឹក ជូនកាលត្រូវបានទាញចេញ ជូនកាលត្រូវបានដឹកនាំដោយប្រឡាយដើម្បីស្រោចស្រពស្រែ ប៉ុន្តែវាមិនហូរចេញពីខ្លួនវាសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ច្រើននោះទេ ប៉ុន្តែមកពីប្រភពដែលហូរដោយឥតឈប់ឈរផ្គត់ផ្គង់ និងបម្រើវា ។ ដូចគ្នាដែរ សាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដូចជាប្រភពទឹកដ៏សម្បូរបែប និងមិនចេះអស់ ដែលហូរមកយើងនូវជីវិតដែលផុសចេញពីព្រះនៅក្នុងខ្លួន ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាដែលមិនបានឃើញការរួបរួមនៃសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺចាំបាច់សម្រាប់អស់អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានជីវិតនៅស្ថានសួគ៌? នេះគឺជាការអះអាងនៃការថ្លែងរបស់សាវ័កថា ៖ «ក្រុមជំនុំជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាភាពពេញលេញនៃទ្រង់» [អេភេសូ ១:២៣]; ប៉ុន្តែទ្រង់ជា«សិរសា» [អេភេសូ ៤:១៥] «ដែលរូបកាយទាំងមូលបានផ្គុំ ហើយភ្ជាប់គ្នាមកអំពីទ្រង់ ដោយសារ . . . សន្លាក់ .. ៤:១៦]; «រូបកាយរបស់យើងជាអវៈយវៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ» [កូរិនថូសទី១ ៦:១៥] ។ យើងយល់ថាអ្វីៗទាំងអស់នេះមិនអាចកើតឡើងបានក្រៅពីការចងភ្ជាប់យើងទាំងខាងវិញ្ញាណ និងរូបកាយឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបានលើកតម្កើងនូវឋានៈដ៏រុងរឿងជាងនេះ ដែលការប្រកបដោយភាពស្ម័គ្រចិត្តដែលយើងបានរួមជាមួយនឹងសាច់របស់ទ្រង់ ពេលទ្រង់និយាយថា « ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជាអវៈយវៈរបស់រូបអង្គ និងសាច់ឆ្អឹងទ្រង់ » [អេភេសូ ៥:៣០] ។

ជាចុងក្រោយ ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីចំពោះរឿងនេះឲ្យធំជាងពាក្យទាំងអស់ ទ្រង់បញ្ចប់សេចក្តីថ្លែងរបស់ទ្រង់ដោយពាក្យខ្មោចថា ៖ «នេះជាការអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ» [អេភេសូ ៥:៣២] ។ វាជាការដែលឆ្លុះឆ្លាំងណាស់ក្នុងការទទួលស្គាល់

ថាគ្មានការរូបរួមនៃអ្នកជឿជាមួយ សាច់ ហើយនិងឈាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលសាវ័កប្រកាសថាអស្ចារ្យរហូតដល់គាត់ស្អប់ស្លាញ់ជាងពន្យល់ពីវា ។

10. វត្តមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

ដើម្បីសង្ខេប៖ ព្រលឹងរបស់យើងត្រូវបានចម្អិនដោយសាច់និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបដូចគ្នាដែលនំប៉័ងនិងស្រាទំពាំងបាយជូរក្បា និងទ្រទ្រង់ជីវិតខាងរូបកាយ ។ សម្រាប់ភាពស្រដៀងគ្នានៃសញ្ញានេះអនុវត្តបានលុះត្រាតែព្រលឹងរកឃើញអាហារបំប៉នរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ - ដែលមិនអាចកើតឡើងបានលុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទពិតជាបានចម្រើនមកជាតែមួយជាមួយយើង ហើយធ្វើឱ្យយើងស្រស់ស្រាយដោយការបរិភោគសាច់របស់ទ្រង់ និងការផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាវាហាក់បីដូចជាមិនគួរឱ្យជឿដែលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបំបែកចេញពីយើងដោយចម្ងាយដ៏ឆ្ងាយយ៉ាងនេះ ជ្រាបចូលមកកាន់យើងដើម្បីឲ្យវាមកជាអាហាររបស់យើង សូមឲ្យយើងចងចាំថាតើអំណាចសម្ងាត់នៃប៉មព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធលើសពីវិញ្ញាណរបស់យើងឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ហើយតើវាល្ងង់ប៉ុណ្ណាដែលចង់វាស់ស្ទង់ភាពគ្មានតម្លៃរបស់គេតាមការវាស់វែងរបស់យើង ។ ដូច្នេះតើអ្វីទៅដែលចិត្តរបស់យើងមិនអាចយល់បាន ទុកឲ្យសេចក្តីជំនឿបង្កើតឡើង ៖ ថាព្រះវិញ្ញាណពិតជាបង្រួបបង្រួមរបស់ដែលបែកបាក់ក្នុងលំហ ?

ឥឡូវនេះ ការទទួលសាច់ និងព្រះលោហិតដ៏បរិសុទ្ធនោះ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហូរជីវិតរបស់ទ្រង់មកក្នុងយើង នោះបានជ្រាបចូលទៅក្នុងឆ្អឹង និងខួរឆ្អឹងខ្ពង់របស់យើង ទ្រង់ក៏បានថ្លែងទីបន្ទាល់ និងផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងការលៀងព្រះអម្ចាស់ដែរ — មិនមែនដោយការបង្ហាញពីទីសំគាល់ឥតប្រយោជន៍ និងទទេនោះទេ

ប៉ុន្តែដោយ ការសម្តែងនៅទីនោះនូវប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បី
 បំពេញនូវអ្វីដែលទ្រង់សន្យា ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ គាត់ផ្តល់ជូន និង
 បង្ហាញការពិតនៅទីនោះ ដែលផ្តល់សញ្ញាដល់អស់អ្នកដែលអង្គុយក្នុងពិធីជប់
 លៀងខាងវិញ្ញាណនោះ ទោះបីជាវាត្រូវបានទទួលដោយផលប្រយោជន៍ដោយអ្នក
 ជឿតែម្នាក់ឯង ដែលទទួលយកចិត្តសប្បុរសដ៏ធំធេងបែបនេះដោយជំនឿពិត
 និងការដឹងគុណពីដួងចិត្តក៏ដោយ ។

សាក្សីបាននិយាយបែបនេះថា ៖ «ឯព្រះដ៏មានពរ ដែលយើងសូមពរ
 ឲ្យ តើមិនមែនជាសេចក្តីប្រកបនឹងលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេឬអី ហើយនំប៉័ង
 ដែលយើងកាច់ នោះតើមិនមែនជាសេចក្តីប្រកបនឹងរូបអង្គនៃព្រះគ្រីស្ទទេឬអី»
 [កូរិនថូសទី១ 10:16 p order changed] ។ នេះមិនមានហេតុផលសម្រាប់
 នរណាម្នាក់ជំទាស់ថានេះជាការបញ្ចេញមតិដោយប្រៀបធៀបដោយឈ្មោះប្រកា
 ស់ឲ្យជាទីបន្ទាល់នោះទេ ។ ខ្ញុំពិតជាទទួលស្គាល់ថាការកាច់នំប៉័ងគឺជានិមិត្តសញ្ញា
 មួយ វាមិនមែនជារឿងខ្លួនឯងទេ ។ ប៉ុន្តែដោយបានទទួលស្គាល់ចំណុចនេះ
 យើងនឹងសន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាដោយការបង្ហាញនូវទីសំគាល់ការនោះក៏ត្រូវ
 បានបង្ហាញដែរ ។ ប្រសិនបើមនុស្សមិនចង់ហៅព្រះថាជាអ្នកបោកបញ្ឆោតទេ
 ទ្រង់មិនហ៊ានអះអាងថានិមិត្តសញ្ញាទេត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈទ្រង់ឡើយ ។
 ដូច្នេះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ពិតជាតំណាងឱ្យការចូលរួមនៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់
 តាមរយៈការកាច់នំប៉័ងនោះ មិនគួរមានការសង្ស័យបន្តិចទេថាទ្រង់ពិតជាបង្ហាញ
 និងឲ្យឃើញរូបកាយរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយអ្នកគោរពប្រឆាំងព្រះគួររកគ្រប់
 មធ្យោបាយដើម្បីរក្សាច្បាប់នេះ ៖ ពេលណាដែលគេឃើញនិមិត្តសញ្ញាដែលព្រះអ
 ម្ចាស់តែងតាំងឲ្យពិតនិងជឿជាក់ថាសេចក្តីពិតនៃការដែលមានសញ្ញាច្បាស់ជា

មាននៅទីនោះ ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ដាក់និមិត្តសញ្ញានៃរូបកាយរបស់ ទ្រង់នៅក្នុងដៃរបស់អ្នក លើកលែងតែធានាថាអ្នកមានការចូលរួមពិតប្រាកដក្នុង វា? ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាការពិតដែលសញ្ញាអាចមើលឃើញត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង ដើម្បីបិទអំណោយនៃការដែលមើលមិនឃើញនៅពេលដែលយើងបានទទួលនិមិត្ត សញ្ញានៃរូបកាយនោះសូមកុំឱ្យយើងជឿជាក់ឡើយថារូបកាយខ្លួនឯងត្រូវបានផ្តល់ ឱ្យយើងដែរ ។

(ទំនាក់ទំនងនៃទីសំគាល់ខាងក្រៅ និងការពិតដែលមើលមិនឃើញខុសគ្នាតាម រយៈក្រូបច្រៀន និងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃការបកប្រែ ១១-១៥)

11. អត្ថន័យសំខាន់ និងឥទ្ធិពលនៃពិធី

ដូច្នេះខ្ញុំនិយាយ (អ្វីដែលតែងតែត្រូវបានទទួលយកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយសព្វ ថ្ងៃនេះត្រូវបានបង្រៀនដោយគំនិតត្រឹមត្រូវទាំងអស់) ថា អាថ៌កំបាំងដ៏បរិសុទ្ធ នៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់មានពីរយ៉ាង ៖ ទីសំគាល់នៃរូបកាយ ដែលរុញនៅចំពោះ ភ្នែករបស់យើង តំណាងឱ្យយើង យោងតាម សមត្ថភាពបន្តិចបន្តួចរបស់យើង អ្វីដែលមើលមិនឃើញ; និងសេចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណ ដែលនៅពេលជាមួយគ្នា តំណាង និងបង្ហាញតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញាខ្លួនឯង ។ នៅពេលដែលខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ បង្ហាញពីប្រភេទនៃការពិតនេះតាមពាក្យដែលធ្លាប់ស្គាល់ ខ្ញុំតែងកំណត់នូវការបី យ៉ាងគឺ អត្ថន័យ សំខាន់ដែលពិភពលោកលើវា និងអំណាច ឬឥទ្ធិពលដែលកើត ចេញពីការទាំងពីរ ។ អត្ថន័យគឺមាននៅក្នុងការសន្យា ដែលអាចនិយាយបាន ថាជាប់ទាក់ទងនឹងសញ្ញា ។ ខ្ញុំហៅព្រះគ្រីស្ទដោយការសុគត និងមានព្រះជន្ម រស់ឡើងវិញថាជាកាដីសំខាន់ ឬខ្លឹមសារដ៏សំខាន់ ប៉ុន្តែទីបំផុត ខ្ញុំយល់ពីការ

ប្រោសលោះ សេចក្តីសុចរិត ការញែកជាបរិសុទ្ធ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និង
អត្ថប្រយោជន៍ផ្សេងទៀតទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទានដល់យើង ។ ឥឡូវនេះ
ទោះបីជាអ្វីៗទាំងអស់នេះទាក់ទងនឹងជំនឿក៏ដោយ ខ្ញុំមិនទុកកន្លែងសម្រាប់
sophistry ទេ ដែលពាក្យខ្ញុំមានន័យថា នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ
ត្រូវបានទទួលដោយសេចក្តីជំនឿ គឺថាទ្រង់ត្រូវបានទទួលដោយការយល់ដឹង
និងការស្រមៃស្រមៃប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះការសន្យាដែលទ្រង់ផ្តល់ឱ្យ មិនមែន
សម្រាប់ពួកយើងដើម្បីបញ្ឈប់ការលិចឡើង នូវចំណេះដឹងតែម្នាក់ឯងនោះទេ
ប៉ុន្តែដើម្បីរីករាយនឹងការចូលរួមពិតប្រាកដនៅក្នុងទ្រង់ ។ ហើយជាការពិត
ណាស់ ខ្ញុំមិនឃើញថាតើនរណាម្នាក់អាចជឿទុកចិត្តថាទ្រង់មានការប្រោសលោះ
និងភាពសុចរិតនៅក្នុងលើកឡើងនៃព្រះគ្រីស្ទ និងជីវិតនៅក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់
លុះត្រាតែគាត់រំពឹងផ្អែកលើការចូលរួមយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ។
សម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះនឹងមិនមកដល់យើងទេ លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទបាន
តាំងអង្គទ្រង់ជាយើងជាមុនសិន ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំនិយាយថា នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់នោះ
ព្រះគ្រីស្ទទីពិតជាបានបង្ហាញដល់យើងតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញានៃនំប៉័ង និងស្រា
ទំពាំងបាយជូរ រូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបំពេញគ្រប់
ការស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង ។ ហេតុអ្វី? ទី
មួយ ដើម្បីអោយយើងរីកចម្រើនជារូបកាយតែមួយជាមួយព្រះអង្គ ។ ទីពីរ ឲ្យ
យើងបានធ្វើជាអ្នកទទួលចំណែកនៃសារនៃមរតករបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងអាច
ទទួលអារម្មណ៍ពីអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការទទួលយកប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់
ដែរ ។

12. ចន្លោះវត្តមាននៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្វី?

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានចុះមករកការខ្វះខាត ដែលអបិយជំនឿបាននាំមក ។ ត្បិតនៅទីនេះ សាតាំងបានបង្វែរខ្លួនវាដោយភាពបិនប្រសប់ដ៏អស្ចារ្យ ដើម្បីទាញចិត្តមនុស្សពីស្ថានសួគ៌ ហើយបញ្ឆោតពួកគេដោយកំហុសឆ្គងដោយនឹកស្មានថា ព្រះគ្រីស្ទភ្ជាប់ជាមួយនឹងផ្នែកនៃនំប៉័ង! ហើយជាដំបូង យើងមិនត្រូវសុបិន្តឃើញវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីដូចដែល craftsmen នៃចៅក្រម្យូម៉ាំងបានបង្ហាញនោះទេ - ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយវត្តមាននោះត្រូវបានគេដាក់នៅទីនោះដើម្បីប៉ះដោយដៃនឹងទំពារដោយឆ្មេញ ហើយត្រូវលេបដោយមាត់ ។ "សម្រាប់ Pope Nicholas បានកំណត់ទម្រង់នៃការ recantation នេះទៅ Berengarius ជាភស្តុតាងនៃការប្រើចិត្តរបស់គាត់ នោះគឺជាមួយនឹងពាក្យអស្ចារ្យណាស់ដែលអ្នកនិពន្ធនៃ Gloss បានលាន់មាត់ថាមានគ្រោះថ្នាក់, លុះត្រាតែអ្នកអានអនុវត្តការប្រុងប្រយ័ត្នដោយឈ្លាសវៃ, ដែលការទាក់ទាញរបស់ពួកគេខុសឆ្គងអាក្រក់ជាង Berengarius ទៅទៀត ប៉ុន្តែ Peter Lombard ទោះបីជាគាត់ខំប្រឹងពន្យល់ពីភាពមិនសមហេតុសមផលនេះក៏ដោយ ក៏ទំនោរទៅរកការយល់ឃើញខុសគ្នាដែរ ។ ដូចដែលយើងមិនសង្ស័យថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺ បានកំណត់ដោយលក្ខណៈទូទៅសម្រាប់រូបកាយមនុស្សទាំងអស់ ហើយត្រូវបានដាក់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌ (ដែលជាកន្លែងដែលត្រូវបានទទួលម្តងសម្រេច) រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទយាងត្រឡប់មកវិញនៅក្នុងការជំនុំជំរះ [កិច្ចការ 3:21] ដូច្នេះយើងចាត់ទុកថា វាជាការខុសច្បាប់ទាំងស្រុងក្នុងការទាញវាមកវិញនៅក្រោមផ្នែកដែលខូចទាំងនេះ ឬស្រមៃថាវាមានវត្តមាននៅគ្រប់ទីកន្លែង ។

ហើយយើងមិនចាំបាច់មានការចូលរួមក្នុងការនេះទេ ព្រោះព្រះអម្ចាស់
ប្រទានប្រយោជន៍នេះមកយើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើង
បានក្លាយជារូបកាយ វិញ្ញាណ និងព្រលឹងជាមួយនឹងទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ
ចំណងនៃទំនាក់ទំនងនេះ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកយើងបានចូល
រួបរួមតែមួយ ហើយប្រៀបដូចជបណ្តាញមួយ ដែលគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់របស់ព្រះគ្រី
ស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ និងត្រូវបានបញ្ជូនមកយើង ។ ប្រសិនបើយើងឃើញថា ព្រះ
អាទិត្យរះពន្លឺមកលើផែនដី បញ្ចេញពន្លឺរបស់វាក្នុងកម្រិតមួយចំនួនមកលើវា
ដើម្បីបង្កើតផល ចិញ្ចឹម និងផ្តល់ការលូតលាស់ដល់ពូជពង្សរបស់វា—ហេតុអ្វី
បានជាពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានតិចជាងវាក្នុងការចែកចាយនោះ
តើយើងបានរួមចំណែកនៃសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ឬទេ? នៅក្នុងដំណើររឿងនេះ
បទគម្ពីរដែលនិយាយអំពីការចូលរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ទាក់ទងនឹង
អំណាចទាំងមូលរបស់វាចំពោះព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែវត្តមាននឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់
មនុស្សជាច្រើនហើយ សម្រាប់ប៉ុល នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំបីនៃរ៉ូម ចែងថា ព្រះគ្រី
ស្ទទ្រង់គង់នៅក្នុងយើងតែតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម. ៨:៩] ។
ប៉ុន្តែ ទ្រង់មិនដកការរួបរួមនៃសាច់ និងឈាមរបស់ទ្រង់ ដែលយើងកំពុង
ពិភាក្សាគ្នានោះទេ [រ៉ូម. ៨:៩] ប៉ុន្តែបង្រៀនថាព្រះវិញ្ញាណតែមួយគត់ដែលធ្វើ
ឲ្យយើងមានព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង ហើយឲ្យទ្រង់គង់ក្នុងយើង ។

13. កំហុសរបស់គ្រូបង្រៀន ៖ នំប៉័ងយល់ច្រឡំចំពោះព្រះ

គ្រូបង្រៀន ដោយមានការភ័យខ្លាចនៃអំពើអាក្រក់ដ៏ព្រៃផ្សៃបែបនេះ ក៏និយាយ
ដោយសុភាព ។ ប៉ុន្តែគេក៏មិនធ្វើអ្វីក្រៅពីបណ្តោយខ្លួនដោយឈ្លិចបោកបញ្ឆោត
ដែរ ។ ពួកគេផ្តល់ឱ្យថាព្រះគ្រីស្ទមិននៅទីនោះក្នុងទម្រង់ណាមួយឬរូបកាយទេ ។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកពួកគេបង្កើតរបៀបមួយដែលពួកគេមិនយល់ពីខ្លួនឯង ឬមិនអាច
ពន្យល់អ្នកដទៃបាន ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការពុះកញ្ឆោតចំពោះរឿង
នេះ ៖ ជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានស្វែងរកនៅក្នុងអ្វីដែលពួកគេហៅថា "ចំណិតនំប៉័ង"
តើនេះជាអ្វី? នៅពេលដែលពួកគេនិយាយថា ផ្នែកនៃនំប៉័ងបានប្រែទៅជាព្រះ
គ្រីស្ទ តើពួកគេមិនភ្ជាប់ផ្នែកនោះទៅនឹងភត្តតាង ដែលពួកវាតំណាងនៅសល់
នៅទីនោះទេឬ? ប៉ុន្តែ ពួកគេនិយាយថា ទ្រង់មាននៅក្នុងពិធី ដូច្នេះហើយ
ទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយយើងមិនរក្សាវត្តមានផ្សេងក្រៅពីទំនាក់ទំនងនោះ
ទេ ។

ប៉ុន្តែ ទោះបីជាពាក្យដែលពួកគេណែនាំដើម្បីក្លែងបន្លំវា នោះគឺជាគោល
បំណងរបស់ពួកគេទាំងអស់គ្នាក៏ដោយ ៖ តាមរយៈការលះបង់អ្វីដែលជានំប៉័ងពី
មុនត្រូវបានបង្កើតឡើងជាព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយបានជាព្រះគ្រីស្ទបានលាក់ខ្លួន
ក្រោមរូបភាពនៃនំប៉័ង ហើយពួកគេមិនខ្មាសក្នុងការបញ្ចេញមតិនេះដោយច្បាស់
ឡើយ ។ សម្រាប់ពាក្យរបស់ Lombard គឺ៖ "រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែល
មើលឃើញដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ បន្ទាប់ពីការលះបង់នោះបានលាក់ និងគ្របនៅ
ក្រោមទម្រង់ជានំប៉័ង ។ យើងមិនចាំបាច់មានការសន្និដ្ឋានដើម្បីរកឱ្យឃើញនូវអ្វី
ដែលជាអន្ទាក់ដែលពួកគេចង់ដាក់ជាមួយនឹងពាក្យទាំងនេះនោះទេ ពីព្រោះរឿង
នោះនិយាយយ៉ាងច្បាស់ដោយខ្លួនឯងហើយ ។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់អាចមើល
ឃើញនៅក្នុងអបិយជំនឿដ៏អស្ចារ្យដែលមិនត្រឹមតែប្រជាជនទូទៅប៉ុណ្ណោះទេ
ថែមទាំងមេដឹកនាំខ្លួនឯងផងដែរ ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងជាច្រើនសតវត្សមក
ហើយ ហើយសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ papists ។
ពួកគេខ្វល់ខ្វាយតិចតួចអំពីសេចក្តីជំនឿពិត ដែលមានតែយើងទេដែលទទួលបាន

ការប្រកបជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ហើយនៅជាប់នឹងទ្រង់ ។ ដោយសារពួកគេមានរូប រាងកាយរបស់ទ្រង់ ដែលពួកគេបានប្រឌិតខុសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះពួកគេគិតថាពួកគេមានវត្តមានគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ សង្ខេបយ៉ាងខ្លី យើងឃើញពីរបៀបដែល តាមរយៈនំប៉័ងកល់ល្បិចនេះ ត្រូវបានយកមកសំរាប់ព្រះ ។

14. Transubstantiation

ពីនេះបន្តទៅការបកប្រែមិនពិតTransubstantiation ពួកគេប្រយុទ្ធយ៉ាងជួរចត់ជាងអត្ថបទផ្សេងទៀតនៃជំនឿរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់អ្នកប្រឌិតដំបូងនៃវត្តមានក្នុងកន្លែងនេះ មិនអាចពន្យល់ពីរបៀបដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានលាយជាមួយនឹងសារធាតុនៃនំប៉័ងដោយគ្មានភាពមិនទំនងទាល់តែសោះភ្លាមៗនោះទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវតែជ្រកកោនក្នុងរឿងប្រឌិតដែលការបំប្លែងនំប៉័ងទៅក្នុងខ្លួនកើតឡើង ។ មិនមែនថារូបកាយត្រូវបានធ្វើពីនំប៉័ងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះគ្រីស្ទ បានលាក់ខ្លួនក្រោមរូបរាងនោះ បំផ្លាញសារធាតុរបស់វា ។ ប៉ុន្តែវាអស្ចារ្យណាស់ដែលពួកគេធ្លាក់ដល់ចំណុចល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ សូម្បីតែភាពល្អឆ្នើម ដែលបានមើលងាយមិនត្រឹមតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីតែការយល់ស្របនៃក្រុមជំនុំបុរាណ ពួកគេបានបង្ហាញយ៉ាងចំឡែក ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា អ្នកនិពន្ធចាស់ៗមួយចំនួនបានប្រើពាក្យ ផ្លាស់ប្តូរ ពេលខ្លះ មិនមែនដោយសារពួកគេមានបំណងចង់លុបបំបាត់ផ្នែកនៅក្នុងសញ្ញាខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្រៀន ថានំប៉័ងថ្វាយដល់ការអាទិកំបាំងគឺខុសឆ្ងាយពីនំប៉័ងធម្មតាហើយឥឡូវនេះជាអ្វីផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែពួកគេនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏ពិបរិសុទ្ធមានពីរផ្នែក គឺនៅផែនដី និងនៅស្ថានសួគ៌

ហើយពួកគេបកស្រាយផ្នែកនៅលើផែនដីថាជានំប៉័ង និងស្រាដែលមិនអាច
ប្រកែកបាន ។

ប្រាកដណាស់ អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវប្រជែងរបស់យើងអាចនិយាយឡប់ៗមិន
ច្បាស់ វាច្បាស់ណាស់ថាដើម្បីបញ្ជាក់គោលលទ្ធិនេះ ពួកគេខ្វះការគាំទ្រពីបុរាណ
ដែលជារឿយៗពួកគេហ៊ានប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ ។

សម្រាប់ transubstantiation ត្រូវបានរៀបចំមិនយូរប៉ុន្មានកន្លងទៅនេះ; ពិត
ប្រាកដណាស់ វាមិនត្រឹមតែមិនស្គាល់ដល់សម័យកាលដែលប្រសើរជាងមុននោះ
ទេ នៅពេលដែលគោលលទ្ធិបរិសុទ្ធនៃសាសនានៅតែរីកចម្រើន ប៉ុន្តែសូម្បីតែ
នៅពេលដែលភាពបរិសុទ្ធនោះមាននៅទីនោះមានខ្លះក៏ខូច ។ គ្មាននរណាម្នាក់
ក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធបុរាណដែលមិនទទួលស្គាល់ដោយពាក្យច្បាស់លាស់ថានិមិត្ត
សញ្ញាដ៏បរិសុទ្ធនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់គឺជានំប៉័ងនិងស្រាទេ ទោះបីដូចដែលបាន
និយាយរួចហើយពួកគេជួនកាលបែងចែកវាដោយចំណងជើងផ្សេងៗដើម្បីបង្កើន
ភាពថ្លៃថ្នូរនៃអាថ៌កំបាំង ។ ដោយព្រោះពួកគេនិយាយថា នៅក្នុងការលះបង់
មានការប្រែចិត្តជឿដោយសម្ងាត់ ដូច្នេះថាឥឡូវនេះមានអ្វីមួយក្រៅពីនំប៉័ង និង
ស្រា ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបានសង្កេតឃើញ ពួកគេមិនមានន័យថា ការទាំងនោះ
ត្រូវបានបំផ្លាញទេ ប៉ុន្តែជាជាងថាឥឡូវនេះពួកគេត្រូវតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជា
ថ្នាក់ផ្សេងគ្នាពីអាហារធម្មតាដែលមានបំណងតែមួយគត់ដើម្បីចំអែតក្រពះ, ចាប់
តាំងពីនៅក្នុងពួកវាបានបង្កើតឡើងជាអាហារនិងភេសជ្ជៈខាងវិញ្ញាណ ។ នេះ
យើងមិនបដិសេធទេ ។

ប្រសិនបើមានការប្រែចិត្តជឿ (មនុស្សទាំងនេះនិយាយ) របស់មួយត្រូវបាន
បង្កើតឡើងពីមួយផ្សេងទៀត ។ បើគេមានន័យថាវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដែលវា

មិនមានពីមុននោះខ្ញុំយល់ព្រម ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់ធ្វើតាមការស្រមៃស្រមៃរបស់ពួកគេ ចូរឱ្យពួកគេឆ្លើយខ្ញុំថាតើពួកគេមានអារម្មណ៍ផ្លាស់ប្តូរអ្វីនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ សម្រាប់ក្រុមជំនុំដើមនៅទីនេះក៏បញ្ជាក់ផងដែរនូវការប្រែចិត្តជឿដ៏អស្ចារ្យនៅពេលដែលពួកគេនិយាយថាការសម្អាតព្រលឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងពីកត្តាដែលដែលខូច ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់បដិសេធថាទឹកនៅសល់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ និយាយថា គ្មានអ្វីសោះក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដូចមានក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ៖ «នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ។ ដូចជាសំណួរទាក់ទងនឹងពាក្យទាំងនោះ ដែលអគ្គន័យរបស់វាច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ហើយ មិនមែនពាក្យថា "ការប្រែចិត្តជឿ" ដែលមិនគួរមានន័យអ្វីលើសពីពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ ដូច្នេះ ចូរលាពួកគេដោយការចាប់យកពាក្យដែលពួកគេបង្ហាញតែភាពទទេរបស់ពួកគេ ។

ប៉ុន្តែអគ្គន័យនេះនឹងមិនមានភាពរឹងមាំទេ ប្រសិនបើការពិតដែលតំណាងនោះគ្មានរូបភាពរស់នៅក្នុងសញ្ញាខាងក្រៅ ។ គោលបំណងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីធ្វើជាបន្ទាល់ដោយនិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅថាសាច់របស់ទ្រង់គឺជាអាហារ ។ ប្រសិនបើទ្រង់បានលើកតែរូបរាងខាងក្រៅទទេនៃនំប៉័ង តែមិនមែនជានំប៉័ងពិត តើភាពស្រដៀងគ្នា ឬការប្រៀបធៀបដែលត្រូវការនៅឯណា ដើម្បីនាំយើងពីអ្វីដែលមើលឃើញទៅអ្វីដែលមើលមិនឃើញ? ដើម្បីឱ្យមានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ អគ្គន័យមិនឆ្ងាយជាងការដែលយើងត្រូវបានចំអែតដោយទម្រង់នៃសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក រូបភាពនៃទឹកគឺដើម្បីបញ្ឆោតភ្នែករបស់យើង យើងនឹងមិនមានការសន្យាច្បាស់លាស់ចំពោះការលាងសម្អាតរបស់យើងទេ ជាការពិត ការបង្ហាញ

មិនពិតនោះនឹងនាំឱ្យយើងស្នាក់ស្នើរ ។ ដូច្នេះ ការបង្ហាញនៃពិធីនោះត្រូវលុបចោល លុះត្រាតែនៅក្នុងរបៀបនៃអត្ថន័យនៅលើផែនដីត្រូវនឹងអត្ថន័យស្ថានសួគ៌ ។ ហើយការពិតនៃអាទិកំបាំងនេះក៏ត្រូវវិនាសដល់យើង លុះត្រាតែនំប៉័ងពិតតំណាងឱ្យរូបកាយពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ខ្ញុំនិយាយម្តងទៀត ៖ ចាប់តាំងពីអាហារពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់គ្មានអ្វីសោះក្រៅពីការធ្វើជាសាក្សីដែលអាចមើលឃើញនៃការសន្យានោះដែលមាននៅក្នុងជំពូកទី 6 នៃយ៉ូហាន ពោល គឺថាព្រះគ្រីស្ទជានំប៉័ងនៃជីវិតបានយាងចុះពីស្ថានសួគ៌ [យ៉ូហាន 6:51] នំប៉័ងដែលអាចមើលឃើញត្រូវតែបម្រើជាអ្នកសម្របសម្រួលដើម្បីតំណាងឱ្យនំប៉័ងខាងវិញ្ញាណនោះ—លុះត្រាតែយើងសុខចិត្តបាត់បង់ប្រយោជន៍ទាំងអស់ដែលព្រះបានទទួលភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ហើយផ្តល់យោបល់មកឲ្យយើង ។ ឥឡូវនេះដោយហេតុផលអ្វីដែលប៉ុលនឹងសន្និដ្ឋានថា ដ្បិតដែលមាននំប៉័ងតែ១ដុំនោះយ៉ាងណា ចំណែកពួកយើងដែលមានគ្នាច្រើន ក៏ជារូបកាយតែ១យ៉ាងនេះដែរ ពីព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាទទួលទានពីដុំនំប៉័ងតែមួយនោះឯង[កូរិនថូសទី១ 90: ១៧] បើមានតែរូបរាងខាងក្រៅនៃនំប៉័ង ហើយមិនមែនជាលក្ខណៈពិតនៃនំប៉័ងទេ?

15. មូលដ្ឋានពិតប្រាកដនៃគោលលទ្ធិនៃ *transubstantiation* និងការជជែកបន្ថែមសម្រាប់វា

ពួកគេមិនអាចត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតដោយល្បិចកលរបស់សាតាំងនោះទេ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយកំហុសនេះ ហើយរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលហ៊ុំព័ទ្ធដោយនំប៉័ងត្រូវបានបញ្ជូនតាមមាត់នៃរាងកាយចូលទៅក្នុងក្រពះ ។ មូលហេតុនៃការស្រមើស្រមៃបែបនេះគឺថា ក្នុងចំណោមពួកគេការឧទ្ទិសគឺស្ទើរតែ

ស្មើនឹងវេទមន្តវេទ ។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍នេះត្រូវបានលាក់បាំងពីពួកគេថា នំប៉័ង គឺជាពិធីសម្រាប់តែមនុស្សទាំងនោះដែលព្រះបន្ទូលត្រូវបានដឹកនាំប៉ុណ្ណោះ ។

ដូចជាទឹកនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់ ប៉ុន្តែភ្លាមៗនៅពេលដែលការសន្យាត្រូវបានចងភ្ជាប់ វាចាប់ផ្តើមសម្រាប់យើងនូវអ្វីដែល វាមិនមែនពីមុន ។ នេះនឹងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់ពីឧទាហរណ៍នៃពិធីស្រដៀងគ្នា ។ ទឹកដែលហូរចេញពីថ្មនៅវាលខ្សាច់ [និក្ខ ១៧:៦] គឺសម្រាប់ព្រះវរបិតា ជាទីសម្គាល់ និងសញ្ញានៃការដូចគ្នានឹងស្រាតំណាងឲ្យយើងក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ។ មើលប៉ុលបង្រៀនថាពួកគេបានដឹកទឹកខាងវិញ្ញាណដូចគ្នា [កូរិនថូសទី ១ ១០:៤] ។ ហើយកន្លែងឲ្យទឹកជារឿងធម្មតាសម្រាប់សត្វពាហនៈ និងគោក្របីរបស់មនុស្ស ។ ពីនេះ វាត្រូវបានសន្និដ្ឋានយ៉ាងងាយស្រួលថានៅក្នុងផ្នែក នៅលើផែនដី នៅពេលដែលគេយកទៅប្រើប្រាស់ខាងវិញ្ញាណ គ្មានការប្រែចិត្តផ្សេងណាមួយកើតឡើងជាជាងការគោរពចំពោះមនុស្សនោះទេ ដរាបណាពួកគេ គឺជាត្រានៃការសន្យា ។ ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារវាជាផែនការរបស់ព្រះ (ដូចដែលខ្ញុំតែងតែនិយាយឡើង) ដើម្បីលើកយើងឡើងទៅក្នុងខ្លួនទ្រង់ តាមមធ្យោបាយសមរម្យ អ្នកដែលហៅយើងពិតទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ដែលលាក់បាំងដោយមើលមិនឃើញនៅក្រោមនំប៉័ង ដោយអំពើអាក្រក់បង្អាក់ ផែនការរបស់ទ្រង់ដោយការរឹងចចេសរបស់ពួកគេ ។ ត្បិតវាមិនងាយស្រួលនោះទេសំរាប់គំនិតមនុស្ស លោតលើលំហគ្មានកំណត់ដើម្បីឈានដល់ហួសពីស្ថានសួគ៌ទៅព្រះគ្រីស្ទនោះមិនអាចទៅរួចឡើយ ។ អ្វីដែលធម្មជាតិបានបដិសេធចំពោះពួកគេ ពួកគេបានព្យាយាមកែតម្រូវដោយមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏គ្រោះថ្នាក់ ជាងនេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងរស់នៅលើផែនដីនេះ យើងនឹងមិនត្រូវការការនៅជិត

ស្ថានសួគ៌នៃព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ ដូច្នេះ នៅទីនេះ គឺជាការចាំបាច់ដែលបង្ខំពួក
គេឱ្យផ្លាស់ប្តូររូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សូម្បីតែនៅសម័យលោក Bernard សូ
ម្បីតែការនិយាយខុសបច្ចេកទេសត្រូវបានអនុម័តក៏ដោយ ការបកប្រែមិនទាន់ត្រូវ
បានទទួលស្គាល់នៅឡើយ ។ ហើយនៅគ្រប់សម័យកាលពីមុន ការប្រៀបធៀប
នេះសមនៅលើបច្ចុប្បន្នរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នា ដែលការពិតខាងវិញ្ញាណត្រូវបាន
ភ្ជាប់ជាមួយនឹងប៉ុន្នង និងស្រាវនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនេះ ។ ទាក់ទងនឹងលក្ខខណ្ឌ ពួក
គេធ្វើអ្វីដែលពួកគេគិតថាជាការឆ្លើយតបយ៉ាងមុតស្រួច ប៉ុន្តែមិនបន្ថែមអ្វីពាក់
ព័ន្ធនឹងករណីបច្ចុប្បន្នទេ ។

ដំបងរបស់ម៉ូសេ (ពួកគេនិយាយថា) បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសត្វពស់ ។
ទោះបីវាទទួលបានឈ្មោះសត្វពស់ក៏ដោយ ក៏វានៅតែរក្សាឈ្មោះចាស់ ហើយត្រូវ
បានគេហៅថាដំបង [និក្ខ ៤:២-៤; ៧:១០] ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមពួកគេ
វាគ្រាន់តែជាការទំនងដែលថា ថ្វីត្បិតតែនឹងប៉ុន្នងអាចឆ្លងចូលទៅក្នុងសារធាតុថ្មី
ដោយការប្រើប្រាស់ខុស ប៉ុន្តែមិនទាន់បានត្រឹមត្រូវនៅឡើយ វាត្រូវបានគេហៅ
ថាជាអ្វីដែលបង្ហាញដល់ភ្នែក ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេរកឃើញភាពស្រដៀងគ្នា ឬ
ភាពជិតស្និទ្ធរវាងអព្វហេតុដ៏រុងរឿងនោះ និងការបំភាន់របស់ពួកគេ ដែល
គ្មានភ្នែកនៅលើផែនដីធ្វើជាសាក្សីដោយរបៀបណា? អ្នកចេះវេទមន្តដោយការ
លេងល្បិចបានបញ្ចុះបញ្ចូលជនជាតិអេហ្ស៊ីបថាពួកគេអាចស្គាល់អំណាចព្រះលើស
ពីលំដាប់នៃធម្មជាតិដើម្បីផ្លាស់ប្តូរការបង្កើតទាំងអស់ ។ ម៉ូសេចេញមក ហើយ
ទម្លាក់ការបោកបញ្ឆោតរបស់ពួកគេ បង្ហាញថាអំណាចដែលមិនអាចយកឈ្នះ
បានរបស់ព្រះឈរនៅខាងគាត់ ហើយដំបងរបស់គាត់លេបទាំងអស់ [និក្ខមន៍
៧:១២] ។ ប៉ុន្តែដូចដែលការប្រែចិត្តជឿនោះត្រូវបានមើលឃើញ វាមិនមាន

អត្ថន័យសមម្រាប់ករណីបច្ចុប្បន្ន ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះទេ ហើយបន្ទាប់ពី មួយភ្លែត ដំបងក៏ត្រឡប់មកទម្រង់របស់វាវិញ [និក្ខ ៧:១៥] ។ ក្រៅពីនេះ គេមិនដឹងថាការប្រែចិត្តជឿមួយភ្លែតនោះមានខ្លឹមសារឬអត់ទេ ។ យើងក៏ត្រូវ ពិនិត្យមើលការនិយាយសំដៅលើដំបងរបស់ត្រូឡប់ ដែលហោរាមិនហៅថាសត្វ ពស់ទេ ក្រែងគាត់ហាក់បីដូចជាបង្ហាញពីការផ្លាស់ប្តូរដែលមិនផ្លាស់ប្តូរ ព្រោះ សិល្បករដ៏បុរសបំផុតទាំងនោះមិនបានធ្វើអ្វីក្រៅតែពីបិទភ្នែកអ្នកទស្សនា ។ តើ ពាក្យទាំងនេះស្រដៀងនឹងវាយ៉ាងដូចម្តេច ៖ « នំប៉័ងដែលយើងកាច់ ... [កូរិនថូស ទី១ ១០:១៦, វ.]; « ដរាបណាអ្នកបរិភោគនំប៉័ងនេះ ... [១ កូរិនថូស ១១:២៦]; « ពួកគេបានចូលរួមក្នុងការកាច់នំប៉័ង ... » [កិច្ចការ ២:៤២] និងវត្តផ្សេងទៀត? វាប្រាកដណាស់ថាភ្នែករបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោតដោយ វេទមន្តរបស់ត្រូឡប់ ។ ចំពោះលោកម៉ូសេ រឿងនេះកាន់តែគួរឲ្យសង្ស័យជាង នេះទៅទៀត ដោយសារដែរបស់គាត់ វាមិនមែនជាការពិបាកសម្រាប់ព្រះក្នុង ការបង្កើតសត្វពស់ចេញពីដំបងនិងដំបងមួយទៀតចេញពីសត្វពស់ទេ បន្ទាប់មក បាន than to clothe angels with physical bodies ហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ដោះវាចេញ ។ ប្រសិនបើធម្មជាតិនៃអាទិកំបាំងនេះគឺដូចគ្នា ឬពាក់ព័ន្ធយ៉ាង ជិតស្និទ្ធ ដំណោះស្រាយរបស់ពួកគេនឹងមានភាពជឿជាក់ខ្លះ ។ ដូច្នេះ ចូររក្សា ភាពប្រាកដក្នុងចិត្តថា ក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ សាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបាន សន្យាយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយសមនឹងយើងថាជាអាហារពិតទេ លុះត្រាតែខ្លឹម សារពិតនៃនិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅត្រូវគ្នានឹងវា ។

ហើយ (ដូចជាកំហុសមួយកើតឡើងពីមួយផ្សេងទៀត) ការអនុម័តរបស់ យេរេមាគឺពិតជាមិនសមហេតុផលដើម្បីបញ្ជាក់ការបកប្រែដែលខ្ញុំមិនចូលចិត្ត

និយាយវា ។ ព្យាករវិញ្ញាណថ្មីថា ដើមត្រូវបានដាក់ក្នុងនំប៉័ងរបស់ទ្រង់ [យេរេមា 11:19, Vg.], មានន័យថាដោយភាពយោរយោរបស់សត្រូវនំប៉័ងរបស់ទ្រង់នាំឲ្យខូចដោយជួរចត់ ។ ដូច្នេះ ដាវីឌតាមរយៈពាក្យសម្តីស្រដៀងគ្នានេះបានឲ្យថ្នាំស្លឹកមកទូលបង្គំសំរាប់ជាអាហារ ហើយកាលទូលបង្គំស្រែកនោះគេយកទឹកខ្មេះមកឲ្យផឹក[ទំនុក. ៦៩:២១] ។ សត្រូវទាំងនេះរបស់យើងនឹងចាត់ទុកថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដាក់ជាប់នឹងឈើឆ្កាង ។ ជាការពិត ពួកគេនិយាយថា អ្នកនិពន្ធបុរាណខ្លះគិតដូច្នេះ ។ ដូចនេះជាយើងមិនគួរលើកលែងទោសនូវភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ហើយកប់ភាពអាម៉ាស់ជាជាងបន្ថែមភាពអៀនខ្មាសនៃការបង្ខំពួកគេឲ្យនៅតែប្រយុទ្ធជាសត្រូវនឹងអត្ថន័យពិតរបស់ហោរា ។

(អំណះអំណាងសម្រាប់ការបដិសេធនៃគោលលទ្ធិគ្រប់កន្លែងនៃរូបកាយជាពាក្យតូចចង្អៀត រួមជាមួយនឹងការបង្ហាញពីទស្សនៈខាងវិញ្ញាណនៃការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទនៅស្ថានសួគ៌ ១៦-១៣)

16. សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជំទាស់

អ្នកខ្លះទៀតដែលមើលឃើញថា បើការប្រៀបធៀបនៃសញ្ញានិងការនេះថាត្រូវបានទៅបាត់ នោះការពិតនៃអាថ៌កំបាំងនឹងធ្លាក់ចុះ និងសារភាពថានំប៉័ងនៃការលៀងព្រះអម្ចាស់គឺពិតជាខ្លឹមសារនៃផែនដីនិងពុករលួយហើយមិនមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងខ្លួនវាទេ ។ ប៉ុន្តែមានរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមខ្លួនវា ។

ប្រសិនបើពួកគេពន្យល់ពីអត្ថន័យរបស់ពួកគេថា នៅពេលដែលនំប៉័ងត្រូវបានផ្តល់ជូននៅក្នុងអាថ៌កំបាំង ការបង្ហាញរូបកាយក៏ត្រូវបានភ្ជាប់ ដោយ

នៅលើមូលដ្ឋាននៃការពិតគឺមិនអាចបំបែកចេញពីសញ្ញារបស់វាបានទេ ខ្ញុំមិនជំទាស់ដាច់ខាត ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែការដាក់រូបកាយខ្លួនឯងនៅក្នុងនំប៉័ង ពួកគេបានកំណត់ឱ្យវាមានភាពទូលំទូលាយផ្ទុយពីធម្មជាតិរបស់វា ហើយដោយការបន្ថែម "នៅក្រោមនំប៉័ង" មានន័យថាវាលាក់នៅទីនោះ យើងត្រូវទាញគំនិតទាំងនេះចេញពីកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេបន្តិច ។ មិនមែនថាវាជាបំណងរបស់ខ្ញុំជាផ្លូវការក្នុងការព្យាបាលបញ្ហាទាំងមូលនៅចំណុចនេះទេ តែមានបំណងចង់តែដាក់មូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ការពិភាក្សាដែលនឹងកើតឡើងកន្លែងសមរម្យ ។ ដូច្នេះពួកគេចង់ឲ្យរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទចាត់ទុកថាមើលមិនឃើញ និងមិនអាចវាស់វែងបាន ដូច្នេះពួកគេចង់លាក់ខ្លួននៅក្រោមនំប៉័ងនេះ ។ ដ្បិតពួកគេគិតថាពួកគេគ្រាន់តែទាក់ទងជាមួយវាប៉ុណ្ណោះប្រសិនបើវាចុះមកជានំប៉័ង ប៉ុន្តែ គេមិនយល់ពីរបៀបនៃការចុះមកដែលទ្រង់លើកយើងឡើងចំពោះអង្គទ្រង់ឡើយ ។

ពួកគេបានក្លែងបន្លំវាជាមួយនឹងគ្រប់ពណ៌ដែលអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេបាននិយាយអ្វីគ្រប់យ៉ាង វាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេទទួចលើគ្រប់កន្លែងនៃវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? ដោយសារតែពួកគេមិនអាចមានយល់ក្នុងការទទួលទានសាច់ និងឈាមផ្សេងទៀត លើកលែងតែការភ្ជាប់គ្នា និងទំនាក់ទំនងដែលជាទម្រង់សរុបមួយចំនួននៃការរុំព័ទ្ធ ។

17. គោលលទ្ធិនៃគូប្រជែងរបស់យើងលុបចោលរូបកាយពិតនៃព្រះគ្រីស្ទ

ដោយភាពចចេសក្នុងការការពារកំហុសដែលបានកើតឡើងភ្លាមៗនោះ ពួកគេមួយចំនួនមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការអួតថាខ្នាតតែមួយគត់ដែលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនធ្លាប់មាន លាតសន្ធឹងដល់ទៅឆ្ងាយដូចផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ។ ហើយទ្រង់

បានកើតមកជាក្មេងចេញពីផ្ទៃ ហើយទ្រង់បានធំឡើង នឹងបានលាតសន្ធឹងលើ ឈើឆ្កាងរុំព័ទ្ធនៅក្នុងផ្នូរ - ការនេះបានកន្លងផុតទៅដោយការកាន់កាប់អំណាច ជាក់លាក់មួយដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចចាកចេញពីតំណែងនៃកំណើតនៃការស្លាប់ និង កាមុខងារជាមនុស្សផ្សេងទៀត ។ បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ត្រូវ បានឃើញនៅក្នុងរូបកាយជាទម្លាប់របស់ទ្រង់ [កិច្ចការ ១:៣; ១ត កូរិនថូសទី១ ១៥:៥] ថាទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ ១:៩; លូកា ២៤:៥១; ម៉ាកុស 16:19] ដែលទីបំផុតបន្ទាប់ពីការយាងឡើងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ត្រូវបាន ឃើញដោយស្តេចាន [កិច្ចការ 7:55] និងប៉ុល [កិច្ចការ 9:3] ហេតុការណ៍ នេះបានកើតឡើងដោយរបៀបដូចគ្នា ពួកគេអះអាងថា ដើម្បីឱ្យមនុស្សអាច ឃើញថា ទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងជាស្តេចនៅស្ថានសួគ៌ ។ តើនេះជាអ្វី ប៉ុន្តែ ដើម្បីលើក Marcion ពីឋាននរក? គ្មាននរណាម្នាក់នឹងសង្ស័យថាប្រសិនបើ រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមាននៅក្នុងស្ថានភាពនេះ វាគឺជាការស្រមើស្រមៃ ឬជា ស្រមោល ។ អ្នកខ្លះប្រើការគេចវេសដែលងាយជាងនេះទៅទៀត៖ រូបកាយនេះ ដែលឲ្យក្នុងពិធីគឺជាសិរីរុងរឿង និងអមតៈ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែល មិនសមហេតុផលទេ ប្រសិនបើនៅក្រោមពិធី វាត្រូវបានដាក់នៅកន្លែងជាច្រើន ដែលគ្មានកន្លែង ឬគ្មានទម្រង់ ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរថា តើព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានរូបកាយប្រភេទណាដល់ពួកសិស្ស នៅថ្ងៃមុនទ្រង់រងទុក្ខ? តើពាក្យសម្តីនេះមិនបានផ្ទៀងទីបន្ទាល់ថាទ្រង់បាន ប្រទានរូបកាយរមែងស្លាប់នោះដល់ពួកគេ ដែលបន្តិចក្រោយមកត្រូវលះបង់ឬទេ? ពីមុន ទ្រង់បានសំដែងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ឱ្យពួកសិស្សបីនាក់ឃើញនៅលើភ្នំ [ម៉ាថាយ ១៧:២] ។ ការពិតណាស់ ទ្រង់មានបំណងដោយភាពអស្ចារ្យនោះ

ដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការទាយទុកមុនអំពីភាពអមតៈ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេនឹងមិនអាចរកឃើញរូបកាយពីរនៅទីនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានកើតមក លំអរដោយសិរីរុងរឿងថ្មី ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់បានចែកចាយរូបកាយរបស់ ទ្រង់នៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដំបូង ពេលវេលាគឺជិតដល់ពេលហើយ នៅ ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានរងទុក្ខ និងជាអ្នកដែលព្រះបានវាយ [អេសាយ ៥៣: ៤] , ទ្រង់ត្រូវដាក់ចុះនៅក្នុងភាពអាមាសដូចជាមនុស្សឃ្លង់ [cf. អេសាយ ៥៣:៤]—រហូតមកដល់ពេលនេះ គឺទ្រង់មានបំណងចង់បង្ហាញភាពរុងរឿងនៃការ រស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ ហើយអ្វីដែលជាបង្អួចដ៏ធំនៅទីនេះត្រូវបានបើក សម្រាប់ Marcion ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទហាក់ដូចជាមែនស្លាប់ និង ទាបនៅក្នុងកន្លែងមួយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀតត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអមតៈ និងសិរីរុងរឿងឬ? ទោះបីយ៉ាងណា បើការយល់ឃើញរបស់ពួកគេត្រឹមត្រូវ នោះរឿងដដែលនេះកើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ដ្បិតគេបង្ខំឲ្យសារភាពថារូប កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលអាចមើលឃើញដោយខ្លួនឯង បានលាក់ដោយមើល មិនឃើញក្រោមនិមិត្តរូបនៃនំប៉័ង ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបញ្ចេញភាពអសុរោះបែបនេះ គឺមិនខ្មាសអៀនចំពោះភាពអាម៉ាស់របស់ខ្លួនដែលមិនញញើតឡើយ ពួកគេ វាយយើងដោយការប្រមាថដ៏គួរឲ្យខ្លាចដោយសារយើងមិនចូលរួមជាមួយពួក គេ ។

18. វត្តមានត្រូវបានយល់នៅពេលដែលចិត្តរបស់យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅ ស្ថានសួគ៌

មើល ប្រសិនបើពួកគេមានបំណងចង់ភ្ជាប់រូបកាយរបស់ព្រះ និងព្រះលោហិត របស់ព្រះអម្ចាស់ទៅនឹងនំប៉័ង និងស្រា នោះឆន្ទៈនៃភាពចាំបាច់មួយត្រូវបាន

បំបែកចេញផ្សេងគ្នា ។ ពីព្រោះនំប៉័ងត្រូវបានបង្ហាញដោយឡែកពីពែង ដូច្នេះ រូបកាយដែលរូបរួមនឹងនំប៉័ងត្រូវញែកចេញពីឈាមដែលមានក្នុងពែង ។ ដ្បិត កាលណាគេបញ្ជាក់ថារូបកាយនៅក្នុងនំប៉័ង ឈាមក្នុងពែង ហើយនំប៉័ងនិងស្រា នៅឆ្ងាយពីគ្នាតាមចន្លោះដែលគ្នាកាន់នោះ នោះគេមិនអាចគេចចេញពីការពិត ដែលថារូបកាយត្រូវនៅដាច់ដោយឡែកឈាមនោះទេ ។

ទំនៀមទំលាប់របស់ពួកគេអះអាងថា តាមរយៈការរួមផ្សំគ្នា ឈាមគឺនៅ ក្នុងខ្លួន ហើយរាងកាយ ផ្ទុយទៅវិញនៅក្នុងឈាម គឺពិតជាមិនទំនងទាល់តែ សោះ ចាប់តាំងពីនិមិត្តសញ្ញាដែលពួកគេត្រូវបានរុំព័ទ្ធគឺខុសគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ដោយភ្នែកនិងគំនិតរបស់យើង ដើម្បីស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះក្នុងសិរីរុងរឿងនៃនគរបស់ទ្រង់ដូចនិមិត្តសញ្ញា អញ្ជើញយើងទៅទ្រង់ដោយភាពពេញលេញដូច្នេះនៅក្រោមនិមិត្តសញ្ញានៃនំប៉័ង យើងនឹងត្រូវបានចំអែតដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ នៅក្រោមសញ្ញានៃស្រាទំពាំង បាយជូរ យើងនឹងពិសាឈាមរបស់ទ្រង់ដោយឡែកពីគ្នា ដើម្បីរីករាយជាមួយ ទ្រង់នៅទីបំផុតដោយភាពពេញលេញ ។ ដ្បិតទ្រង់បានយករូបសាច់ទ្រង់ចេញពី យើង ហើយក្នុងរូបកាយដែលបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់គង់នៅខាងស្តាំ ព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតា ពោលគឺទ្រង់សោយរាជ្យក្នុងព្រះចេស្ដា និងសិរីរុងរឿង របស់ព្រះវរបិតា ។ នគរនេះមិនជាប់ព្រំដែនដោយទីតាំងក្នុងលំហ ឬកម្រិតណា មួយឡើយ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានរារាំងពីការប្រើអំណាចរបស់ទ្រង់នៅ កន្លែងណាដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដីឡើយ ។ គាត់បង្ហាញវត្តមានរបស់គាត់នៅក្នុងអំណាចនិងកម្លាំង, តែងតែនៅក្នុងចំណោម ប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ហើយឲ្យខ្យល់ដង្ហើមជីវិតដល់ពួកគេ ហើយរស់នៅក្នុងពួក

គេ ទ្រទ្រង់ពួកគេ ពង្រឹងភាពរហ័សរហួន រក្សាពួកគេមិនឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ ដូចជាទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ សរុបមក ទ្រង់ចិញ្ចឹមស្រូវទ្រង់ដោយរូប កាយរបស់ទ្រង់ ដែលជាការរូបរួមដែលទ្រង់ប្រទានដល់ពួកគេដោយអំណាចនៃ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ តាមរបៀបនេះ រូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រី ស្ទត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងនៅក្នុងពិធីនេះ ។

19. តើវត្ថុមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ត្រូវពិតយ៉ាងដូចម្តេច?

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែតាំងវត្ថុមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីល្បែងបែបនេះ ដោយមិន ដាក់ទ្រង់ទៅនឹងផ្នែកនៃនំប៉័ង ឬឃុំទ្រង់នៅក្នុងនំប៉័ង ឬវិធានទ្រង់តាមវិធី ផ្សេង (អ្វីៗទាំងអស់នោះច្បាស់ណាស់ បង្អាក់ពីសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ) ; ជាចុង ក្រោយ ដូចជាមិនអាចយកចេញពីខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ ឬ ចែកទ្រង់ទៅកន្លែងជា ច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ឬ វិនិយោគទ្រង់ជាមួយនឹងទំហំគ្មានព្រំដែន ដើម្បី ផ្សព្វផ្សាយតាមរយៈស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ សម្រាប់រឿងទាំងនេះគឺផ្ទុយទៅនឹង ធម្មជាតិពិតជាមនុស្ស ។ សូមកុំឱ្យយើង (ខ្ញុំនិយាយថា) អនុញ្ញាតឱ្យដែន កំណត់ទាំងពីរនេះត្រូវបានដកចេញពីយើង: (1) កុំឱ្យគ្មានអ្វីត្រូវបានដកចេញពី សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ - ដូចដែលបានកើតឡើងនៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបាន នាំមកនៅក្រោមផ្នែកដែលខូចនៃលោកកិយនេះឬចងក្លាប់ទៅនឹងសរសេរនៅលើ ផែនដី ។ . (២) កុំឱ្យអ្វីដែលមិនសមរម្យចំពោះនិស្ស័យរបស់មនុស្សត្រូវបាន គេសម្គាល់លើរូបកាយរបស់ទ្រង់ ដែលកើតឡើងនៅពេលដែលគេនិយាយថា អស់កល្ប ឬត្រូវដាក់នៅកន្លែងជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល ភាពមិនសមហេតុសមផលទាំងនេះត្រូវបានទុកចោល នោះខ្ញុំទទួលយកដោយ សេរីនូវអ្វីដែលអាចធ្វើបាន ដើម្បីបង្ហាញពីការទទួលទានរាងកាយ និងព្រះ

លោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់អ្នកជឿនៅក្រោមនិមិត្ត
សញ្ញាដ៏បរិសុទ្ធនៃពិធីលៀងនេះហើយដូច្នេះដើម្បីបង្ហាញថាពួកគេអាចត្រូវបាន
យល់ថាមិនមែនដើម្បីទទួលវាដោយការស្រមើលស្រមៃឬការយល់ដឹងពីចិត្តនោះទេ
ប៉ុន្តែដើម្បីរីករាយនឹងការនោះជាការចិញ្ចឹមឲ្យធំធាត់នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

គ្មានហេតុផលណាដែលគំនិតនេះគួរជារឿងស្អប់ខ្ពើមដល់ពិភពលោក
និងការការពាររបស់វាដែលត្រូវបានរារាំងដោយការរើសអើងរបស់មនុស្សជាច្រើន
លុះត្រាតែសាតាំងប្រកបដោយភាពគួរឱ្យភ័យខ្លាចធ្វើឱ្យពួកគេរង្វេង ។ ប្រាកដ
ណាស់ អ្វីដែលយើងបង្រៀនគឺយល់ស្របយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំង
អស់ជាមួយនឹងបទគម្ពីរ ។ វាមិនមានអ្វីមិនទំនង ឬពិបាកយល់ ឬមិនច្បាស់លា
ស់ ។ វាមិនបដិសេធការគោរពស្រឡាញ់ដ៏ពិត និងការពង្រឹងភាពត្រឹមត្រូវទេ ។
សរុបមក វាមិនមានអ្វីដែលត្រូវអាក់អន់ចិត្តទេ លុះត្រាតែមាននៅក្នុងរយៈពេល
ជាក់លាក់ - នៅពេលដែលភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពព្រៃផ្សៃរបស់ពួក Sophists
បានសោយរាជ្យនៅក្នុងក្រុមជំនុំ—ពន្លឺដ៏ច្បាស់លាស់ និងការពិតដែលបានបើក
សម្តែងនេះត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិនដោយមិនសក្តិសម ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ
សាតាំងសព្វថ្ងៃនេះ តាមរយៈវិញ្ញាណដែលមានបញ្ហា ក៏ព្យាយាមបន្លំសំឡេងវា
ជាមួយការនិយាយបង្ហាច់បង្ហូច ដែលវាអាចធ្វើបាន ដោយព្យាយាមខ្លួនឯងក្នុង
រឿងនេះដោយការប្រឹងប្រែងខ្លាំងជាងអ្វីៗផ្សេងទៀត ។ អាស្រ័យហេតុនេះ
ចាំបាច់ត្រូវអះអាង និងការពារឱ្យបានហ្មត់ចត់ថែមទៀត ។

20. ពាក្យនៃការអប់រំ

ឥឡូវនេះ មុននឹងយើងបន្តទៅមុខទៀត យើងត្រូវពិភាក្សាអំពីទង្វើនៃការអប់រំ របស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ជាពិសេស ដោយសារនេះគឺជាការជំទាស់ដ៏គួរឱ្យជឿជាក់ បំផុតរបស់សត្រូវរបស់យើង ៖ ដែលយើងចាកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបន្តបន្ថយខ្លួនយើងពីការមិនសក្តិសមដែលគេដាក់មកលើយើង វា នឹងជាការសមរម្យបំផុតក្នុងការចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការបកស្រាយនៃសំដីនេះ ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបីនាក់ និង ប៉ុល រៀបរាប់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានយកនំប៉័ងមក អរព្រះគុណ ហើយកាច់ប្រទានដល់សិស្សទ្រង់ ហើយមានបន្ទូលថាៈ [ម៉ាថាយ 26:26 (ម៉ាកុស 14:22; កូរិនថូសទី១ 11:24)] : "យក បរិភោគ នេះជារូប កាយរបស់ខ្ញុំ" [ibid., vg.] "ដែលត្រូវបានប្រទានឱ្យ [or broken] សម្រាប់ អ្នក" [កូរិនថូសទី១ 11:24, Vg.] នៃពែង ម៉ាថាយ និងម៉ាកុស និយាយដូច តទៅ ៖ «ពែងនេះជាឈាមនៃសញ្ញាថ្មី ដែលត្រូវបានបង្ហូរសម្រាប់មនុស្សជា ច្រើនសម្រាប់ការអត់ទោសបាប [ម៉ាថាយ 26:28; cf. ម៉ាកុស 9:26] ។ ប៉ុន្តែប៉ុល និងលូកានិយាយថា ៖ «ពែងនេះជាសញ្ញាថ្មីនៅក្នុងឈាមរបស់ខ្ញុំ» [កូរិនថូស 1 9:26, vg. cf. លូកា 22:20]

អ្នកការពារនៃ transubstantiation នឹងមានពាក្យថា "នេះ" សំដៅទៅ លើទម្រង់នៃនំប៉័ង ពីព្រោះការធ្វើពិធីនេះត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយខ្លឹមសារទាំងមូល នៃពាក្យសំដីនេះ ហើយមិនមានខ្លឹមសារណាមួយដែលអាចចង្អុលបង្ហាញបាន ទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេត្រូវតែមានភាពហ្មត់ចត់ ដូច្នេះដោយសារព្រះគ្រីស្ទ បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថាអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់ទៅឱ្យពួកសិស្សរបស់ទ្រង់គឺជារូប កាយរបស់ទ្រង់ ជាក់ស្តែងការប្រឌិតរបស់ពួកគេគឺខុសពីអត្ថន័យដ៏ត្រឹមត្រូវ - ថាអ្វីជានំប៉័ងតែឥឡូវនេះគឺជារូបកាយ ។ អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានកាន់ក្នុងព្រះហស្ត

ទ្រង់ ហើយបានប្រទានដល់ពួកសាវ័ក ដែលទ្រង់ប្រកាសថាជារូបកាយរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានយកនំប៉័ងមក ដូច្នេះ ដូច្នេះ មិនអាចយល់បានទេថា នំប៉័ងនៅ តែបង្ហាញ? ហើយដូច្នេះថាគ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលជាងការផ្ទេរទៅទម្រង់អ្វី ដែលត្រូវបានព្យាករណ៍ពីនំប៉័ង? អ្នកផ្សេងទៀតក្នុងការបកស្រាយភាគល្អិត est ជាអត្ថន័យ "ត្រូវបានបកប្រែ" ចូរជ្រកកោននៅក្នុងភាពរលោងដែលបង្ខូច ទ្រង់ទ្រាយដោយបង្ខំ និងដោយហិង្សា ។ ដូច្នេះ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលពួកគេគួរ ធ្វើពុតដោយមានការរំជើបរំជួលដោយការគោរពចំពោះពាក្យសម្តីនោះទេ ។ ពីព្រោះវាជាអ្វីដែលមិនធ្លាប់ឮក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ភាសា ដែលពាក្យ est គួរត្រូវបានយកទៅមានន័យថា «ត្រូវបានបំប្លែងទៅជាអ្វីផ្សេងទៀត» ។

ចំណែកអ្នកដែលបញ្ចូលនំប៉័ងក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ហើយបញ្ជាក់ថា ជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះមានភាពខុសគ្នាជាច្រើនក្នុងចំណោមពួកគេ ។ អ្នកដែលនិយាយចេះប្រមាណ ទោះបីពួកគេទទួលបានលើលិខិតថា «នេះជារូបកាយ របស់ខ្ញុំ» ក៏នៅតែបោះបង់ចោលការតឹងតែងរបស់ខ្លួន ហើយនិយាយថាវាស្មើ នឹងការដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅជាមួយនឹងនំប៉័ង ក្នុងនំប៉័ង និង នៅក្រោមនំប៉័ង ។ អំពីរឿងដែលគេអះអាងនោះ ខ្ញុំបានលើកឡើងខ្លះហើយ ហើយខ្ញុំត្រូវនិយាយបន្ថែមទៀតអំពីវាឆាប់ៗ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំកំពុងពិភាក្សាតែ ពាក្យដែលគេនិយាយថា ហាមមិនឲ្យនំប៉័ង ហៅថារូបកាយ ព្រោះជាសញ្ញានៃ រូបកាយ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេគេចចេញរាល់ពាក្យប្រៀបធៀប ហេតុអ្វីបាន ជាពួកគេលោតចេញពីការកំណត់សមញ្ញរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅជាឃ្លាដែលខុសគ្នា យ៉ាងទូលំទូលាយរបស់ពួកគេទៅវិញ? ដ្បិតមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាង«នំប៉័ ងគឺជារូបកាយ»និង«រូបកាយនៅជាមួយនឹងនំប៉័ង» ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានឃើញ

ថាសំណើដ៏សាមញ្ញនេះដែលថា «នំប៉័ងគឺជារូបកាយ» គឺមិនអាចប្រកែកបានឡើយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពួកគេបានព្យាយាមគេចចេញពីការលំបាករបស់ពួកគេដោយការប្រើពាក្យទាំងនេះ ។

អ្នកផ្សេងទៀតដោយក្លាហាន សូមកុំស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការអះអាង ដោយនិយាយឱ្យត្រឹមត្រូវ នំប៉័ងគឺជារូបកាយ ហើយតាមរបៀបនេះពិតជាបង្ហាញថាពួកគេជា literalists ។ ប្រសិនបើគេជំទាស់ថា នំប៉័ងគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយលទ្ធផលជាព្រះ ពួកគេនឹងបដិសេធជាម៉្យាងពិតប្រាកដ ត្បិតនេះមិនបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុន្តែការបដិសេធនឹងមិនទទួលបានអ្វីទាំងអស់ ចាប់តាំងពីមនុស្សទាំងអស់យល់ស្របថាព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែវាជាការប្រមាថដែលមិនអាចអត់អោនបានក្នុងការប្រកាសតាមន័យពាក្យនៃផ្នែកដ៏វិសេសវិសាល និងពុករលួយថាវាគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមសួរពួកគេថា តើពាក្យទាំងពីរនេះមានន័យដូចគ្នាដែរឬទេ : «ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» ហើយ «នំប៉័ងជារូបកាយនៃព្រះគ្រីស្ទ» ។ ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ថាទាំងនេះគឺខុសគ្នា (ដែលពួកគេនឹងបានបង្ខំដោយមិនព្រមឲ្យ) អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយថាតើភាពខុសគ្នានេះនៅឯណា ។ ខ្ញុំគិតថា ពួកគេនឹងមិនមានហេតុផលអ្វីផ្សេងក្រៅពីនំប៉័ងនោះ ហៅថារូបកាយក្នុងន័យក្នុងពិធីនោះទេ ។ ចេញពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាភ្លើងនៃច្បាប់ធម្មតាហើយមិនត្រូវបានសាកល្បងដោយពាក្យសំដីនោះទេ ។ ខ្ញុំក៏សួរអ្នកសរសេរសំបុត្រដែលតឹងរឹង និងរឹងរូសទាំងអស់ ដែលលូកា និងប៉ុលហៅពែងថា «ទីបន្ទាល់ក្នុងឈាម» [លូកា ២២:២០; កូរិនថូសទី១ 11:25], ថាតើពួកគេមិនត្រូវបានបង្ហាញដូចគ្នា

ដូចនៅក្នុងឃ្លាមុន, ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេហៅថានំប៉ុងរាងកាយ ។ សម្រាប់ការយកចិត្តទុកដាក់ដូចគ្នាគឺនៅក្នុងផ្នែកមួយនៃអាទិកំបាំងដូចនៅក្នុង ផ្នែកផ្សេងទៀត; ហើយដោយសារភាពខ្លីគឺមិនច្បាស់ ការនិយាយវែងជាងនេះ អាចបំភ្លឺអត្ថន័យបានល្អជាង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេតែងប្រកែកគ្នាពីពាក្យ មួយថា នំប៉ុងជារូបកាយ ពីពាក្យច្រើនជាងមួយ ខ្ញុំខ្ញឹងលើកឡើងនូវការបក ស្រាយដ៏សមរម្យមួយថា វាជាបន្ទាល់ក្នុងរូបកាយ ។ ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? តើ យើងនឹងត្រូវស្វែងរកអ្នកបកស្រាយដ៏ស្មោះត្រង់ និងប្រាកដប្រជាជាងប៉ុល និង លូកាឬ?

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនព្យាយាមបន្ថយការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នានៃរូបកាយរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ដែលខ្ញុំបានសារភាពនោះទេ ។ គោលបំណងតែមួយគត់របស់ខ្ញុំគឺដើម្បី បដិសេធនូវភាពរឹងចចេសដ៏ល្ងង់ខ្លៅដែលពួកគេឈ្មោះថាយ៉ាងហិង្សាលើពាក្យសម្តី ទាំងនេះ ។ នៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ប៉ុល និងលូកា ខ្ញុំយល់ថានំប៉ុងនោះជារូប កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រោះវាជាសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេប្រយុទ្ធពីការនេះ ការឈ្មោះប្រកែករបស់ពួកគេមិនមែនជាមួយ នឹងខ្ញុំទេ គឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេអាចនឹង ស្រែកថា ពួកគេមានការកោតខ្លាចចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមិន ហ៊ានយល់ន័យធៀបនូវអ្វីដែលបាននិយាយដោយសាមញ្ញ នេះនៅតែមិនមែនជា លេសគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការបដិសេធនូវហេតុផលទាំងអស់ដែលយើង លើកឡើងប្រឆាំងនឹងពួកគេ ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ដូចដែលខ្ញុំបានចង្អុលបង្ហាញរួចហើយ វាសមហេតុផល ក្នុងការយល់អំពីលក្ខណៈនៃបន្ទាល់នេះនៅក្នុងរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះ

ត្រីសូ ។ សម្រាប់កិច្ចព្រមព្រៀងដែលបានផ្តល់ការសន្យាដោយយញ្ញបូជានៃការសុគតរបស់ទ្រង់នឹងមិនផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់យើងទេ លុះត្រាតែមានការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងសម្ងាត់នោះ ដែលយើងរីកចម្រើនទៅជាតែមួយជាមួយព្រះត្រីសូ ។

21. ការបកស្រាយន័យធៀបនៃពាក្យដែលសម្រេច

ដូច្នេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើងក្នុងការទទួលស្គាល់ថា ដោយសារភាពស្និទ្ធស្នាលដែលការនេះមានន័យជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញារបស់វា ឈ្មោះរបស់ការនេះត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យនិមិត្តសញ្ញាជាន័យធៀប ជាការពិត ប៉ុន្តែមិនមែនដោយគ្មានភាពស្រដៀងគ្នាដែលសមរម្យបំផុតនោះទេ ។ ខ្ញុំឆ្លងផុតពាក្យប្រៀបធៀបនិងពាក្យប្រៀបប្រដូច ក្រែងមានអ្នកណាចោទខ្ញុំថារកកន្លែងលាក់ខ្លួន ហើយមិនយល់ពីបញ្ហាបច្ចុប្បន្ន ។ ខ្ញុំនិយាយថាពាក្យនេះគឺជាការពន្យល់ជាន័យធៀបជារូបភាពនៃការនិយាយដែលគេប្រើជាទូទៅនៅក្នុងបទគម្ពីរនៅពេលដែលអាថ៌កំបាំងកំពុងស្ថិតក្រោមការពិភាក្សា ។ សម្រាប់អ្នកមិនអាចមានប្រាជ្ញាផ្សេងទៀតយល់ពីការបញ្ចេញមតិដូចជាការកាត់ស្បែកគឺជាសេចក្តីសញ្ញាមួយ» [លោកុប្បត្តិ 17:13], «កូនចៀមគឺជាបុណ្យរំលង» [និក្ខ. ១២:១១] «យញ្ញបូជានៃក្រិត្យវិន័យគឺជាការលះបង់» [លេវី. ១៧:១១; ហេប្រើ ៩:២២] ហើយចុងក្រោយ «ថ្មដែលទឹកហូរនៅវាលរហោស្ថាន» [និក្ខមនំ ១៧:៦], «គឺជាព្រះត្រីសូ» [កូរិនថូសទី១ ១០:៤] ។ លុះត្រាតែអ្នកត្រូវទទួលវាតាមការនិយាយដោយន័យផ្លាស់ប្តូរ ។ មិនត្រឹមតែឈ្មោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីអ្វីដែលខ្ពស់ជាងទៅអ្វីមួយដែលទាបជាងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ឈ្មោះនៃសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញក៏ត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យការនោះផងដែរ ៖ «ដូចពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថាបានបង្ហាញខ្លួនដល់ម៉ូសេនៅក្នុងគុម្ពោត [និក្ខមនំ ៣:២]; ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវ

បានគេហៅថាជាព្រះ នឹងព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះ [ទំនុកដំកើង ៨៤:៨; ៤២:៣]; និងសត្វព្រាហ្ម ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [ម៉ាថាយ ៣:១៦] ។ ត្បិតថានិមិត្តសញ្ញាខុសគ្នាពីការដែលសម្គាល់ (ក្នុងន័យថាខាងក្រោយគឺខាងវិញ្ញាណ និងស្ថានសួគ៌ចំណែកអតីតជារូបកាយ ដែលអាចមើលឃើញ) ព្រោះវាមិនគ្រាន់តែជានិមិត្តសញ្ញាដែលត្រូវបានថ្វាយដើម្បីតំណាងឱ្យការអាទិកំបាំង និង ទទេរប៉ុន្តែឈ្មោះទេប៉ុន្តែវាពិតជាបានបង្ហាញ ហេតុអ្វីបានជាឈ្មោះរបស់វាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការនោះ? និមិត្តសញ្ញាដែលបង្កើតដោយមនុស្ស គឺជារូបឆ្លុះនៃការដែលអវត្តមាន ជាជាងសញ្ញានៃការដែលមានវត្តមាន (ដែលជារឿយៗពួកគេនៅតែជាការតំណាងមិនពិត) ពេលខ្លះនៅតែពេញចិត្តជាមួយនឹងចំណងជើងនៃការទាំងនោះ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ដោយមានហេតុផលធំជាងនេះ ការទាំងនោះដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះបានខ្ចីឈ្មោះរបស់ការទាំងនោះ ដែលពួកគេតែងតែផ្តល់សញ្ញាច្បាស់លាស់និងមិនបំភាន់ ហើយធ្វើឱ្យការពិតចូលរួមជាមួយពួកគេ ។ ដូច្នេះអស្ចារ្យណាស់ ភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកគេដែលការផ្លាស់ប្តូរពីមួយទៅមួយទៀតគឺងាយស្រួល ។

ដូច្នេះ សូមឲ្យសត្រូវរបស់យើងឈប់ប្រមូលនូវការយល់ខុសដែលមិនគួរឲ្យចង់បានមកលើយើង ដោយហៅយើងថា “tropists” ព្រោះយើងបានពន្យល់ឃ្លានៃពិធីតាមការប្រើទូទៅនៃបទគម្ពីរ ។ ដោយសារតែពិធីនេះយល់ស្របក្នុងការគោរពជាច្រើន ដូច្នេះក្នុងន័យនេះ ពួកគេទាំងអស់មានមូលដ្ឋានជាក់លាក់មួយជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដូច្នេះហើយ ដូចសារកបង្រៀនថា ដ្បិតបានផឹកពីថ្មដាខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនោះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី១ 10:4] ពីព្រោះវាជាទីសំគាល់ដែលអាចមើលឃើញដែលថាផឹកខាងវិញ្ញាណនោះពិតជាមានមែន

ប៉ុន្តែមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែកទេ ដូច្នេះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវបានគេហៅថានំប៉ុង ដរាបណាវាជានិមិត្តសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់ យើងនៃការបរិភោគពិតនៃរាងកាយរបស់ទ្រង់ ។

ហើយដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាមើលងាយទស្សនៈរបស់ខ្ញុំថាជាអ្វីដែលទើបនឹង បង្កើតឡើងនោះ Augustine ក៏មានអារម្មណ៍ និងនិយាយដូចគ្នាដែរ ។ គាត់ និយាយថា "ប្រសិនបើពិធីនេះមិនមានលក្ខណៈជាក់លាក់ចំពោះការទាំងនោះ នោះទេ ពួកវានឹងមិនក្លាយជាពិធីទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះ ដូចក្នុងលក្ខណៈជាក់ លាក់មួយ ពិធីនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពិធីនៃព្រះ លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ដូច្នេះ ពិធីនៃសេចក្តី ជំនឿគឺជាសេចក្តីជំនឿ» ។ ព្រោះថាមួយនេះគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ មានតែអ្នកអាន របស់ខ្ញុំ គួរតែដឹងថាមនុស្សបរិសុទ្ធបង្រៀនរឿងដូចគ្នានៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ ទៅកាន់ Evodius ។

ប៉ុន្តែវាជាការគេចវេសមិនសមហេតុផលក្នុងការឆ្លើយតបថា កន្លែងដែល Augustine អះអាងថា metaonymy គឺច្រើនដង និងជារឿងធម្មតានៅក្នុង ពិធីនេះ គាត់មិននិយាយអំពីពិធីឈ្មោះនេះទេ ។ ប្រសិនបើការគេចវេសនេះត្រូវ បានអនុញ្ញាត យើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យរំកិលក្រែកពីទូទៅ ទៅជាផ្ទាល់ខ្លួន នោះទេ ។ ដូច្នេះការជជែកដែលថា របស់ទាំងអស់មានចលនា ដូចជា គោ និងសេះ មានចលនាដែរ នោះនឹងមិនត្រឹមត្រូវឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ ដោយ ការពិភាក្សាបន្ថែមទៀតត្រូវបានរារាំងដោយពាក្យរបស់មនុស្សបរិសុទ្ធដូច គ្នានៅក្នុងកន្លែងមួយផ្សេងទៀត ដែលគាត់និយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែល ទ្រង់បានផ្តល់សញ្ញានៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មិនស្នាក់ស្ទើរក្នុងការហៅវាថាជា

រូបកាយរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ហើយជាថ្មីទៀត Augustine និយាយថា ៖ «ការអត់ធ្មត់របស់ព្រះគ្រីស្ទពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ពីព្រោះទ្រង់បានទទួលយូដាសនៅឯពិធីលៀងរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានរៀបចំ ហើយបានប្រគល់រូបកាយ និងឈាមដល់ពួកសិស្សទ្រង់» ។

22. ពាក្យ “គឺ”

ប៉ុន្តែប្រសិនបើមនុស្សមិនចេះដឹងខ្លះ ខ្វាក់ភ្នែកចំពោះអ្នកដទៃ ដូច្នេះសូមទទួលបានលើពាក្យថា “នេះគឺ” ដើម្បីចាត់ទុកអាថ៌កំបាំងនេះថាជាចំណោយឡែកពីអ្នកដទៃទាំងអស់ ចម្លើយគឺងាយស្រួល ។ ពួកគេនិយាយថា ធ្នាក់ពាក្យ មានការបញ្ជាក់ ដូចជាមិនទទួលស្គាល់រូបភាពនៃការនិយាយនោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងផ្តល់ការនេះដល់ពួកគេ ដើម្បីប្រាកដ មនុស្សម្នាក់អាចកិរិយាសព្វរួមនៅក្នុងពាក្យរបស់ប៉ុល ដែលជាកន្លែងដែលគាត់ហៅនំប៉័ងថា “ការចូលរួមក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ” [កូរិនថូសទី១ ១០:១៦] ។ ប៉ុន្តែការចូលរួមគឺជាអ្វីដែលខុសពីរាងកាយខ្លួនឯង ។

ប្រាកដហើយ នៅកន្លែងដែលពិធីនេះកំពុងត្រូវពិចារណា ស្ទើរតែពាក្យដដែលនេះកើតឡើង ៖ « នេះនឹងជាសេចក្តីសញ្ញាសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងខ្ញុំ » [លោកុ. ១៧:១៣ p.]; «កូនចៀមនេះនឹងជាបុណ្យរំលងសម្រាប់អ្នក» [និកូមនំ ១២:១១; Cf. ឆ. ១២:៤៣] ។ និយាយឲ្យខ្លី ពេលប៉ុលនិយាយថា «ថ្មនោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ» [កូរិនថូសទី១ 10:4] ហេតុអ្វីបានជាធ្នាក់ពាក្យ យោងទៅតាមពួកគេ មិនសូវមានអត្ថន័យនៅក្នុងកន្លែងនោះជាងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? កន្លែងដែលយ៉ូហានមានប្រសាសន៍ថា « បិតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនទាន់យាង

មក ដោយព្រះព្រះយេស៊ូវមិនទាន់បានដំកើងឡើងនៅឡើយ » [យ៉ូហាន ៧:៣៩, cf. vg.] ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយផងដែរ តើអ្វីជាកម្លាំងនៃផ្នែកពាក្យ? ប្រសិនបើពួកគេនៅតែស្មោះត្រង់នឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ ខ្លឹមសារដ៏អស់កល្បនៃព្រះវិញ្ញាណនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល នោះប្រសិនបើទ្រង់បានទទួលការចាប់ផ្តើមរបស់ទ្រង់តាំងពីការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាចុងក្រោយសូមឲ្យពួកគេឆ្លើយនូវអ្វីដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលបង្គាញថា ៖ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺ « ការលាងសម្អាតនៃការកើតជាថ្មី និងប្រោសជាថ្មីឡើងវិញ » [ទីតុស 3:5] ដរាបណាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សជាច្រើនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ គ្មានអ្វីដែលខ្លាំងជាងការបដិសេធរបស់ពួកគេជាងការថ្លែងរបស់ប៉ុលដែលថាពួកជំនុំគឺជាព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី១ ១២:១២] ។ ដោយបានធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងរូបកាយមនុស្ស គាត់បានបន្ថែមថា “ព្រះគ្រីស្ទក៏ដូច្នោះដែរ” [ibid.]; នៅទីនោះ ទ្រង់មិនមែនមានន័យថាជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងខ្លួនទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអវៈយវៈរបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំបានលើកឡើងពីចំណុចរបស់ខ្ញុំ ដែលថាចំពោះមនុស្សដែលមានចិត្តល្អ និងទៀងត្រង់ ការបង្កាច់បង្ខូចរបស់ខ្លាំងសត្រូវរបស់យើងគឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម នៅពេលដែលពួកគេផ្សាយថាយើងបង្ខូចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងទទួលយកដោយការគោរពប្រតិបត្តិមិនតិចជាងពួកគេហើយគោរពដោយការស្រលាញ់កាន់តែខ្លាំង ។ ជាការពិត ការធានាដ៏ងាយស្រួលរបស់ពួកគេបង្ហាញថា ពួកគេមិនខ្វល់ខ្វាយពីអត្ថន័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប្រសិនបើគ្រាន់តែពាក្យរបស់ទ្រង់ផ្គត់ផ្គង់ពួកគេជាមួយនឹងខែលដើម្បីការពារការរឹងចង្ករបស់ពួកគេ - ដូចដែលការពិនិត្យមើលរឿងរបស់យើងគួរតែធ្វើជា

សាក្សីថាអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងណាចំពោះយើង ។ ពួកគេអួតខ្លួន
ដោយអួតថាអារម្មណ៍របស់មនុស្សរាងយើងពីការជឿអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែង
ចេញពីបបួរមាត់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែរបៀបដែលពួកគេដាក់បន្ទុកយើង
ដោយអយុត្តិធម៌ចំពោះការពិសោធន៍នេះ ខ្ញុំមានផ្នែកធំរួចហើយ ហើយវានឹង
បង្ហាញកាន់តែច្បាស់នៅខាងក្រោម ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីរាងយើងពីការជឿព្រះគ្រី
ស្ទ ពេលទ្រង់មានបន្ទូល និងមិនឲ្យឆ្លើយតបភ្លាមៗនៅពេលដែលទ្រង់ចង្អុល
បង្ហាញអំពីការនេះឬរឿងនោះឡើយ ។ សំណួរតែមួយគត់គឺថាតើវាជាឧក្រិដ្ឋកម្ម
ដើម្បីស៊ើបអង្កេតអត្ថន័យពិតនៃពាក្យរបស់ទ្រង់ឬ ។

23. ភាពមិនអាចទៅរួចនៃការបកស្រាយតាមន័យពាក្យត្រឹមត្រូវ

អ្នកប៊ុនប្រសប់ទាំងនេះ ដែលពួកគេលេចឡើងថាជាមនុស្សនៃអក្សរ, ហាមឃាត់
សូម្បីតែគម្លាតតិចតួចបំផុតពីអក្សរនេះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ជាកន្លែងដែលបទគម្ពីរ
ហៅព្រះថាជា«អ្នកចម្បាំង» [និក្ខ. 15:3] ដោយសារខ្ញុំឃើញថាពាក្យនេះនឹង
អាក្រក់ពេកដោយគ្មានការបកស្រាយ ខ្ញុំមិនសង្ស័យថាវាជាការប្រៀបធៀបដែល
ទាញចេញពីមនុស្សទេ ។ ហើយជាការពិត វាគឺនៅលើលេសនេះតែប៉ុណ្ណោះដែល
ថាពួក Anthropomorphites ពីបុរាណបានរំខានដល់ orthodox fathers នៅ
ពេលដែលពួកគេបានយល់យ៉ាងប៊ុនប្រសប់ចំពោះពាក្យទាំងនេះដូចជា: «
ព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ាទត» [ប្រាទិយកថា 11:12; ពង្សាវតាទី 1 8:29; យ៉ូប
7:8; etc.], "វាបានមកដល់ព្រះកាណ៍របស់ទ្រង់" [ជនគណនា 99:9៨; សាំយ៉ូ
អែលទី២ ២២:៧; ពង្សាវតាទី២ ១៩:២៨ etc.] "ទ្រង់បានលូកព្រះហស្តមក
វាយគេ" [អេសាយ ៥:២៥; ២៣:១១; យេរេមា 9:៩; ៦:១២; etc.]; «ហើយ
ផែនដីជាកំណល់កល់ជើងទ្រង់» [អេសាយ ៦៦:9; ម៉ាថាយ ៥:៣៥; កិច្ចការ

៧:៤៩] ពួកគេធ្លាប់ស្រែកថា រូបកាយរបស់ព្រះ ដែលបទគម្ពីរផ្តល់ឲ្យគេ ត្រូវបានយកចេញពីគេ ។ នៅពេលដែលគោលការណ៍នេះត្រូវបានទទួលយក ភាពអាក្រក់ដែលគ្មានព្រំដែននឹងគ្របដណ្តប់លើពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿទាំងមូល ៖

សម្រាប់អ្វីដែលមិនសមហេតុសមផលដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សជ្រុលនិយមទាំងនេះនឹងមិនដកចេញពីព្រះគម្ពីរប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យលើកឡើងនៅក្នុងការជំទាស់រាល់ចំណងជើងដើម្បីបង្កើតអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត! ការជំទាស់របស់ពួកគេដែលថានៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានរៀបចំការសម្រាលទុក្ខតែអង្គឯងសម្រាប់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ក្នុងគ្រាលំបាក វាមិនទំនងថាទ្រង់កំពុងនិយាយមិនច្បាស់ឬក្នុងន័យបញ្ឆោតទេ នោះពិតជាគាំទ្រយើង ។ ប្រសិនបើវាមិនបានចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់សាវ័កទេដែលថានំប៉ុងត្រូវបានគេហៅថាជានិមិត្តរូបនៃរូបកាយព្រោះវាជានិមិត្តសញ្ញានៃរូបកាយនោះពួកគេប្រាកដជាមានបញ្ហាដោយរឿងដ៏ធំនេះ ។

ស្ទើរតែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះយ៉ូហានបានរៀបរាប់ថា សូម្បីតែក្នុងការលំបាកតិចតួចក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវបានរួមបញ្ចូលដោយការងឿងឆ្ងល់ដែរ ។ ពួកគេប្រកែកគ្នាអំពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងទៅជាព្រះវរបិតា ហើយចោទជាសំណួរមួយអំពីរបៀបដែលទ្រង់នឹងចាកចេញពីលោកិយ ពួកគេមិនយល់ពីអ្វីដែលបាននិយាយអំពីព្រះវរបិតានោះឡើយ ទាល់តែពួកគេនឹងឃើញទ្រង់ [យ៉ូហាន ១៤:៥-៨; ១៦:១៧] ។ ដូច្នេះ តើពួកគេអាចត្រៀមខ្លួនយ៉ាងដូចម្តេចដើម្បីជឿនូវហេតុផលទាំងអស់ដែលបដិសេធ ៖

ព្រះគ្រីស្ទកំពុងអង្គុយនៅតុក្រោមការក្រឡេកមើលរបស់ពួកគេ ហើយដោយមើលមិនឃើញត្រូវបានដាក់នៅក្រោមនំប៉ុងឬ? ដោយបរិភោគនំប៉ុងដោយមិនស្នាក់ស្ទើរ ពួកគេបញ្ជាក់ការយល់ព្រមរបស់ពួកគេ ។ ចេញពីនេះមក វាគឺជាកស្មតាងដែលថាពួកគេបានយល់ព្រះ

បន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងន័យដូចគ្នានឹងយើងដែរ ហើយវាកើតឡើងចំពោះពួកគេ ថាឈ្មោះនៃការដែលបានប្រកាសត្រូវបានប្តូរទៅទីសំគាល់ដែលជារឿងដែលមិន គួរហាក់ដូចជាមិនធម្មតានៅក្នុងពិធីនេះ ។ ដូច្នេះ វាជាការល្អណាស់ប្រាកដ និងច្បាស់សម្រាប់ពួកសិស្ស ដូចជាវាសម្រាប់យើង ដែលមិនបានបិទបាំងនៅ ក្នុងប្រស្នាមួយ ។ ហេតុផលតែមួយគត់ដែលនាំឱ្យមានការរុញរានខ្លះពីការបក ស្រាយរបស់យើងគឺថា ពួកគេត្រូវបានបិទបាំងដោយអក្សរចេញពីសាតាំង ដូច្នេះពួកគេយល់ឃើញសម្រាប់ខ្លួនពួកគេនូវអាថ៌កំបាំងងងឹត ខណៈដែលការបក ស្រាយនៃរូបភាពដ៏ទាក់ទាញនេះគឺជាកំស្តែង ។

ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើយើងទទួលយកយ៉ាងជាក់លាក់លើពាក្យនេះ នោះវានឹងជាការមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការនិយាយអំពីនំប៉័ងអ្វីមួយ ដាច់ដោយឡែកពីអ្វីដែលទ្រង់និយាយអំពីពែង ។ ទ្រង់ហៅរាងកាយជានំប៉័ង; ក៏ ហៅឈាមជាស្រា ។ នេះត្រូវតែជាពាក្យផ្ទុះច្រំដែលៗ ឬការបែងចែកដែលបែង ចែករាងកាយចេញពីឈាម ។ ពិតប្រាកដណាស់ វានឹងត្រូវបាននិយាយយ៉ាង ពិតប្រាកដអំពីពែងថា "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ដូចជានំប៉័ង ហើយអាច និយាយបានថា នំប៉័ងគឺជាឈាម ។ ប្រសិនបើពួកគេឆ្លើយតបថា យើងត្រូវតែ មើលសម្រាប់គោលបំណងអ្វី ឬប្រើនិមិត្តសញ្ញាដែលត្រូវបានតែងតាំងនោះ ខ្ញុំ ពិតជាទទួលស្គាល់វា ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេនឹងមិនដកខ្លួនចេញដោយ គ្មានកំហុសឆ្គងក្នុងការអូសទាញភាពមិនសមហេតុផលនេះមកជាមួយនោះទេ ដែលថានំប៉័ងគឺជាឈាម និងជាស្រា ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំមិនដឹងថាវាអាចមានន័យ យ៉ាងណានៅពេលដែលពួកគេទទួលស្គាល់ថានំប៉័ងនិងរូបកាយជារត្នផ្សេងគ្នា" ប៉ុន្តែសូមបញ្ជាក់ថា មួយត្រូវបានគេប្រើក្នុងការនិយាយពីមួយទៀតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ

និងមិនបង្ហាញពីតំណាង ដូចជាគេនិយាយថាសម្លៀកបំពាក់គឺខុសពីមនុស្ស ហើយនៅតែត្រូវបានគេហៅថាមនុស្ស ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ប្រៀបបាននឹងជ័យជំនះសម្រាប់ពួកគេ រួមមានការរឹងចចេស និងការប្រមាថ ពួកគេនិយាយថា ដើម្បីស្វែងរកការពន្យល់អំពីពាក្យណាមួយ គឺដើម្បីចោទប្រកាន់ព្រះគ្រីស្ទពីការ កុហក ។

ឥឡូវនេះ វានឹងមានភាពងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំក្នុងការវិនិច្ឆ័យថា តើអ្វីជាកំហុសអយុត្តិធម៌ដែលពួកអ្នកចាប់ព្យាង្គទាំងនេះបានធ្វើឲ្យយើងដាក់ គំនិតសាមញ្ញជាមួយនឹងគំនិតដែលយើងបង្ខូចពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេល ដែលយើងពិតជាបានបង្ហាញពីការពិតថាពួកគេបានបំភាន់ និងផ្ទាញ់ផ្ទាល់ ប៉ុន្តែ យើងពន្យល់ពួកគេដោយស្មោះត្រង់ និងត្រឹមត្រូវ ។

24. ការការពារជំទាស់នឹងការបន្ទោសថា ការបកស្រាយរបស់យើងកំណត់ ដោយហេតុផល

ប៉ុន្តែការមើលងាយនៃការមិនពិតនេះមិនអាចត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុងបានទេ រហូតទាល់តែការចោទប្រកាន់ផ្សេងទៀតត្រូវបានលុបចោល ។ ពីព្រោះគេអួតថា យើងចង់ជាប់នឹងហេតុផលរបស់មនុស្ស ដូច្នេះយើងមិនសន្មតថាជាអំណាចនៃ ព្រះជាជាងការបញ្ជារបស់ធម្មជាតិអនុញ្ញាតនិងកំណត់សុភវិនិច្ឆ័យ ។ ពីការ និយាយបង្កាច់បង្ខូចដ៏អាក្រក់បែបនេះ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់គោលលទ្ធិដែលខ្ញុំបាន បង្រៀន ដែលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ខ្ញុំមិនវាស់វែងអាថ៌កំបាំងនេះទាំងស្រុង ជាមួយនឹងរង្វាស់នៃហេតុផលរបស់មនុស្ស ឬស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់នៃធម្មជាតិនោះ ទេ ។ ខ្ញុំសុំសួរអ្នកថា តើវាមកពី physics ដែលយើងបានរៀនថាព្រះគ្រីស្ទចម្លែក

ព្រលឹងរបស់យើងពីស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងសាច់របស់ទ្រង់ឬអត់ ប៉ុន្តែរូបកាយរបស់យើងត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយនំប៉័ងនិងស្រា ។ តើអំណាចនេះធ្វើឲ្យព្រលឹងមកជាសាច់ឈាមពីណា? មនុស្សទាំងអស់នឹងនិយាយថាវាមិនមែនមកពីធម្មជាតិទេ ។ វានឹងលែងជាទីគាប់ចិត្តចំពោះហេតុផលរបស់មនុស្សដែលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទចូលក្នុងយើងដើម្បីធ្វើជាអាហាររបស់យើង ។ សរុបមក អ្នកណាម្នាក់ដែលបានភ្ជួរនូវគោលលទ្ធិរបស់យើង នឹងត្រូវចាប់យកដោយការកោតសរសើរចំពោះអំណាចសម្ងាត់របស់ព្រះ ។

ប៉ុន្តែអ្នកដែលស៊ប់ក្នុងរឿងនេះ បង្ហាញសម្រាប់ខ្លួនពួកគេដូចជាអព្វុតហេតុនោះ ពេលគេយកទៅឆ្ងាយ ព្រះអង្គក៏បាត់ដោយបួនទានុភាព ។ ជាថ្មីម្តងទៀតខ្ញុំចង់ព្រមានអ្នកអានរបស់ខ្ញុំឱ្យពិចារណាដោយឧស្សាហ៍នូវគោលលទ្ធិរបស់យើង: ថាតើវាអាស្រ័យលើ Commonsense ឬដោយបានឆ្លងកាត់ពិភពលោកនៅលើស្លាបនៃសេចក្តីជំនឿហោះឡើងលើមេឃ ។ យើងនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះមករកយើងទាំងដោយនិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅ និងដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទ្រង់អាចប្រោសព្រលឹងយើងយ៉ាងពិតប្រាកដ ដោយសារធាតុនៃសាច់ និងឈាមរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកណាដែលមិនយល់ថាអព្វុតហេតុជាច្រើនត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងពាក្យពីរបីនេះគឺឆោតល្ងង់ណាស់ ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីក្រៅពីធម្មជាតិជាងព្រលឹងដែលគួរខ្លាចខាងវិញ្ញាណ និងស្ថានសួគ៌ពីសាច់ឈាមដែលមានដើមកំណើតមកពីផែនដីឡើយគ្មានអ្វីអស្ចារ្យជាងអ្វីដែលបានបំបែក និងដកចេញពីគ្នាទៅវិញទៅមកដោយចន្លោះទាំងមូលរវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយបានទទួលសេចក្តីស្លាប់ ទាំងនេះមិនត្រឹមតែត្រូវភ្ជាប់គ្នានៅចម្ងាយដ៏ឆ្ងាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរូបរួមគ្នាផងដែរ ដូច្នេះព្រលឹងអាចទទួលបានការចិញ្ចឹមពីសាច់

ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យមនុស្សអាក្រក់ឈប់បង្កើតសេចក្តីស្អប់មក
លើយើងដោយការនិយាយខុសថា ដោយចេតនាទុច្ចរិត យើងនឹងដាក់កម្រិត
អំណាចគ្មានព្រំដែនរបស់ព្រះ ដ្បិតត្រង់នេះគេយល់ខុសដោយឆោតល្ងង់ពេក ឬ
គេនិយាយកុហក ។

សម្រាប់នៅទីនេះ វាមិនមែនជាសំណួរអំពីអ្វីដែលព្រះអាចធ្វើនោះទេ
ប៉ុន្តែអ្វីដែលទ្រង់មានបំណងធ្វើ ។ ឥឡូវនេះ យើងបញ្ជាក់ថា អ្វីដែលគាប់ព្រះ
ហឫទ័យទ្រង់បានធ្វើហើយ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន
ធ្វើឱ្យដូចជាបងប្អូនរបស់យើងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ លើកលែងតែអំពើបាប [ហេ
ព្រើរ ៤:១៥; cf. ch. ២:១៧] តើនិស្ស័យជាសាច់ឈាមយើងជាអ្វី? តើវាមិន
មែនជារបស់ដែលមានខ្នាតថេររបស់វាទេ ដែលដាក់នៅក្នុងកន្លែងមួយ ត្រូវបាន
ប៉ះ និងត្រូវបានមើលឃើញ? ហើយហេតុអ្វីបានជា (ពួកគេនិយាយថា) ព្រះ
ជាម្ចាស់មិនអាចធ្វើឱ្យសាច់ឈាមដូចគ្នាកាន់កាប់កន្លែងជាច្រើន និងផ្សេងទៀត
ត្រូវបានផ្ទុកនៅក្នុងទីដែលគ្មានកន្លែង ដើម្បីខ្វះការខ្នាត និងទម្រង់? មនុស្ស
ឆ្ងុត ហេតុអ្វីបានជាអ្នកទាមទារអំណាចរបស់ព្រះធ្វើឱ្យរូបសាច់ក្លាយជាសាច់ឈាម
ក្នុងពេលតែមួយ! ប្រៀបដូចជាអ្នកទទួលបានទ្រង់បង្កើតពន្លឺឲ្យក្លាយជាពន្លឺ និង
ភាពងងឹតក្នុងពេលតែមួយ! ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងជាពន្លឺទៅជាពន្លឺ; ភាពងងឹត, ទៅជា
ភាពងងឹត; និងរូបសាច់, ជាសាច់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កាលណាទ្រង់សព្វព្រះ
ហឫទ័យ ទ្រង់នឹងប្រែសេចក្តីងងឹតទៅជាពន្លឺ ហើយពន្លឺទៅជាងងឹតវិញ ។ ប៉ុន្តែ
នៅពេលដែលអ្នកទាមទារពន្លឺ និងភាពងងឹតនោះមិនខុសគ្នាទេ តើអ្នកកំពុងធ្វើ
អ្វីទៀត ក្រៅពីការបំភ្លេចបញ្ហានៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ដូច្នេះត្រូវតែជាសាច់ឈាម
វិញ្ញាណ និងវិញ្ញាណ - វត្ថុនីមួយៗនៅក្នុងស្ថានភាព និងលក្ខខណ្ឌដែលព្រះ

បានបង្កើតវា ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាលក្ខខណ្ឌនៃសាច់ឈាម ដែលវាត្រូវតែរស់នៅ នៅកន្លែងជាក់លាក់មួយ ជាមួយនឹងខ្នាត និងទម្រង់របស់វា ។ ជាមួយនឹង លក្ខខណ្ឌនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានយករូបសាច់ ប្រគល់ឱ្យវា ដូចដែល Augustine បញ្ជាក់ ភាពមិនពុករលួយ និងសិរីល្អ និងមិនដកចេញពីនិស្ស័យ និងសេចក្តី ពិតរបស់វាឡើយ ។

25. ពាក្យដែលត្រូវការការយល់ដឹង និងការបកស្រាយ

ពួកគេបានឆ្លើយតបថា ពួកគេមានពាក្យដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានត្រូវបាន ធ្វើឲ្យបានច្បាស់នោះហើយ នោះគឺប្រសិនបើយើងយល់ព្រមឱ្យពួកគេនូវសិទ្ធិក្នុង ការបណ្តេញចេញពីព្រះវិហារនូវអំណោយទាននៃការបកស្រាយ [កូរិនថូសទី១ 12:10] ដែលបំភ្លឺដល់ព្រះបន្ទូល ។

ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ពួកគេមានពាក្យនេះ ប៉ុន្តែពាក្យមួយដូចជា Anthropomorphites មានពីមុនមក នៅពេលដែលពួកគេបង្កើតរូបកាយព្រះ ឬដូចជា Marcion និង Manichees នៅពេលដែលពួកគេរៀបចំសម្រាប់ព្រះ គ្រីស្ទ ទាំងស្ថានសួគ៌ ឬ a spectral body ។ ដ្បិតពួកគេបានដកស្រង់អត្ថ បទភស្តុតាងថា ៖ «អ័រមុនដំបូងកើតមកពីដី គឺធ្វើមកពីធូលីដី តែមនុស្សទី២ ជាព្រះអម្ចាស់ដែលចេញមកពីស្ថានសួគ៌វិញ» [កូរិនថូសទី១ ១៥:៤៧] ។ ម្តង ទៀត ៖ «ព្រះគឺទ្រង់បានលះបង់ព្រះអង្គទ្រង់ មកយករូបភាពជាបារាំងវិញ ព្រមទាំងប្រសូតមកមានរូបជាមនុស្សផង» [ភីលីព ២:៧ p] ប៉ុន្តែអ្នក trenchermen ទាំងនេះគិតថាគ្មានអំណាចនៃព្រះទេ លុះត្រាតែសណ្តាប់ធ្នាប់នៃ ធម្មជាតិត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយមនុស្សអាក្រក់ដែលប្រឌិតនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់

ពួកគេ ។ នេះជាដាងការរិតត្បិតព្រះ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមសាកល្បងនូវ អ្វីដែលទ្រង់អាចធ្វើ ។ តើគេសន្និដ្ឋានពីពាក្យអ្វីដែលថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អាចមើលឃើញនៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែលាក់ខ្លួនដោយមើលមិនឃើញនៅលើផែនដី ក្រោមបំណែកនំប៉័ងរាប់មិនអស់? ពួកគេនឹងនិយាយថា ភាពចាំបាច់ទាមទារ ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានថ្វាយក្នុងការល្បែងរបស់ទ្រង់ ។ នោះគឺដោយសារតែពួកគេពេញចិត្តក្នុងការទទួលយកការបរិភោគរូបកាយ ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយត្រូវបានយកទៅឆ្ងាយដោយការរើសអើងរបស់ ពួកគេ ពួកគេត្រូវតែបញ្ចូលភាពបិនប្រសប់នេះប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរទាំងអស់ដែល បានលើកឡើង! ប៉ុន្តែការចោទប្រកាន់ថាយើងបន្ថយអំណាចរបស់ព្រះ គឺជាការ មិនពិតទាំងស្រុង ។ ផ្ទុយទៅវិញ តាមរយៈការបង្រៀនរបស់យើង ការសរសើរ ខ្ពស់បំផុតត្រូវបានផ្តល់ឱ្យវា ។ ប៉ុន្តែពួកគេតែងតែចោទប្រកាន់យើងពីបទបង្ខូច កិត្តិយសរបស់ព្រះ នៅពេលដែលយើងបដិសេធអ្វីដែលពិបាកសម្រាប់ common sense ក្នុងការជឿ ទោះបីជាវាត្រូវបានសន្យាដោយមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ។ ចំពោះរឿងនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយម្តងទៀតនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយនាពេលថ្មីៗ នេះថា នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿសុភវិនិច្ឆ័យមិនមែនជាទីប្រឹក្សារបស់ យើងទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងភាពស្ងប់ស្ងាត់ traceableness និងវិញ្ញាណនៃភាពរាប់ សារ (ដែលយ៉ាកុបបានសរសើរ [យ៉ាកុប 1:21]) យើងទទួលបានគោលលទ្ធិ ដែលបានផ្តល់ឱ្យពីស្ថានសួគ៌ ។

ប៉ុន្តែកន្លែងដែលពួកគេធ្វើខុស ខ្ញុំមិនបដិសេធថាយើងធ្វើតាមការសម្រប សម្រួលដែលមានប្រយោជន៍នោះទេ ។ ពេលពួកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា « នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ » ពួកគេស្រមៃអំពីអព្វកហេតុមួយដែលនៅឆ្ងាយពីគំនិត

របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលភាពមិនសមហេតុផលដែលកើតចេញពីការប្រឌិតនេះ ដោយសារតែពួកគេបាន headlong haste ensnared រួចហើយ they plunge into the abyss of God's omnipotence to extinguish by this means the light of truth ។ ហេតុនេះហើយបានកើតឡើងនូវភាពឆ្អឹងឆ្អៃដ៏ក្រអឺតក្រអមថា ៖ «យើងមិនចង់ដឹងពីរបៀបដែលព្រះត្រីស្នូលកំខ្លួនក្រោមនំប៉័ង ដោយស្តាប់ចិត្តនឹងពាក្យរបស់ទ្រង់ នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ។ ការយល់ដឹងអំពីវត្ថុនេះ ដូចដែលយើងធ្វើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងមូល ។ ហើយយើងក៏មិនមានចិត្តអំនួត និងដោយគ្មានការរើសអើងដោយប្រញាប់ប្រញាល់ចាប់យកអ្វីដែលកើតឡើងដំបូងក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ ផ្ទុយទៅវិញ បន្ទាប់ពីសញ្ជឹងគិតយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ យើងទទួលយកអត្ថន័យដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះប្រទាន ដោយពឹងផ្អែកលើវា យើងមើលទៅចុះពីលើទីខ្ពស់ ទោះជាមានប្រាជ្ញានៅលើផែនដីយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ ពិតមែនហើយ យើងរក្សាគំនិតរបស់យើងជាឈ្លើយថាគេមិនហ៊ានលើកពាក្យតវ៉ាសូម្បីតែមួយម៉ាត់ ហើយបន្ទាបបន្ថោកពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេបះបោរប្រឆាំង ។ ពីនេះបានកើតឡើងការពន្យល់របស់យើងអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រីស្នូ ដែលសូម្បីតែអ្នកទាំងឡាយណាដែលមានកម្រិតមធ្យមនៅក្នុងបទគម្ពីរបានដឹងពីការប្រើប្រាស់ព្រះគម្ពីរដែលមិនផ្លាស់ប្តូរទៅជារឿងធម្មតាចំពោះពិធីនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយធ្វើតាមគំរូរបស់ ក្រមុំព្រហ្មចារី យើងមិនចាត់ទុកវាថាជារឿងខុសច្បាប់សម្រាប់ខ្លួនយើងក្នុងបញ្ហាដ៏លំបាកមួយក្នុងការសាកសួរថាតើវាអាចកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេចនោះទេ [លូកា 1:34] ។

26. រូបកាយរបស់ព្រះត្រីស្នូគង់នៅស្ថានសួគ៌

ប៉ុន្តែដោយសារតែគ្មានអ្វីនឹងមានប្រសិទ្ធភាពជាងដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់ pious ជាងការបានរៀនថា គោលលទ្ធិដែលយើងបានដាក់ចេញនោះ ត្រូវបានទាញចេញពីព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយអាស្រ័យទៅលើសិទ្ធិអំណាចរបស់វា នោះខ្ញុំក៏នឹងធ្វើឱ្យមានភាពសាមញ្ញផងដែរ សង្ខេបដូចដែលខ្ញុំមិនអាច Aristotle បាន ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្រៀនថា រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាំងពីពេលទ្រង់រស់ឡើងវិញមានកំណត់ ហើយត្រូវបានផ្ទុកនៅក្នុងស្ថានសួគ៌រហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ [cf. កិច្ចការ ៣:២១] ។ ខ្ញុំក៏មិនបានដឹងដែរថា ពួកគេគេចវេសពីវគ្គទាំងនោះ ដែលត្រូវបានដកស្រង់ជាភស្តុតាងនៃរឿងនេះ ។ នៅពេលណាដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងចាកចេញ [យ៉ូហាន ១៤:១២, ២៨; ១៦:៧] ដោយបោះបង់ពិភពលោក [យ៉ូហាន ១៦:២៨] ពួកគេឆ្លើយថា ការចាកចេញនេះមិនមានអ្វីក្រៅពីការផ្លាស់ប្តូរនៃស្ថានភាពរមែងស្លាប់នោះទេ ។

ប៉ុន្តែ យោងតាមការរំកិលកែប្រែនេះ ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចជំនួសព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ដូចពួកគេបាននិយាយថា ភាពខ្វះខាតនៃអវត្តមានរបស់ទ្រង់ដោយឃើញថាព្រះវិញ្ញាណមិនបានជំនួសទ្រង់ឡើយ ហើយព្រះគ្រីស្ទក៏មិនយាងចុះមកពីសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ម្តងទៀត ដើម្បីមានស្ថានភាពនៃជីវិតរមែងស្លាប់ឡើងវិញដែរ ។ ប្រាកដណាស់ ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណ និងការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺផ្ទុយស្រឡះ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចគង់នៅជាមួយនឹងយើងតាមសាច់ឈាម ដូចគ្នានឹងទ្រង់ចាត់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់មកដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់នឹងមិននៅក្នុងលោកីយ៍ជាមួយសិស្សរបស់ទ្រង់ជាដរាបឡើយ [ម៉ាថាយ ២៦:១១; យ៉ូហាន ១២:៨] ។ វាហាក់ដូចជាពួកគេបានលុបចោលពាក្យសម្តីនេះយ៉ាងរៀបរយ ហាក់ដូចជាព្រះគ្រី

ស្ម័គ្រាន់តែមានន័យថា ទ្រង់នឹងមិនតែងតែក្រីក្រ និងគួរឱ្យអាណិត ឬស្ថិតនៅ ក្រោមតម្រូវការចាំបាច់នៃជីវិតដ៏ខ្លីនេះ ។ ប៉ុន្តែបរិបទនៃវគ្គនេះស្រែកដោយចំហ ប្រឆាំងនឹងការនេះ ព្រោះវាមិនមែនជាសំណួរនៃភាពខ្វះខាត និងភាពក្រីក្រ ឬ ស្ថានភាពដ៏លំបាកនៃជីវិតនៅលើផែនដី ។ ប៉ុន្តែការថ្វាយបង្គំនិងកិត្តិយស ។ តែកាលពួកសិស្សទ្រង់ឃើញ គេក៏នឹកតូចចិត្ត ហើយនិយាយថា ធ្វើបង្ហាតដូច្នេះ តើមានប្រយោជន៍អ្វី ដ្បិតប្រេងនេះនឹងលក់បានប្រាក់ជាច្រើន ដើម្បីនឹងចែក ឲ្យដល់មនុស្សក្រីក្រ តែព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជ្រាប ហើយក៏មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា ហេតុអ្វីបានជាបង្ហាតដល់ចិត្តនាងដូច្នេះ ដ្បិតនាងបានធ្វើការល្អដល់ខ្ញុំណាស់ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមានពួកអ្នកក្រនៅជាមួយជាដរាប តែខ្ញុំមិននៅជាមួយជា ដរាបទេ [ម៉ាថាយ ២៦:៨-១១] ។

ហើយ Augustine បានពន្យល់វាតាមរបៀបដូចគ្នា ដោយពាក្យមិន ច្បាស់តិចបំផុតថា "នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលថា អ្នកនឹងមិនមាន ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកជានិច្ចទេ ទ្រង់កំពុងនិយាយអំពីវត្តមានរបស់រូបកាយ សម្រាប់ ទាក់ទងនឹងភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ ការផ្តល់អំណោយដល់ព្រះគុណដែលមិន ចេះរឹងស្ងួត និងមើលមិនឃើញរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានបំពេញនូវអ្វីដែលទ្រង់មាន បន្ទូលថា 'ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃដែរ ដរាបដល់បំផុតកាល' [ម៉ាថាយ 28:20, Vg.] ។ ប៉ុន្តែទាក់ទងនឹងសាច់ឈាមដែលព្រះបន្ទូលបាន សន្មតថា ការពិតដែលថាទ្រង់បានកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារី ការពិតដែលថាទ្រូងត្រូវ បានជនជាតិយូដាចាប់ បានចងនៅលើដើមឈើ យកចុះពីលើឆ្កាង រុំដោយក្រ ណាត់ទេសឯកដាក់ក្នុង ផ្នូរដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ - អ្នក នឹងមិនតែងតែមានខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកទេ ។ ហេតុអ្វី? ដោយសារតែព្រះកាយទ្រង់

បានរួមរស់ជាមួយពួកសិស្សអស់រយៈពេល៤០ថ្ងៃ ពេលដែលគេទៅជាមួយទ្រង់ ដោយឃើញតែមិនបានតាម នោះទ្រង់ក៏ឡើងទៅ [កិច្ចការ ១:៣,៩] ។ 'ទ្រង់ មិននៅទីនេះទេ [ម៉ាកុស 16:6, Vg.]: ទ្រង់បានអង្គុយនៅទីនោះនៅខាងស្តាំ ព្រះហស្តរបស់ព្រះបិតា [ម៉ាកុស 16:19] ។ ប៉ុន្តែទ្រង់គង់នៅទីនេះហើយ ដ្បិតវត្តមាននៃព្រះចេស្ដាទ្រង់មិនបានទៅទេ [ហេព្រើរ ១:៣] ។ តាមរយៈ វត្តមាននៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ យើងមានព្រះគ្រីស្ទជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែបើតាមការពិតនៃ សាច់ឈាម វាត្រូវបាននិយាយថា <អ្នកនឹងមិនមានខ្ញុំរហូតទេ> [ម៉ាថាយ. ២៦: ១១] ។ ដ្បិតក្រុមជំនុំបានទទួលទ្រង់តាមវត្តមាននៃសាច់ឈាមតែប៉ុន្មានថ្ងៃ ប៉ុណ្ណោះ ឥឡូវនេះ បានកាន់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនឃើញទ្រង់នឹង ភ្នែកទេ» ។ នៅទីនេះ (ដើម្បីកត់សម្គាល់ដោយសង្ខេប) Augustine មាន យល់ពីព្រះគ្រីស្ទដែលមានវត្តមានក្នុងចំណោមពួកយើងតាមបីវិធីគឺ: អំណាច, ការកាពារ, និងនៅក្នុងព្រះគុណដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន នៅក្រោមព្រះគុណ ខ្ញុំរួមបញ្ចូលការរូបរាងអស្ចារ្យនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ និងផ្តល់ដោយឈាម យើង យល់ថាវាកើតឡើងដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនមែនដោយការ បញ្ឆោតថាការដាក់បញ្ចូលរូបកាយខ្លួនឯងនៅក្រោមធាតុនោះទេ ។ ពិតណាស់ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់មានសាច់ និងឆ្អឹង ដែលអាច ទទួលអារម្មណ៍ និងមើលឃើញ [យ៉ូហាន 20:27] ។

ម្យ៉ាងទៀត "ការចាកចេញ" និង "ការឡើង" មិនមែនជាសញ្ញាបង្ហាញ ពីការលើកឡើង និងការចាកចេញនោះទេ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅធ្វើនូវអ្វីដែលពាក្យ ចែង ដូច្នេះ តើយើងអាចនឹងមាននរណាម្នាក់និយាយថា ចាដាក់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទជា តំបន់ជាក់លាក់នៃស្ថានសួគ៌ឬ? ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយតបជាមួយ Augustine ថា នេះគឺ

ជាសំណួរដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ និងហួសហេតុពេក ។ សម្រាប់ពួកយើង វា គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជឿថាទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ។

27. អត្ថន័យនៃការលើកឡើងចំពោះសំណួរខាងលើ

ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាយើងនិយាយពាក្យ "លើកឡើង" ញឹកញាប់ម្ល៉េះ? តើវាមិន មានន័យថាផ្លាស់ទីពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយទេឬ? ពួកគេបដិសេធរឿងនេះ ៖ យោងទៅតាមពួកគេ កម្ពស់បង្ហាញតែភាពរុងរឿងនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែតើការលើកឡើងទៅឋានសួគ៌មានលក្ខណៈយ៉ាងណា? តើព្រះអង្គមិនបាន លើកឡើងនៅចំពោះមុខពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គទេឬ? តើអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិន បញ្ជាក់ច្បាស់ថាទ្រង់ត្រូវបានទទួលទៅស្ថានសួគ៌ទេឬ [កិច្ចការ ១:៩; ម៉ាកុស ១៦:១៩; លូកា ២៤:៥១]? Sophists ដ៏ឆ្លាតវៃទាំងនេះបានឆ្លើយតបថាទ្រង់ត្រូវ បានគេដកចេញពីការមើលឃើញរបស់ពួកគេនៅក្នុងពពកដើម្បីឱ្យអ្នកជឿអាច រៀនថាទ្រង់នឹងមិនអាចមើលឃើញនៅពេលក្រោយនៅក្នុងពិភពលោក ។ ដើម្បី ឱ្យយើងប្រាកដអំពីវត្តមានរបស់ទ្រង់ដែលមើលមិនឃើញ ទ្រង់មិនគួរបាត់ខ្លួន មួយភ្លែតទេ ឬពពកមិនគួរបាំងទ្រង់មុនពេលទ្រង់ផ្លាស់ទីនោះទេ! ប៉ុន្តែនៅពេល ដែលទ្រង់បានឡើងនៅលើអាកាស ហើយដោយពពកនៅក្រោមទ្រង់ [កិច្ចការ 1:9] បង្រៀនយើងថាទ្រង់មិនត្រូវបានស្វែងរកនៅលើផែនដីទៀតទេ យើង សន្និដ្ឋានដោយទុកចិត្តថាទីលំនៅរបស់ទ្រង់ឥឡូវនេះនៅស្ថានសួគ៌ ដូចប៉ុល ក៏ ប្រកាសដែរ ហើយស្នើឲ្យយើងរកមើលទ្រង់ពីស្ថានសួគ៌ [ភីលីព ៣:២០] ហេតុ នេះហើយបានជាទេវតាព្រមានពួកសិស្សថាពួកគេសម្លឹងឆ្ពោះទៅស្ថានសួគ៌ដោយ ឥតប្រយោជន៍ នោះទេ ព្រោះព្រះយេស៊ូវដែលត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ នឹងយាងមក ដូចដែលពួកគេបានឃើញទ្រង់យាងឡើងដែរ [កិច្ចការ ១:១១] ។

នៅទីនេះផងដែរ ខ្មាំងសត្រូវនៃលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ងាកទៅរកអ្វីដែលហាក់
ដូចជាពួកគេផ្លាស់ប្តូរដ៏ឆ្លាតវៃ ៖ ថាទ្រង់មិនដែលចាកចេញពីផែនដីទេ ប៉ុន្តែនៅ
តែមើលមិនឃើញក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកនឹងមកក្នុងទម្រង់ដែល
អាចមើលឃើញ ។ ដូចជាទេវតានៅទីនោះបង្ហាញវត្តមានទ្វេដង ហើយមិន
គ្រាន់តែធ្វើឱ្យពួកសិស្សធ្វើជាសាក្សីនៃការឡើងទៅឋានសួគ៌ទេ នោះគ្មានការ
សង្ស័យទេ! វាគឺដូចជាពួកគេបាននិយាយថា: បានទទួលចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌
នៅក្នុងការមើលឃើញរបស់អ្នក, ទ្រង់បានទាមទារចក្រភពស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់;
វានៅតែមានសម្រាប់អ្នកដោយអត់ធ្មត់ដើម្បីរង់ចាំរហូតដល់ទ្រង់មកម្តងទៀតជា
ចៅក្រមនៃពិភពលោក ។ ដ្បិតឥឡូវនេះ ទ្រង់បានចូលទៅស្ថានសួគ៌ហើយ មិន
មែនដើម្បីកាន់កាប់ដោយខ្លួនឯងទេ គឺដើម្បីប្រមូលអ្នក និងមនុស្សដែលគោរព
ព្រះទាំងអស់មកជាមួយនឹងទ្រង់ ។

28. អំណះអំណាងរបស់ Augustine

ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីអ្នកការពារនៃលទ្ធិខុសឆ្គងនេះមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការបង្ហាញវា
ដោយមានការយល់ព្រមពីអ្នកនិពន្ធបុរាណ និងជាពិសេសអំពី Augustine ខ្ញុំ
នឹងលើកឡើងនូវពាក្យមួយចំនួនអំពីរបៀបដែលពួកគេប៉ុនប៉ងនេះដោយអចេត
នា ។ ពីព្រោះភស្តុតាងរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រមូលពីអ្នកចេះដឹងនិងអ្នកគោរព
ព្រះដូច្នេះ ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើអ្វីដែលបានធ្វើរួចទៅហើយទេ ៖ ចូរឲ្យអ្នកណាដែលចង់
រករបស់នោះ រកពីការសិក្សាពី របស់គេចុះ ។ ខ្ញុំនឹងមិនប្រមូលផ្តុំ - សូម្បីតែ
ចេញពី Augustine - អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះ; ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹង
ពេញចិត្តក្នុងការបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់មួយចំនួនថាទ្រង់គឺទាំងអស់ និងមិនស្តី
បន្ទោសចំពោះសត្រូវរបស់យើង ធ្វើពុតថាគំនិតនេះកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅ

ក្នុងសៀវភៅរបស់ទ្រង់ដែលថានៅក្នុងការល្បែងនេះត្រូវបានចែកចាយដោយសាច់
និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាជនរងគ្រោះដែលបានលះបង់ម្តងសម្រាប់ទាំង
អស់ដែលបានជាប់នៅលើឈើឆ្កាង ។ នេះគឺជាការមិនសមហេតុផល; ដ្បិតទ្រង់
ក៏ហៅវាថាជាពិធីបុណ្យ [«អរព្រះគុណ»] ឬពិធីនៃរូបកាយ ។ ប៉ុន្តែយើងមិន
ចាំបាច់ស្វែងរកក្នុងវិធីវែងឆ្ងាយនូវអត្ថន័យដែលទ្រង់ប្រើពាក្យ "សាច់" និង
"ឈាម" ចាប់តាំងពីទ្រង់ពន្យល់ ដោយនិយាយថាពិធីយកឈ្មោះរបស់ពួកគេពី
ភាពស្រដៀងគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលពួកគេតំណាងឲ្យ ។ អាស្រ័យហេតុនោះ ក្នុងន័យ
ជាក់លាក់មួយ ពិធីនៃរូបកាយ គឺរូបកាយ ។ វត្ថុដែលធ្លាប់ស្គាល់មួយទៀតយល់
ស្របនឹងការនេះថា ៖ «ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មិនស្នាក់នៅក្នុងការមានបន្ទូលថា «
នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ កាលដែលទ្រង់បានប្រទានទីសម្គាល់» ។ ប៉ុន្តែ
Augustine ពួកគេជំទាស់ម្តងទៀត ដោយសរសេរយ៉ាងច្បាស់ថារូបកាយរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ ។ ចុះមកផែនដី ហើយចូលទៅក្នុងមាត់ ។ ដើម្បីឲ្យប្រាកដ គាត់ធ្វើ
ដូច្នេះក្នុងន័យដូចគ្នាដែលគាត់ប្រកាសថាអស់ហើយ ព្រោះគាត់រួមគ្នាទាំងពីរ ។
សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ថាបន្ទាប់ពីការបញ្ចប់អាទិកំបាំងនំប៉័ងត្រូវបានប្រើ
ប្រាស់មិនផ្ទុយនឹងរឿងនេះទេ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយមុននេះបន្តិចថា
"ដោយសារតែរឿងទាំងនេះត្រូវបានដឹងដល់មនុស្សនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបាន
ធ្វើតាមរយៈមនុស្សនោះពួកគេអាចត្រូវបានគោរពថាជារបស់បរិសុទ្ធប៉ុន្តែមិនដូច
ជាអព្វកហេតុ" ។ ហើយអ្វីដែលខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងស្រើបស្រាលពេកក៏សមរម្យ
សម្រាប់ខ្លួនគេដែរ គឺមានគោលបំណងដូចគ្នា ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបមួយ
បានអផ្សុកនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់បានបង្ហាញនំប៉័ងអាទិ
កំបាំងដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ។ ដោយការបញ្ចូលគុណនាមនៃភាពដូចគ្នា

Augustine បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាទ្រង់មិនមែនពិតជាឬពិតជាត្រូវបានគេរំព័ទ្ធក្រោមនំប៉័ងទេ ។ គ្មានឆ្ងល់ទេ! សម្រាប់គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតជំទាស់ដោយបើកចំហថារូបកាយប្រសិនបើត្រូវបានដកហូតទីតាំងនៅក្នុងលំហនឹងមិននៅគ្រប់ទីកន្លែងទេ ។ ហើយដោយសារតែពួកគេនឹងមិននៅកន្លែងណានោះពួកគេនឹងមិនមានជាដាច់ខាត ។ វាជាការលេងសើចមួយដែលនៅទីនោះ Augustine មិនបានដោះស្រាយជាមួយនឹងការល្បឿន ដែលព្រះបានប្រើអំណាចពិសេសនោះទេ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលមានសំណួរមួយបានលើកឡើងអំពីសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មនុស្សបរិសុទ្ធបានឆ្លើយដោយចេតនាថា: «ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ភាពអមតៈដល់សាច់ឈាមរបស់គេ ប៉ុន្តែមិនបានដកនិស្ស័យចេញពីវាទេ ។ យើងមិនគួរគិតថាវាសាយភាយគ្រប់ទីកន្លែងតាមរូបកាយនេះទេ ត្បិតយើងគួរប្រយ័ត្នក្រែងយើងបញ្ជាក់អំពីភាពជាព្រះនៃមនុស្សនោះថា យើងដកការពិតនៃរូបកាយវាចេញ ។ ហើយមិនធ្វើតាមថាអ្វីដែលនៅក្នុងព្រះត្រូវតែមាននៅគ្រប់ទីកន្លែងដូចជាព្រះ ។ ហេតុផលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យឆាប់ៗនេះ: "សម្រាប់មនុស្សម្នាក់គឺជាព្រះផងនិងមនុស្សផងហើយទាំងពីរគឺជាព្រះគ្រីស្ទតែមួយ: នៅគ្រប់ទីកន្លែងតាមរយៈការពិតដែលថាទ្រង់គឺជាព្រះ; នៅស្ថានសួគ៌តាមរយៈការពិតដែលថាទ្រង់គឺជារូបសាច់" ។ តើវាល្ងង់ប៉ុណ្ណាទៅ លើកលែងតែរឿងអាចកំបាំងនៃពិធីល្បឿនព្រះអម្ចាស់ ដែលជារឿងមួយដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងមានទម្ងន់ ប្រសិនបើនៅក្នុងនោះមានអ្វីដែលផ្ទុយនឹងគោលលទ្ធិដែលគាត់កំពុងពិភាក្សានោះ? ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់អានដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវអ្វីដែលបន្តបន្ទាប់បន្តិច នោះគាត់នឹងឃើញថា ពិធីល្បឿនព្រះអម្ចាស់ក៏ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្រោមគោលលទ្ធិទូទៅនោះ ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះ

បុត្រាបង្កើតតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបុត្រមនុស្សក៏គង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង ដូចព្រះជាម្ចាស់ដែរ ។ ថាទ្រង់ជាព្រះដែលគង់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះ (នោះគឺ នៅក្នុងក្រុមជំនុំ) និងនៅកន្លែងខ្លះនៅស្ថានសួគ៌ដោយហេតុផលនៃការវាស់វែង នៃរូបកាយពិតរបស់ទ្រង់ ។ យើងឃើញពីរបៀបដើម្បីបង្រួបបង្រួមព្រះគ្រីស្ទ ជាមួយក្រុមជំនុំ ព្រះមិនដករូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទចេញពីស្ថានសួគ៌ទេ ។ នេះ ប្រាកដជាជាការណិដែលរាងកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារពិតប្រាកដសម្រាប់ យើង លុះត្រាតែរុំនៅក្រោមនំប៉័ង ។

នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដោយពន្យល់ពីរបៀបដែលអ្នកជឿឥឡូវនេះមានព្រះគ្រីស្ទ Augustine និយាយថា "អ្នកមានព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈសញ្ញានៃឈើឆ្កាង តាមរយៈ ពិធីនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក តាមរយៈអាហារ និងទឹកនៃអាសនៈ" ។ ខ្ញុំមិន ពិភាក្សាអំពីរបៀបដែលគាត់គិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវពិធីអបិយជំនឿក្នុងចំណោម និមិត្តសញ្ញានៃវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ប្រៀបធៀប វត្តមានរបស់សាច់ឈាមទៅនឹងទីសំគាល់នៃឈើឆ្កាង គាត់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា គាត់មិនបានកើតមកពីព្រះគ្រីស្ទដែលមានរូបកាយពីរទេ ដូច្នេះអ្នកដែលអង្គុយ មើលឃើញនៅស្ថានសួគ៌អាចលាក់កំបាំងនៅក្រោមនំប៉័ង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើត្រូវ ការការពន្យល់កាន់តែច្បាស់ គាត់បន្ថែមភ្លាមៗថា «ចំពោះវត្តមាននៃសិរីល្អ យើងតែងតែមានព្រះគ្រីស្ទ ហើយចំពោះវត្តមាននៃសាច់ឈាម វាបាននិយាយ ត្រឹមត្រូវហើយ នោះអ្នកនឹងមិនមានខ្ញុំជានិច្ចឡើយ» ។ [ម៉ាថាយ ២៦:១១, cf. vg.]

ពួកគេតបរិញ្ញាថាគាត់បានបន្ថែមភ្លាមថា ៖ ចំពោះព្រះគុណដែលមិនអាច មើលឃើញបាន ហើយអ្វីដែលទ្រង់បានមានប្រសាសន៍នឹងបានសម្រេច ៖ <ខ្ញុំនៅ

ជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជាដាច់ខាតដែរ ដរាបដល់បំផុត[ម៉ាថាយ ២៨:២០] ។ នេះ
ពួកគេមិនទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ព្រោះវាត្រូវបានដាក់កម្រិតចំពោះ
ភាពអស្ចារ្យ ដែលតែងតែប្រឆាំងនឹងរូបកាយ ហើយសាច់ឈាមត្រូវបានសម្គាល់
យ៉ាងច្បាស់ពីព្រះគុណ និងអំណាច ។ វត្តមានរូបកាយពីពួកសិស្សរបស់ទ្រង់
ដើម្បីនៅជាមួយពួកគេនៅក្នុងវត្តមានខាងវិញ្ញាណ នៅទីនោះ វាច្បាស់ណាស់ថា
ទ្រង់បានញែកខ្លួនសារនៃសាច់ឈាមចេញពីព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ ដោយយើង
ចូលរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ទោះបីជាយើងត្រូវបានបំបែកចេញពីទ្រង់ដោយ
ចម្ងាយដ៏ច្រើនក្នុងលំហ ។ គាត់តែងតែប្រើប្រភេទនៃការបញ្ចេញមតិដូចពេល
ដែលគាត់និយាយថា៖ «ទ្រង់នឹងមកឯមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ម្តងទៀតក្នុង
វត្តមានរូបកាយរបស់ទ្រង់ផងដែរ យោងទៅតាមច្បាប់នៃគោលជំនឿ និងគោល
លទ្ធិត្រឹមត្រូវ ដ្បិតនៅក្នុងវត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏ត្រូវមកឯពួកគេ
ហើយត្រូវនៅជាមួយនឹងពួកជំនុំទាំងអស់ក្នុងលោកកិយនេះ រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃ
យុគសម័យនោះ [ម៉ាថាយ. ២៨:២០; cf. យ៉ូហាន ១៧:១២] ។ ហេតុដូច្នេះ
ហើយ សុន្ទរកថានេះគឺសំដៅទៅកាន់អ្នកជឿដែលព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមសង្គ្រោះ
ក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់ ហើយអ្នកដែលទ្រង់នឹងមានវត្តមានខាងរូបកាយត្រូវចាក
ចេញ ដើម្បីទ្រង់អាចសង្គ្រោះពួកគេនៅក្នុងវត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាមួយ
នឹងព្រះវរបិតា ។ ដើម្បីយល់ពី "រាងកាយ" សម្រាប់ "អាចមើលឃើញ"
វត្តមានគឺជាការ quibble មួយចាប់តាំងពីទ្រង់ផ្ទុយពីរាងកាយទៅនឹងអំណាចជា
ព្រះ ។ ហើយបន្ថែមថា «ដើម្បីសង្គ្រោះជាមួយព្រះវរបិតា» Augustine
បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាទ្រង់បានបង្ហូរព្រះគុណរបស់ទ្រង់ពីស្ថានសួគ៌តាមរយៈព្រះ
វិញ្ញាណមកលើយើង ។

29. នៅលើការពិតនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ចាប់តាំងពីពួកគេដាក់ទំនុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុង subterfuge នៃវត្តមានមើលមិនឃើញនេះ, មក, អនុញ្ញាតឱ្យយើងមើលថាតើពួកគេលាក់ខ្លួននៅក្នុងវា ។

ទីមួយ ពួកគេមិនអាចបង្ហាញព្យាង្គពីបទគម្ពីរដែលបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទមិនអាចមើលឃើញបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេយកអ្វីដែលមនុស្សមិនល្អនឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេជាការពិត ដែលថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចត្រូវបានប្រទានក្នុងពិធីល្បែងបានទេ លុះត្រាតែលាក់នៅក្រោមរបាំងនៃបំប៉ង ។ ហើយនេះគឺជាចំណុចសំខាន់នៃការឆ្លោចប្រកែកគ្នាជាមួយយើង - រហូតមកដល់ពេលនេះគឺមកពីការទទួលបានកន្លែងនៃគោលការណ៍មួយ! ហើយខណៈពេលដែលពួកគេអធិស្ឋានតាមរបៀបនេះ ពួកគេត្រូវបានបង្ខំឱ្យធ្វើឱ្យរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទកើនឡើងទ្វេដងយោងទៅតាមពួកគេ វាអាចមើលឃើញនៅក្នុងខ្លួនវានៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិធីល្បែងមើលមិនឃើញដោយរបៀបពិសេសនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ ប៉ុន្តែតើការរូបរាងយ៉ាងណាមួយនោះ គឺងាយស្រួលក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ទាំងពីរគ្រប់បទគម្ពីរផ្សេងៗ និងពីទីបន្ទាល់របស់ពេត្រុស ។ ពេត្រុសនិយាយថា ដែលស្ថានសួគ៌ត្រូវទទួល ដរាបដល់គ្រាតាំងរបស់ទាំងអស់ឡើងវិញ [កិច្ចការ ៣:២១] ។ មនុស្សទាំងនេះបង្រៀនថាទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងលំហ ប៉ុន្តែគ្មានទម្រង់ ។ ពួកគេជំទាស់ថាវាជាការខុសឆ្គងចំពោះធម្មជាតិនៃរូបកាយដ៏រុងរឿងដែលចុះចូលនឹងច្បាប់នៃធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែចម្លើយនេះអូសទាញជាមួយនឹងគំនិតឆ្គួត ៗ នៃ Servetus (មនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់ពិតជាស្អប់ខ្ពើម) ថារូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលេបដោយភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំមិននិយាយថាពួកគេគិតដូច្នេះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើដើម្បីបំពេញអ្វីៗទាំងអស់តាមរបៀបដែលមើលមិន

ឃើញត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងអំណោយទាននៃរូបកាយដ៏រុងរឿងនោះវាច្បាស់ណាស់ថាសារធាតុនៃរាងកាយត្រូវបានលុបចោលហើយថាមិនមានភាពខុសគ្នារវាងព្រះនិងនិស្ស័យរបស់មនុស្សទេ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានច្រើនទម្រង់ ហើយប្រែប្រួលដែលវាបង្ហាញខ្លួនឯងនៅកន្លែងមួយ ប៉ុន្តែមើលមិនឃើញនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀត តើនិស្ស័យនៃរូបកាយដែលមាននៅក្នុងវិមាត្ររបស់វា និងនៅឯណាទៅដែលការរូបរួមរបស់វា? Tertullian កាន់តែត្រឹមត្រូវជាងនេះទៅទៀត ថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពិត និងធម្មជាតិ ចាប់តាំងពីនៅក្នុងពិធីនៃពិធីល្បែងនេះ រូបរបស់វាត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ជាការសន្យា និងការធានានៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទប្រាកដជាមានបន្ទូលអំពីរូបកាយដ៏រុងរឿងថា «មើលហើយពាល់ចុះ ដ្បិតវិញ្ញាណគ្មានសាច់និងឆ្អឹងឡើយ» (លូកា ២៤:៣៩, cf. Vg.) ។ សង្កេតមើលថាការពិតនៃសាច់ឈាមត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយបបូរមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ពីព្រោះទ្រង់អាចប៉ះ និងមើលឃើញ ។ យករបស់ទាំងនេះចេញ ហើយសាច់ឈាមលែងមានទៀតហើយ ។ ពួកគេតែងតែជ្រកកោនក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានរៀបចំសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ដូច្នេះដើម្បីទទួលយកនូវអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសជាដាច់ខាត ថាអ្វីដែលទ្រង់ចង់បញ្ជាក់ អាចមានតម្លៃក្នុងចំណោមពួកយើងដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ ទ្រង់បង្ហាញអង្គទ្រង់ថាគ្មានទស្សនីយភាពទេ ព្រោះទ្រង់ឃើញនៅក្នុងសាច់ឈាមទ្រង់ ។ យករបស់ដែលទ្រង់អះអាងថាត្រឹមត្រូវទៅនឹងភាពចាស់ទុំនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ ។ តើនិយមន័យថ្មីនៃរូបកាយនឹងត្រូវបង្កើតឡើងឬ?

ឥឡូវនេះ ទោះក្នុងទិសដៅណាក៏ដោយ ដែលពួកគេអាចគេចផុត គ្រា
កាន់កាប់ត្រួតត្រាដីក្លែងបន្លំរបស់ពួកគេគ្មានកន្លែងណានៅក្នុងវគ្គនោះរបស់ប៉ុល
ជាកន្លែងដែលគាត់និយាយថា « យើងកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះពីស្ថាន
សួគ៌ ... ដែលនឹងផ្លាស់ប្តូររូបកាយដ៏ទាបរបស់យើងឲ្យដូចជារូបកាយដ៏រុងរឿង
របស់ទ្រង់ » ភីលីព ៣:២០-២១ ។ ដ្បិតយើងមិនគួរសង្ឃឹមនឹងការអនុលោម
តាមលក្ខណៈសម្បត្តិដែលគេភ្ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទឡើយ គឺថាមនុស្សគ្រប់គ្នាគួរមាន
រូបកាយដែលមើលមិនឃើញ ហើយគ្មានដែនកំណត់ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនអាច
រកឃើញនរណាម្នាក់ដែលល្ងង់ខ្លៅគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជឿជាក់លើភាពមិនសមហេតុ
ផលដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ។ ដូច្នេះ ចូរកុំឲ្យគេចាត់ទុកទ្រព្យសម្បត្តិនេះជារូបកាយដ៏
រុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ថាវានៅកន្លែងជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ហើយមិនកាន់
ក្នុងចន្លោះណាមួយឡើយនិយាយឱ្យខ្លី អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបដិសេធការរស់ឡើង
វិញនៃសាច់ឈាម ឬផ្តល់ឱ្យថាព្រះគ្រីស្ទដែលពាក់ដោយសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ មិន
បានបំបាត់សាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនោះ ចាប់តាំងពីយើងត្រូវរស់ឡើងវិញរួមគ្នា
ជាមួយទ្រង់ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យយើងជាដៃគូ និងដៃគូនៃសិរីល្អដូចគ្នានេះនៅក្នុង
សាច់ឈាមរបស់យើងផ្ទាល់ ។ តើអ្វីដែលបទគម្ពីរទាំងអស់បង្រៀនច្បាស់ជាងព្រះ
គ្រីស្ទនោះ គឺនៅពេលដែលទ្រង់បានយកជាសាច់ឈាមពិតដូចជាយើង នៅពេល
ដែលទ្រង់បានកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារី ហើយបានរងទុក្ខនៅក្នុងសាច់ឈាមពិតរបស់
យើង នៅពេលដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងពេញចិត្ត ដូច្នេះក៏បានទទួលសាច់ឈាម
ពិតដូចគ្នានៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយ យាងឡើងដល់ឋានសួគ៌?
ដ្បិតយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមនេះអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់យើង និងការឡើងទៅ
កាន់ស្ថានសួគ៌៖ ថាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើង ហើយ

ដូចដែល Tertullian បាននិយាយថា បានផ្តល់ការធានានៃការរស់ឡើងវិញ របស់យើងជាមួយនឹងទ្រង់ទៅស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែតើសេចក្តីសង្ឃឹមនោះនឹងទន់ខ្សោយ និងផុយស្រួយយ៉ាងណា បើសាច់ឈាមនៃយើងនេះមិនបានរស់ឡើងវិញ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយមិនបានចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ទេ! ប៉ុន្តែវាគឺជាលក្ខណៈពិតនៃរូបកាយដែលត្រូវផ្ទុកនៅក្នុងលំហ ដើម្បីឱ្យមានវិមាត្រ និងរូបរាងរបស់វាផ្ទាល់ ។ អញ្ចឹងហើយ ជាមួយរឿងប្រឌិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅនេះ ដែលធ្វើឲ្យចិត្តមនុស្ស និងព្រះគ្រីស្ទទៅជាន់ប៉ង! តើវាមានដែលលាក់នៅក្រោមនំប៉័ងក្នុងគោលបំណងអ្វី ប្រសិនបើមិនមែនថាអ្នកដែលចង់ឱ្យព្រះគ្រីស្ទបានចូលរួមជាមួយពួកគេនោះ អាចបញ្ឈប់និមិត្តសញ្ញានេះបានទេ? ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានសព្វព្រះហឫទ័យឱ្យយើងមិនត្រឹមតែដកក្នុងភ្នែករបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគ្រប់វិញ្ញាណរបស់យើងចេញពីផែនដី ដោយហាមស្ត្រីមិនឱ្យប៉ះទ្រង់ រហូតដល់ទ្រង់បានឡើងទៅកាន់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 20:17] ។ នៅពេលដែលទ្រង់ឃើញម៉ាឡេកំពុងប្រញាប់ប្រញាល់ដោយការគោរពដោយស្មោះស្ម័គ្រ និងខ្លះខ្លាំងដើម្បីថើបជើងរបស់ទ្រង់ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនពេញចិត្ត និងហាមឃាត់ការប៉ះនេះរហូតដល់ទ្រង់ត្រូវបានទទួលទៅស្ថានសួគ៌? គ្មានហេតុផលអ្វីផ្សេងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ចង់ទៅទីនោះតែម្នាក់ឯង ។ ការជំទាស់របស់ពួកគេដែលថាទ្រង់ត្រូវបានឃើញដោយស្មោះផាន [កិច្ចការ ៧:៥៥] ត្រូវបានឆ្លើយយ៉ាងងាយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគ្រីស្ទមិនចាំបាច់ផ្លាស់ប្តូរទីតាំងរបស់ទ្រង់ទេ ព្រោះទ្រង់អាចឲ្យភ្នែកអ្នកបម្រើទ្រង់ឃើញច្បាស់ដើម្បីទម្លុះមេឃ ។ ដូចគ្នាដែលប៉ុលបាននិយាយដែរ [កិច្ចការ 9:4] ។

ពួកគេជំទាស់ថាព្រះគ្រីស្ទបានយាងចេញពីផ្ទះបិទជិត [ម៉ាថាយ 28:6] ហើយ បានចូលទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់តាមទ្វារបិទជិត [យ៉ូហាន ២០:១៩] ។ នេះ មិនផ្តល់ការគាំទ្របន្ថែមទៀតចំពោះកំហុសរបស់ពួកគេទេ ។ ដ្បិតដូចជាទឹក ដូច ជាផ្លូវដ៏រឹងមាំ បានផ្តល់ផ្លូវដល់ព្រះគ្រីស្ទ កាលទ្រង់ដើរលើទន្លេ [ម៉ាថាយ ១៤: ២៥] ដូច្នេះវាមិនឆ្ងល់ទេថាតើភាពរឹងរបស់ថ្មដែលបានកើតឡើងតាមការខិតជិត របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ វាទំនងជាជាងដែលថ្មនោះត្រូវបានដកចេញតាមបញ្ជារបស់ គាត់ ហើយភ្លាមៗបន្ទាប់ពីគាត់បានឆ្លងកាត់ក៏បានត្រឡប់ទៅកន្លែងរបស់វាវិញ ។ ហើយការចូលតាមទ្វារបិទ មិនមែនគ្រាន់តែជ្រាបចូលតាមវត្ថុរឹងប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែជាការបើកច្រកចូលដោយអំណាចរបស់ព្រះ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់ បានឈរនៅក្នុងចំណោមសិស្សទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ក្នុងរបបដ៏អស្ចារ្យ ទោះបីទ្វារត្រូវ បានបាក់សោក៏ដោយ ។ ការដកស្រង់របស់ពួកគេពីលូកាដែលថាព្រះគ្រីស្ទភ្លាមៗ បានបាត់ពីភ្នែករបស់ពួកសិស្សដែលទ្រង់បានទៅអមម៉ោស [លូកា 24: 31] វា មិនអាក្រក់ទេហើយជួយយើង ។ ដើម្បីមើលឃើញខ្លួនឯងឲ្យឆ្ងាយពីគេ ទ្រង់មិន បានធ្វើឲ្យខ្លួនគេមើលមិនឃើញទេ គឺបានតែបាត់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ។ យោងទៅតាម សាក្សីដដែលនោះ លូកា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើដំណើរជាមួយពួកគេ ទ្រង់មិនបានបង្ហាញខ្លួនថ្មីដើម្បីទៅដោយមិនស្គាល់ឡើយ ប៉ុន្តែបានបិទភ្នែករបស់ ពួកគេពីការទទួលស្គាល់ទ្រង់ [លូកា 24:16] ។ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះមិនត្រឹម តែបំប្លែងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានគង់នៅលើផែនដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើ ឱ្យទ្រង់មានរឿងមួយនៅទីនេះ មួយទៀតនៅទីនោះ ហើយមិនដូចខ្លួនទ្រង់នោះ ទេ ។ សរុបមក តាមរយៈការស្រមើស្រមៃ មិនមែនដោយផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែដោយ ការ circumlocution ពួកគេបង្កើតវិញ្ញាណចេញពីសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ហើយមិនពេញចិត្តនឹងរឿងនេះទេ ពួកគេផ្តល់វាដោយគុណសម្បត្តិផ្ទុយស្រឡះ ។
ពីនេះវាចាំបាច់ថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពីរដង ។

30. ការបែងចែកនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបដិសេធ

ឥឡូវនេះ ទោះបីជាយើងយល់ព្រមចំពោះពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេនិយាយអំពី
វត្តមានដែលមើលមិនឃើញក៏ដោយ ក៏ភាពមិនអាចវាស់វែងបាននឹងនៅតែមិន
ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ ដោយគ្មានអ្វីដែលពួកគេនឹងព្យាយាមដោយឥត
ប្រយោជន៍ដើម្បីរុំព័ទ្ធព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំប៉័ង ។ លុះត្រាតែរូបកាយរបស់ព្រះគ្រ
ទស្សន៍អាចនៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងពេលតែមួយ ដោយគ្មានកំណត់កន្លែងនោះ វានឹង
មិនគួរឱ្យជឿជាក់ទេដែលទ្រង់បានលាក់ខ្លួននៅក្រោមនំប៉័ងនៅក្នុងពិធីលៀង
នោះ ។ ដើម្បីបំពេញនូវភាពចាំបាច់នេះ ពួកគេបានណែនាំពីសញ្ញាណដ៏មហិមា
នៃការបែកចែក ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំ និង
ច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ នោះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន circumscribed
ដោយខ្នាតនៃរូបកាយមនុស្ស ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដោយការយាងឡើងទៅស្ថាន
សួគ៌ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យច្បាស់ថា វាមិនមែននៅគ្រប់ទីកន្លែងនោះទេ ប៉ុន្តែកាល
ដែលវាចូលទៅជាមួយ វានឹងចាកចេញពីកន្លែងមុន ។ ក៏មិនមែនជាការសន្យា
ដែលពួកគេលើកឡើងថា ៖ «នៅជាមួយនឹងអ្នករហូតដល់ទីបញ្ចប់» [ម៉ាថាយ
២៨:២០, vg.] ដើម្បីអនុវត្តលើរាងកាយ ។ ទីមួយ ទំនាក់ទំនងដ៏ស្ថិតស្ថេរនឹង
ឈរដាច់ដោយឡែកពីការប្រើប្រាស់ការលៀងព្រះអម្ចាស់ ព្រះគ្រីស្ទអាចគង់នៅ
ក្នុងរូបកាយយើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេគ្មានហេតុផលត្រឹមត្រូវក្នុងការតវ៉ា
យ៉ាងជូរចត់ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីរុំព័ទ្ធព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំប៉័ង
ក្នុងពិធីលៀងនោះទេ ។ ទីពីរ បរិបទបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទកំពុងមានបន្ទូលដោយ

មិនសំដៅលើសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ឡើយ ប៉ុន្តែសន្យាថានឹងជួយពួកសិស្សរបស់ ទ្រង់ដើម្បីការពារ និងទ្រទ្រង់ពួកគេពីការវាយលុកទាំងអស់របស់សាតាំង និង ពិភពលោក ។ សម្រាប់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទដាក់កិច្ចការដ៏លំបាកមួយមកលើពួក គេ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេស្ទាក់ស្ទើរក្នុងកិច្ចការនោះ ឬពីការចូលរួមក្នុងកិច្ច ការនោះដោយខ្មាសអៀនពេក នោះទ្រង់បានពង្រឹងពួកគេដោយការធានាចំពោះ វត្តមានរបស់ទ្រង់ ហាក់ដូចជានិយាយថាពួកគេនឹងមិនចាកចេញដោយគ្មានទ្រង់ ឡើយ ។ ការការពារ, ដែលជា invincible ។ លុះត្រាតែពួកគេចង់បំភាន់អ្វី ទាំងអស់ តើវាមិនធ្វើឱ្យពួកគេបែងចែកលក្ខណៈនៃវត្តមានរបស់ទ្រង់ឬ?

ហើយប្រាកដណាស់ មនុស្សមួយចំនួននឹងបង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួក គេចំពោះការអាម៉ាស់ដ៏ធំរបស់ពួកគេ ជាជាងផ្តល់លទ្ធផលសូម្បីតែការពិចត្តចនៃ កំហុសរបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីអ្នក papists ទេ ។ គោលលទ្ធិរបស់ពួក គេគឺអាចអត់ឱនបានជាង ឬយ៉ាងហោចណាស់មានលក្ខណៈសមរម្យជាង ។ ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះត្រូវបានដកចេញដោយភាពចម្រូងចម្រាសបែបនេះ ដែលនិយាយ ថា ដោយសារតែធម្មជាតិបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គ្រប់ទីកន្លែងដែល ភាព របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ ក៏មានសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ផងដែរ ដែលមិនអាច បំបែកចេញពីវាបានទេ ។ ដូចជាការរួបរួមនោះបានរួមបញ្ចូលគ្នាពីធម្មជាតិពីរ ប្រភេទនៃប្រភេទមធ្យមដែលមិនមែនជាព្រះ ឬមនុស្ស! ដូច្នេះ ពិតណាស់ Eutyches បានបង្រៀន និង Servetus បន្ទាប់ពីគាត់ ។ ប៉ុន្តែ តាមបទគម្ពីរ យើងសន្និដ្ឋានយ៉ាងច្បាស់ថា បុគ្គលតែម្នាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទមានលក្ខណៈពីរយ៉ាង ដែលម្នាក់ៗរក្សានូវលក្ខណៈពិសេសរៀងៗខ្លួនដោយមិនចុះសម្រុង ។ ហើយពួក គេនឹងខ្មាសអៀនក្នុងការបដិសេធថា Eutyches ត្រូវបានថ្កោលទោសត្រឹមត្រូវ

វ ។ វាគឺជាការងឿងឆ្ងល់ដែលពួកគេមិនបានស្តាប់មូលហេតុនៃការថ្កោលទោសរបស់គាត់; ការដកចេញនូវភាពខុសគ្នារវាងធម្មជាតិ និងជំរុញឱ្យមានការរួបរួមរបស់មនុស្ស គាត់បានបង្កើតមនុស្សចេញពីព្រះ និងព្រះចេញពីមនុស្ស ។ ដូច្នេះ តើការរួមគ្នានៃស្ថានសួគ៌ជាមួយផែនដីជាងការបោះបង់ការព្យាយាមទាញរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទពីទីជំរកនៅស្ថានសួគ៌នោះ តើមានការឆ្គួចបែបណា ?

ពួកគេលើកយកវគ្គទាំងនេះមកខាងពួកគេថា ៖ «គ្មានអ្នកណាបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ឡើយ ក្រៅពីអ្នកដែលបានចុះពីស្ថានសួគ៌ ជាកូនមនុស្សដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌វិញ» [យ៉ូហាន ៣:១៣, cf. vg.]; ហើយម្តងទៀត: ព្រះរាជបុត្រាដែលនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះបិតាទ្រង់ទ្រង់បានសំដែងឲ្យស្គាល់ព្រះអង្គ" [យ៉ូហាន 1:18, Vg.] ។ វាគ្មានន័យស្មើភាពគ្នាក្នុងការមើលងាយ "ការប្រាស្រ័យទាក់ទងនៃទ្រព្យសម្បត្តិ" ជាយូរយារណាស់មកហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បី គោលបំណងខ្លះដោយបុព្វបុរសដ៏វិសុទ្ធ ។ ប្រាកដណាស់នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានឆ្កាង [១កូរិនថូស ២:៨] ប៉ុលមិនមានន័យថាទ្រង់បានរងទុក្ខអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែគាត់និយាយដូច្នេះដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នាដែល ត្រូវតែទម្លាក់ចុះ ហើយមើលងាយ ហើយរងទុក្ខក្នុងសាច់ឈាម គឺជាព្រះ និងជាព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អ ទ្រង់ក៏ជាកូនមនុស្សនៅស្ថានសួគ៌ [យ៉ូហាន ៣:១៣] សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នា ដែលតាមសាច់ឈាម ។ ទ្រង់គង់នៅផែនដីជាកូនមនុស្ស គឺជាព្រះដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានយាងចុះមកកន្លែងនោះតាមការបែកចែក មិនមែនដោយសារបានចាកចេញពីស្ថានសួគ៌ទៅលាក់ខ្លួននៅក្នុងគុកនៃរូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែ ទោះបីជាវាបានបំពេញគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ ក៏នៅតែស្ថិតក្នុង

ភាពជាមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ វានៅតែរស់នៅក្នុងខ្លួនប្រាណ (កូរីន ២:៩) នោះគឺតាមធម្មជាតិ និងតាមរបៀបដែលមិនអាចប្រកែកបាន ។ មានភាពខុសគ្នាធម្មតានៃសាលារៀនដែលមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការយោង: ទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលមាននៅគ្រប់ទីកន្លែងក៏ដោយក៏នៅតែទាំងអស់នៃអ្វីដែលនៅក្នុងទ្រង់មិននៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ហើយតើសិស្សសាលាខ្លួនឯងបានថ្លឹងថ្លែងដោយស្មោះត្រង់ចំពោះកម្លាំងនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការប្រឌិតដែលមិនសមហេតុផលនៃវត្តមានខាងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានគេមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលគង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង អ្នកសម្របសម្រួលរបស់យើងតែងតែមានវត្តមានជាមួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ហើយនៅក្នុងពិធីជប់លៀងបង្ហាញអង្គទ្រង់តាមរបៀបពិសេស ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទទាំងមូលមានវត្តមាន ប៉ុន្តែមិនមែននៅក្នុងភាពពេញលេញរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ដ្បិតដូចដែលមានចែងទុកមកថា ក្នុងសាច់ឈាមរបស់លោកបានជាប់នៅស្ថានសួគ៌រហូតដល់លេចមកក្នុងការជំនុំជម្រះ ។

31. ព្រះគ្រីស្ទមិនបានយាងចុះមកឯយើងទេប៉ុន្តែ យើងត្រូវបានលើកឡើងទៅទ្រង់

ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនមានសាច់ឈាមក្នុងពិធីលៀង គឺជាអ្នកដែលយល់ខុសយ៉ាងខ្លាំងលុះត្រាតែវាស្ថិតនៅក្នុងនំប៉័ង ។ ដូច្នេះ គេមិនទុកអ្វីក្នុងការធ្វើការសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលបង្រួបបង្រួមព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ចំពោះយើងឡើយ ។ ចំពោះពួកគេព្រះគ្រីស្ទមិនមានវត្តមានទេ លុះត្រាតែទ្រង់យាងមករកយើង ។ បើទ្រង់គួរលើកយើងមករកទ្រង់ យើងក៏មិនគួររីករាយនឹងវត្តមានរបស់ទ្រង់ដែរ! ដូច្នេះ សំណួរគឺគ្រាន់តែជារបៀបប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ពួកគេដាក់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងនំប៉័ង ខណៈដែល

យើងមិនគិតថាវាមានច្បាប់សម្រាប់យើងដើម្បីទាញទ្រង់ពីស្ថានសួគ៌ ។ ទុកឲ្យ
អ្នកអានសម្រេចថាមួយណាត្រឹមត្រូវជាង ។ មានតែនៅឆ្ងាយជាមួយនឹងភាព
ច្របូកច្របល់ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដកចេញពីពិធីលៀងរបស់ទ្រង់ លុះត្រាតែ
ទ្រង់លាក់នៅក្រោម នំប៉័ង! ដោយសារអាថ៌កំបាំងនេះស្ថិតនៅស្ថានសួគ៌ នោះ
មិនចាំបាច់ទាញព្រះគ្រីស្ទមកផែនដី ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចចូលរួមជាមួយយើងបាន
ទេ ។

(លក្ខណៈពិតនៃវត្តមានរូបកាយដែលអ្នកជឿទទួលទានតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ,
៣២-៣៤)

32. ដំណោះស្រាយដែលពាក់ព័ន្ធនៃអាថ៌កំបាំងត្រូវបានបដិសេធ

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់សួរខ្ញុំពីរបៀបដែលរឿងនេះកើតឡើង ខ្ញុំមិន
ខ្មាស់អៀនក្នុងការសារភាពថាវាជាអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពេកសម្រាប់គំនិតរបស់ខ្ញុំ
អាចយល់បាន ឬពាក្យរបស់ខ្ញុំដើម្បីប្រកាសនោះទេ ។ ហើយនិយាយឲ្យច្បាស់
ជាងនេះ ខ្ញុំមានបទពិសោធន៍ជាជាងយល់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំនៅទីនេះ ឱ
បក្រសោបដោយមិនមានការទាស់ទែងនឹងសេចក្តីពិតនៃព្រះ ដែលខ្ញុំអាចសម្រាក
ដោយសុវត្ថិភាព ។ ទ្រង់ប្រកាសថាសាច់ទ្រង់ជាអាហារនៃព្រលឹង ឈាមរបស់
ទ្រង់ជាទឹក [យ៉ូហាន ៦:៥៣] ។ ខ្ញុំថ្វាយព្រលឹងខ្ញុំទៅទ្រង់ដើម្បីទទួលទានអាហារ
បែបនេះ ។ ក្នុងពិធីលៀងដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានស្នើឱ្យខ្ញុំយក បរិភោគ
និងផឹករូបកាយ និងឈាមរបស់ទ្រង់ក្រោមនិមិត្តសញ្ញានៃនំប៉័ង និងស្រា ។ ខ្ញុំ
មិនសង្ស័យថាទ្រង់ផ្ទាល់បង្ហាញពួកគេពិតប្រាកដទេ តែថាខ្ញុំទទួលពួកគេ ។ ខ្ញុំ
ច្រានចោលតែរឿងមិនសមហេតុផលដែលមើលទៅមិនសក្តិសមនឹងភាពអស្ចារ្យ

នៅស្ថានសួគ៌របស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬមិនស៊ីគ្នានឹងការពិតនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស
ព្រោះវាមានការប៉ះទង្គិចចាំបាច់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ពីព្រោះវាក៏
បង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ទៅក្នុងសិរីល្អនៃនគរស្ថានសួគ៌
[លូកា 24:26] ដើម្បីត្រូវបានលើកពីលើទ្រព្យសម្បត្តិលោកិយទាំងអស់ ហើយ
មិនតិចទេដែលបានកំណត់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ននៅក្នុងនិស្ស័យជាមនុស្សរបស់ទ្រង់នូវ
ការទាំងនោះដែលសមស្របនឹងមនុស្សជាតិពិត ។ នេះមិនគួរមើលទៅមិនគួរ
ឱ្យជឿ ឬមិនសមហេតុផលនោះទេ ។ ព្រោះថា ណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ទាំងមូលមានលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណ អ្វីក៏ដោយដែលទ្រង់ធ្វើជាមួយក្រុមជំនុំមិនត្រូវ
ស្ថិតនៅក្រោមហេតុផលនៃពិភពលោកនេះឡើយ ឬដើម្បីប្រើពាក្យរបស់
Augustine អាថ៌កំបាំងនេះដូចជាអ្នកដទៃ ត្រូវបានអនុវត្តដោយមនុស្ស ប៉ុន្តែ
ដោយព្រះ នៅលើផែនដី ប៉ុន្តែតាមស្ថានសួគ៌ ។ នេះគឺជាវត្តមានរបស់រូបកាយ
(ខ្ញុំនិយាយ) ដែលធម្មជាតិនៃពិធីតម្រូវឱ្យមានវត្តមានមួយ ដែលយើងនិយាយ
ថាវាបង្ហាញខ្លួនវានៅទីនេះជាមួយនឹងថាមពល និងប្រសិទ្ធភាពដ៏អស្ចារ្យ ដែលវា
មិនត្រឹមតែនាំមកនូវការធានាដែលមិនគួរឱ្យសង្ស័យអំពីជីវិតដ៏អស់កល្បដល់ចិត្ត
របស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំង ធានាយើងពីភាពអមតៈនៃសាច់ឈាមរបស់យើ
ង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ឥឡូវនេះ វាត្រូវបានពន្លឿនដោយសាច់ឈាមអមតៈ
របស់ទ្រង់ ហើយក្នុងន័យមួយទៀត ទទួលយកភាពអមតៈរបស់ទៀត ។ អ្នក
ដែលយកលើសពីនេះដោយការបំផ្លើសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ មិនបានធ្វើអ្វីក្រៅតែ
ពីការពិតដ៏សាមញ្ញ និងច្បាស់លាស់ដោយមានការពាក់ព័ន្ធបែបនេះ ។
ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មិនទាន់ពេញចិត្ត ខ្ញុំគួរតែចង់ឲ្យគាត់សញ្ជឹងគិតនៅទីនេះ
បន្តិចជាមួយខ្ញុំ ថាឥឡូវនេះយើងកំពុងពិភាក្សាអំពីពិធីទាំងមូល ។ ដែលត្រូវតែ

សំដៅទៅលើជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ ដោយការទទួលទានរូបកាយនេះ ដែលយើងបាន ប្រកាស នោះយើងផ្តល់សេចក្តីជំនឿយ៉ាងហ្មត់ចត់ប្រសប់ និងឆ្លើយតបដូចជាអ្នក ដែលទាញព្រះគ្រីស្ទខ្លួនឯងចេញពីស្ថានសួគ៌ដែរ ។

ទន្ទឹមនឹងនេះ ខ្ញុំសារភាពដោយស្មោះត្រង់ថា ខ្ញុំបដិសេធការបង្រៀន របស់ពួកគេ ឬការចាក់បញ្ចូលសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងព្រលឹងរបស់ យើង ។ ត្បិតវាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់យើងដែលព្រះគ្រីស្ទបានដកជីវិតចេញពី សាច់ឈាមរបស់ទ្រង់មកក្នុងព្រលឹងយើង—ពិតណាស់ ទ្រង់បានបង្ហូរជីវិតរបស់ ទ្រង់មកក្នុងយើង — ទោះជាសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនចូលក្នុងយើងក៏ដោយ ។ ក្រៅពីនេះ គ្មានអ្វីសង្ស័យទេដែលការប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលប៉ុល លតម្រូវឲ្យមានការបកស្រាយបទគម្ពីរទាំងអស់ដើម្បីឲ្យស្របតាម រ៉ូម. ១២:៣, ៦] ក្នុងករណីនេះគាំទ្រទស្សនៈរបស់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង ។ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រែក តវ៉ាប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតធម្មតាឃើញថាតើស្តង់ដារនៃសេចក្តីជំនឿអ្វីដែលពួកគេ កំពុងធ្វើតាមខ្លួន ។ អ្នកណាដែលមិនសារភាពថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមក ក្នុងសាច់ឈាម នោះមិនមែនមកពីព្រះទេ [១យ៉ូហាន ៤:២-៣] មនុស្សទាំងនេះ ទោះជាពួកគេបិទបាំង ឬមិនបានកត់សម្គាល់ក៏ដោយ ក៏គេដកសាច់ឈាមទ្រង់ ចេញដែរ ។

33. ខាងវិញ្ញាណ និង ការទទួលយកព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដក្នុង ការទទួលទាន ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ដោយអ្នកមិនជឿ

ដូចគ្នានេះដែរ យើងត្រូវវិនិច្ឆ័យលើការចូលរួម ដែលពួកគេមិនទទួលស្គាល់ លុះ ត្រាតែពួកគេលេបសាច់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំប៉័ង ។ ប៉ុន្តែ អំពើខុសឆ្គងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ

មួយត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លុះត្រាតែយើងជឿថា វាគឺតាមរយៈព្រះចេស្ដាដែលមិនអាចយល់បានរបស់ទ្រង់ ដែលយើងមកទទួលទានសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើអំណាចនៃអាថ៌កំបាំងដូចដែលវាត្រូវបានបង្រៀនដោយយើង ហើយត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះព្រះវិហារបុរាណ ត្រូវបានចាត់ទុកថាសមនឹងទទួលបានអស់រយៈពេលបួនរយឆ្នាំមកហើយនោះ វាច្រើនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញចិត្តយើង ។ ច្រកទ្វារនឹងត្រូវបានបិទជាមួយនឹងកំហុសឆ្គងជាច្រើនដែលបង្កឱ្យមានការខ្វែងគំនិតគ្នាដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច និងនៅសម័យរបស់យើងបានញាំញីព្រះវិហារខណៈពេលដែលមនុស្សដែលចង់ដឹងចង់ឃើញទាមទារឱ្យមានរបៀបបំផ្លើសនៃវត្តមានដែលមិនដែលមានចែងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ហើយពួកគេនិយាយតៗគ្នាអំពីរឿងនេះ ដោយឆ្គួតៗ ហើយមានគំនិតឆ្លើងឆ្លៃ ដូចជាប្រសិនបើការរុំព័ទ្ធនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្រោមនំប៉័ងគឺជាការគោរពបូជាទាំងមូល "from stem to stern," ដូចដែលពួកគេនិយាយ ។ វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងការដឹងពីរបៀបដែលរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទពេលដែលវាត្រូវបានប្រទានមកសម្រាប់យើងទាំងអស់នោះ ត្រូវបានបង្កើតជារបស់យើង និងរបៀបដែលយើងក្លាយជាអ្នកចូលរួមក្នុងឈាម ។ សម្រាប់ការនោះគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទទាំងមូល ត្រូវបានគេឆ្កាង ដើម្បីអោយយើងអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ការមើលរំលងរបស់សំខាន់ៗទាំងនេះ តាមពិតទៅ ការមិនយកចិត្តទុកដាក់ និងការកប់ពួកគេយ៉ាងល្អ ពួកគេពេញចិត្តនឹងសំណួរដ៏បន្ទាបមួយនេះ ៖ តើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទលាក់នៅក្រោមនំប៉័ង ឬនៅក្រោមនំប៉័ងដោយរបៀបណា? ពួកគេអួតអាងថា យើងបង្រៀនពីការបរិភោគខាងវិញ្ញាណគឺផ្ទុយពីដែលពួកគេនិយាយថា ចំពោះការ

បរិភោគពិត និងពិតប្រាកដ ដោយឃើញថាយើងយកចិត្តទុកដាក់តែចំពោះ
អាកប្បកិរិយាដែលនៅជាមួយពួកគេគឺខាងសាច់ឈាម ខណៈដែលពួកគេរុំព័ទ្ធព្រះ
ត្រីស្នូនៅក្នុងនំប៉័ង ។ សម្រាប់យើងរបបគឺខាងវិញ្ញាណ ដោយសារអំណាច
សម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណជាចំណងនៃការរួបរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះត្រីស្នូ ។

ការជំទាស់ផ្សេងទៀតរបស់ពួកគេគឺមិនពិតទេ ៖ ដែលយើងប៉ះពាល់លើអត្ត
ប្រយោជន៍ ឬឥទ្ធិពលដែលអ្នកជឿទទួលបានពីការបរិភោគសាច់របស់ព្រះត្រីស្នូ
ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយពីមុនមក ព្រះត្រីស្នូទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាបញ្ហា
នៃពិធីជប់លៀង ។ ហើយឥទ្ធិពលកើតឡើងពីការពិតដែលថាដោយការបូជា
នៃការសុគតរបស់ទ្រង់យើងត្រូវបានសម្អាតពីអំពើបាបដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់
យើងត្រូវបានលាងសំអាតហើយដោយការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់យើង
ត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែការស្រមើស្រមៃដ៏
ល្ងង់ខ្លៅ ដែល Lombard ជាអ្នកនិពន្ធ ដែលថាការបរិភោគសាច់របស់ព្រះត្រី
ស្នូជាពិធីដែល បានបំភាន់គំនិតរបស់ពួកគេ ។ នេះជាពាក្យរបស់គាត់ ៖ «
ពិធី និងមិនមែនរបស់នោះទេ គឺជាទម្រង់នៃនំប៉័ង និងស្រា ។ ពិធី និងវត្ថុគឺ
ជាសាច់ឈាមរបស់ព្រះត្រីស្នូ មិនមែនជាពិធី គឺជាសាច់ឈាមអាទិកំបាំងរបស់
ទ្រង់ ។ « ម្តងទៀត បន្តិចក្រោយមក ៖ « វត្ថុដែលបញ្ជាក់ ហើយមានគឺជា
សាច់ឈាមត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះត្រីស្នូ ជារូបកាយអាទិកំបាំង ដែលត្រូវបានបញ្ជាក់
និងមិនមាននៅក្នុងនោះ » ។ ខ្ញុំយល់ស្របជាមួយនឹងភាពខុសគ្នារបស់គាត់រវាង
សាច់ឈាមរបស់ព្រះត្រីស្នូ និងអាហារបំប៉នដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ដែលមាននៅក្នុង
វា ។ ប៉ុន្តែការដែលគាត់ធ្វើពុតក្នុងពិធី ហើយសូម្បីតែមួយនៅក្រោមនំប៉័ង គឺជា
កំហុសដែលមិនត្រូវស៊ីទ្រាំ ។ ដូច្នេះការបកស្រាយមិនពិតនៃការបរិភោគពិធីកើត

ឡើង ។ ដ្បិតគេស្មានថា សូម្បីតែមនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សអាក្រក់ក៏បរិភោគ
រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជាគេនៅឆ្ងាយពីទ្រង់ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែសាច់ឈាម
របស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃពិធីល្បែងគឺជារឿងមិនពិតជាការស
ង្គ្រោះដ៏អស់កល្បរបស់យើងនោះទេ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអស់អ្នកដែលគ្មាន
ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាជាងផឹកស្រា
ដែលគ្មានរសជាតិនោះទេ ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហែកហូរដោយ
មិនសក្តិសមពេក ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ទ្រង់ គ្មានជីវិត និងគ្មានអំណាច ត្រូវ
បានបំពានដល់អ្នកមិនជឿ ។ ហើយនេះគឺផ្ទុយទៅនឹងពាក្យធម្មការរបស់គាត់ថា ៖
«អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងនៅជាប់នឹងខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំក៏នៅជាប់នឹងអ្នកនោះដែរ» [យ៉ូហាន ៦:៥៦] ។ ពួកគេប្រឆាំងថានៅ
ក្នុងវគ្គនេះការបរិភោគសាច់និងឈាម គឺមិនមែនជាសំណួរទេ ។ នេះជាការ
ដែលខ្ញុំផ្តល់ឲ្យ បើសិនជាគេមិនជំពប់ដួលម្តងហើយម្តងទៀតលើថ្មដដែលនោះ
គឺគ្មានអ្នកណាអាចបរិភោគសាច់របស់ទ្រង់ដោយគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ។
យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំគួរដឹងពីពួកគេថាតើពួកគេរក្សាវាទុកបានយូរប៉ុណ្ណាពេលពួក
គេបានបរិភោគវា ។ នៅទីនេះ តាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ ពួកគេនឹងមិនអាចរក
ផ្លូវចេញបានទេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេជំទាស់ថា គ្មានអ្វីដែលអាចទុកចិត្តបាននៃសេចក្តី
សន្យារបស់ព្រះអាចថយចុះ ឬបរាជ័យដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់មនុស្ស
នោះទេ ។ នេះជាការពិត ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាត ហើយនិយាយថា អំណាចនៃអាថ៌
កំបាំងនៅតែរក្សាដដែល មិនថាមនុស្សអាក្រក់ប៉ុនណា ព្យាយាមអស់ពីសមត្ថ
ភាពដើម្បីទុកវាចោល ។ ប៉ុន្តែវាជារបស់មួយដែលត្រូវផ្តល់ឲ្យ មួយទៀតត្រូវទទួ
ល ។ ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណនេះ ហើយផ្តល់ទឹកខាងវិញ្ញាណនេះដល់

មនុស្សទាំងអស់ ។ អ្នកខ្លះចិញ្ចឹមពួកគេយ៉ាងអន្ទះសា ហើយអ្នកខ្លះទៀត
បដិសេធយ៉ាងក្រអឺតក្រទម ។ តើការបដិសេធរបស់ពួកគេក្រោយមកនឹងធ្វើ
ឱ្យអាហារ និងទឹកបាត់បង់និស្ស័យឬទេ? ពួកគេនឹងនិយាយថា គំនិតរបស់ពួក
គេត្រូវបានគាំទ្រដោយការប្រៀបធៀបនេះ ពោលគឺសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជា
វាគ្មានរសជាតិក៏ដោយ ក៏សាច់ឈាមដែរ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថាវាអាចបរិភោគ
បានដោយគ្មានរសជាតិនៃជំនឿ ។ ឬ (ប្រសិនបើយើងចូលចិត្តនិយាយដូចដែល
Augustine ធ្វើ) ខ្ញុំជឿថាមនុស្សទាំងឡាយត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីជំនឿនេះ មិនលើសពី
ពួកគេប្រមូលផ្តុំជាមួយនឹងវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីត្រូវដក
ចេញពីសាការនេះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការពិត និងប្រសិទ្ធភាពរបស់វា
នៅតែមិនថយចុះ ទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់ចាកចេញទៅដោយទទេបន្ទាប់ពីការ
ចូលរួមពីខាងក្រៅក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើពួកគេជំទាស់ម្តងទៀតថាពាក្យថា "នេះ
ជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" - បាត់បង់អត្ថន័យប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ទទួលបាននំប៉័ង
ដែលខូចហើយគ្មានអ្វីក្រៅពីនោះមានការឆ្លើយតបត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះដែលការទទួលស្គាល់ការពិតរបស់គាត់មិនមែននៅក្នុងពិធីទទួល
ទេតែនៅក្នុង ភាពស្ថិតស្ថេរនៃសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងការដែលទ្រង់ត្រៀម
ខ្លួនជាស្រេចដើម្បីផ្តល់ឱ្យទៅអ្វីដែលមិនសក្តិសមចំពោះអ្វីដែលពួកគេបដិសេធទៅ
ពិតជាផ្តល់ឱ្យដោយសេរី ។ ហើយនេះគឺជាភាពពេញលេញនៃពិធី ដែលពិភព
លោកទាំងមូលមិនអាចបំពានបាន ៖ សាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពិតជា
ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យអ្នកដែលមិនសក្តិសមជាងអ្នកជឿដែលបានជ្រើសរើសរបស់
ព្រះ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ វាគឺជាការពិតដែលថា ដូចជាភ្លៀងធ្លាក់មកលើ
ថ្មីរឹងមួយហូរចេញ ដោយសារតែគ្មានច្រកចូលថ្មី នោះមនុស្សអាក្រក់ដោយសារ

ភាពរឹងរបស់ពួកគេ រាវាំងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលវាមិនទៅដល់ពួកគេ ។ លើសពីនេះ ការនិយាយថាព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានទទួលដោយគ្មានជំនឿគឺមិនសមរម្យដូចជាការនិយាយថាគ្រាប់ពូជអាចដុះនៅក្នុងភ្លើង ។ វាគ្មានន័យទេសម្រាប់ពួកគេក្នុងការសួរពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកសម្រាប់ការទទួលទោសរបស់មនុស្សមួយចំនួន លុះត្រាតែពួកគេទទួលទ្រង់ដោយមិនសក្តិសមព្រោះយើងគ្មានកន្លែងណាដែលអាចថាមនុស្សនាំសេចក្តីស្លាប់មកលើខ្លួនដោយទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយមិនសក្តិសមនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការមើលងាយទ្រង់វិញ ។ ហើយគេមិនទទួលបានការគាំទ្រពីរឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា គ្រាប់ពូជដុះឡើងក្នុងបន្ទា ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានបំផ្លាញចោល [ម៉ាថាយ. ១៣:៧] ។ សម្រាប់នៅទីនោះ គាត់កំពុងពិភាក្សាអំពីតម្លៃនៃសេចក្តីជំនឿបណ្តោះអាសន្ន ដែលអ្នកដែលបង្កើតយូដាស ក្នុងន័យនេះ ដៃគូស្មើនឹងពេត្រុសមិនគិតថាចាំបាច់សម្រាប់ការទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ កំហុសរបស់ពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយពាក្យប្រៀបប្រដូចដូចគ្នា ដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា គ្រាប់ពូជខ្លះធ្លាក់លើផ្លូវ ខ្លះទៀតធ្លាក់លើថ្ម ហើយមិនបានចាក់ឫសទេ [ម៉ាថាយ ។ ១៣:៤-៥] ។ ពីនេះវាកើតឡើងថានៅក្នុងករណីនៃអ្នកមិនជឿភាពរឹងរបស់ពួកគេគឺជាឧបសគ្គដែលរាវាំងព្រះគ្រីស្ទមិនឱ្យមករកពួកគេ ។

អ្នកណាដែលចង់ឲ្យសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានជួយដោយពិធីនេះនឹងរកឃើញថាគ្មានអ្វីសមជាងអ្នកជឿនោះទេ ដែលនាំទៅកាន់អណ្តូងទឹក [cf. យ៉ូហាន 4:6-15] អាចទាញយកជីវិតមកពីព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលត្រូវបានសរសើរ នៅពេលដែលយើង

ប្រកាន់ថាវាជាជំនួយដែលយើងអាចបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬត្រូវបានឆ្លាក់ជាប់នឹងទ្រង់កាន់តែខ្លាំងឡើង រហូតដល់ទ្រង់បានចូលរួមជាមួយយើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ។ ពួកគេជំទាស់ថា ប៉ុលមិនគួរធ្វើឲ្យគេមានទោសចំពោះរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ក្រិស្ទូសទី១ ១១: ២៧] លុះត្រាតែពួកគេទទួលទានអាហារទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយថា ពួកគេមិនត្រូវបានថ្កោលទោសទេ ដោយសារតែពួកគេបានបរិភោគ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបានបង្ហាបំបាត់កំបាំង ដោយជាន់ឈើការសន្យានៃការរួបរួមដ៏ពិសិដ្ឋជាមួយព្រះដែលពួកគេគួរតែទទួលដោយការគោរព ។

34. ការទទួលទានការល្បឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមអ្នកមិនជឿ នេះបើយោងតាម Augustine

ក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធបុរាណ Augustine ជាពិសេសបានបញ្ជាក់ពីអត្ថបទនៃគោលលទ្ធិនេះថា ដោយការមិនស្មោះត្រង់ ឬឆន្ទៈមិនល្អរបស់មនុស្ស គ្មានអ្វីត្រូវបានដកចេញពីពិធីនោះទេ ហើយក៏មិនមែនជាព្រះគុណដែលគេចាត់ទុកជាមោឃៈដែរ ។ ហេតុដូច្នេះ វានឹងមានប្រយោជន៍ក្នុងការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីពាក្យរបស់គាត់ថាតើអ្នកល្ងង់ខ្លៅ និងខុសយ៉ាងណា ដែលបោះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅឱ្យឆ្កែស៊ី និងអនុវត្តសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ទ្រង់ចំពោះករណីបច្ចុប្បន្នបែបនេះ ។ យោងតាមពួកគេ ការទទួលទានពិធី គឺជាវិធីដែលមនុស្សអាក្រក់ទទួលបានរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយគ្មានព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ ឬឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណណាមួយឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ Augustine ថ្លឹងថ្លែងដោយប្រយ័ត្នប្រយោជន៍នូវពាក្យទាំងនេះថា " អ្នកណាដែលទទួលសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមខ្ញុំ [យ៉ូហាន 6:54; 6:55, Vg.] នឹងមិនស្លាប់ទេ [យ៉ូហាន

6:50] ជាល្បែងរហូត" [យ៉ូហាន 6] :51]; នោះគឺជាអ្នកដែលបានទទួលអំណាចនៃពិធី មិនត្រឹមតែពិធីដែលអាចមើលឃើញប៉ុណ្ណោះទេ ហើយជាការពិតនៅខាងក្នុង មិនមែនខាងក្រៅទេ ហើយអ្នកណាដែលទទួលបានដោយចិត្ត នោះមិនមែនអ្នកណាដែលសង្កៀតដោយឆ្មេញទេ ។ ពីនេះទៅទៀត គាត់បានសន្និដ្ឋានថាពិធីនៃការនេះ ពោលគឺការរួបរួមនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដាក់ចេញនៅក្នុងពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់អ្នកខ្លះជីវិត តែសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀតដល់ស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែរបស់ដែលខ្លួនវាជាពិធី ដែលបានកំណត់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់មានជីវិត ត្បិតមិនមានអ្នកណាដល់ស្លាប់ឡើយ— បើអ្នកណាអាចទទួលបានវាបាន ។ ក្រែងអ្នកណាលេងសើចនៅទីនេះថា "វត្ថុ" មិនមែនហៅថា "រូបកាយ" ទេ ប៉ុន្តែជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលអាចញែកចេញពីវា ការប្រឆាំងគ្នារវាងពពកដែលមើលឃើញ និងមើលមិនឃើញដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ ។ ដ្បិតនៅក្រោមរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនអាចរួមបញ្ចូលបានទេ ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមដែលអ្នកមិនជឿទំនាក់ទំនងតែនៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ។ ហើយជាការប្រសើរជាងដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យ Augustine ដោយបាននិយាយថា នំប៉័ងនេះទាមទារភាពស្រេកឃ្លានរបស់មនុស្សខាងក្នុង បន្ថែមថា៖ ម៉ូសេ និងអេរ៉ុន និងភីនេណាស និងអ្នកផ្សេងទៀតជាច្រើនដែលបានញ៉ាំនំម៉ាណា [និក្ខ. 16:14 អ.] ពេញចិត្តនឹងព្រះ ។ ហេតុអ្វី? ដោយសារពួកគេយល់អំពីអាហារដែលអាចមើលឃើញខាងវិញ្ញាណ ពួកគេបានស្រេកឃ្លានខាងវិញ្ញាណ ពួកគេបានភ្ជក់រសជាតិខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីពួកគេអាចបានពេញខាងវិញ្ញាណ ។ សម្រាប់ថ្ងៃនេះយើងក៏ទទួលបានអាហារដែលមើលឃើញផងដែរ ។ ប៉ុន្តែពិធីនេះគឺជារបស់មួយ អំណាចនៃពិធី និងមួយ

ទៀត ។ បន្តិចក្រោយមក គាត់និយាយថា ៖ «ហើយតាមរយៈនេះ អ្នកណាដែលមិននៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះគ្រីស្ទមិននៅជាប់គេ ដោយមិនសង្ស័យនោះមិនបានទទួលទានសាច់ ឬផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ខាងវិញ្ញាណទេ ទោះជាទ្រង់អាចឲ្យសញ្ញានៃរូបកាយដោយខាងសាច់ឈាម និងដោយមើលឃើញ និងឈាមជាមួយឆ្នេញរបស់ទ្រង់” ។ ជាថ្មីម្តងទៀត យើងត្រូវបានគេប្រាប់ថា សញ្ញាដែលមើលឃើញ និងការបរិភោគខាងវិញ្ញាណគឺផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ នេះជាការបដិសេធកំហុសដែលថារូបកាយដែលមើលមិនឃើញរបស់ព្រះគ្រីស្ទពិតជាត្រូវបានទទួលទានពិធីនោះ ទោះបីមិនខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងឮថា ការបង្គាប់មនុស្សមិនបរិសុទ្ធ គ្មានអ្វីត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ក្រៅពីការទទួលយកសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ។

ដូច្នេះហើយ ពាក្យដ៏ល្បីល្បាញរបស់ Augustine ដែលថា សិស្សឯទៀតៗបានបរិភោគនំប៉័ងដែលជាព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែយូដាសបានបរិភោគនំប៉័ងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដោយសារការនេះ គាត់មិនរាប់បញ្ចូលអ្នកមិនជឿពីការទទួលទានរូបកាយនិងឈាមទេ ។ អ្វីដែលគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងមានគោលបំណងដូចគ្នា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកងឿងឆ្ងល់ ប្រសិនបើនំប៉័ងរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានដល់យូដាស ដែលគាត់ត្រូវបានចងដោយអារក្ស ពេលអ្នកឃើញ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកនាំសាររបស់អារក្សត្រូវបានប្រទានមកដល់ប៉ុលដើម្បីឲ្យគាត់បានគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [២កូរិនថូស ១២:៧]? ពិតប្រាកដណាស់ គាត់និយាយនៅក្នុងវគ្គមួយទៀតថា រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអាហារនៃពិធីល្បែងសម្រាប់អ្នកដែលប៉ុលបាននិយាយថា "អ្នកណាដែលបរិភោគដោយឥតគួរសម ហើយពិសាដោយវិនិច្ឆ័យ

យលើខ្លួនឯង" [ក្រិស្តូសទី១ ១១:២៩] ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនទទួលអ្វីសោះ ព្រោះគេទទួលដោយអំពើទុច្ចរិត ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងមួយទៀត Augustine ប្រកាសយ៉ាងពេញលេញក្នុងន័យដែលគេនិយាយ ៖ សម្រាប់ ការប្រព្រឹត្តដោយ ចេតនាដើម្បីកំណត់ពីរបៀបដែលមនុស្សទុច្ចរិត និងអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដែល ប្រកាសជំនឿគ្រីស្ទានដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែបដិសេធដោយទង្វើរបស់ ពួកគេ បរិភោគរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ហើយពិតជាប្រឆាំងនឹង គំនិតរបស់ អ្នកខ្លះដែលគិតថា ពួកគេមិនបរិភោគក្នុងពិធីតែម្នាក់ឯង ប៉ុន្តែតាមការពិត) គាត់និយាយថា ៖ « ប៉ុន្តែមិនត្រូវនិយាយថាពួកគេបរិភោគរូបកាយរបស់ព្រះគ្រី ស្ទទេ ពីព្រោះពួកគេមិនត្រូវរាប់បញ្ចូលក្នុងសមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ត្បិត មិននិយាយអំពីអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ។ ពួកគេមិនអាចជាអវៈយវៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងធ្វើជាអវៈយវៈរបស់ស្រីសំផឹងបានទេ [ក្រិស្តូសទី១ ៦:១៥] ជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលថា «អ្នកណាដែលទទួលទានសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមខ្ញុំ នោះស្ថិតនៅក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នៅក្នុងអ្នកនោះដែរ ។ [យ៉ូ ហាន 6:56; 6:57, Vg.] គាត់បានបង្ហាញពីអ្វីដែលវាគឺជាការទទួលទានរូប កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនត្រឹមតែជាពិធីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាការពិត ។ នេះគឺ ដើម្បីនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងយើង ។ មើលគាត់ក៏ និយាយយ៉ាងនេះ មើលបើអ្នកណាមិននៅជាប់ក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនជាប់នឹងអ្នកនោះ កុំឲ្យនិយាយថាបានទទួលទានសាច់ខ្ញុំឬផឹក ឈាមរបស់ខ្ញុំ ។"

ទុកឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំថ្លឹងថ្លែងការប្រឆាំងនេះរវាងការបរិភោគ sacramentally និងការពិត ហើយគ្មានការសង្ស័យនឹងនៅតែមាន ។ គាត់បញ្ជាក់ ចំណុចដូចគ្នាយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «កុំរៀបចំថ្កាមរបស់អ្នក

ឡើយចំអែតប៉ុន្តែជាចិត្តរបស់អ្នកវិញ ដ្បិតពិធីល្បែងនេះត្រូវបានគេសរសើរ ។
យើងទទួលបានតិចតួច ហើយត្រូវបានចន្លោះក្នុងចិត្ត ។ វាមិនមែនជាអ្វីដែលត្រូវ
បានមើលឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវបានជឿដែលចំអែត "នេះផងដែរអ្វី
ដែលមនុស្សអាក្រក់យកគាត់បង្ហាត់ទៅនឹងសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ; ហើយ
គាត់បង្រៀនថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលដោយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងវគ្គមួយ
ទៀតផងដែរ Augustine ដោយប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថាមនុស្សល្អ និងអាក្រក់
ទទួលទានជាមួយគ្នាក្នុងទីសំគាល់នោះ បដិសេធថា អ្នកចុងក្រោយពិតជា
ទទួលទានសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បើគេបានទទួលរបស់ដោយខ្លួនឯង នោះគាត់
មិនព្រមនិយាយអ្វីដែលល្អជាងចំពោះរឿងរបស់គាត់ឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅ
កន្លែងមួយទៀត ក្រោមប្រធានបទនៃការបរិភោគ និងអត្ថប្រយោជន៍របស់វា
គាត់បានសន្និដ្ឋានដូចតទៅ ៖ « ពេលនោះរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ នឹងមានជីវិតសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូប ប្រសិនបើអ្វីដែលត្រូវបានគេមើល
ឃើញនៅក្នុងពិធីជាការពិត ត្រូវបរិភោគខាងវិញ្ញាណ ហើយ ផឹកខាងវិញ្ញា
ណ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ សូមឲ្យអស់អ្នកដែល (ដើម្បីយល់ស្របជាមួយ
Augustine) ធ្វើឱ្យពួកអ្នកមិនជឿ ទទួលយកសាច់ និងឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
បង្ហាញរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមកយើង ដរាបណាការពិតទាំងមូលគឺយោងទៅ
តាមគាត់ ខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយវាពិតជាត្រូវបានសន្មត់ពីពាក្យរបស់គាត់ថា
ការបរិភោគពិធីនេះ ដែលភាពមិនជឿបិទទ្វារទៅនឹងការពិត គឺមិនមានតម្លៃ
លើសពីការបរិភោគដែលអាចមើលឃើញ ឬខាងក្រៅនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានគេបរិភោគយ៉ាងពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែ
មិនទាន់មានខាងវិញ្ញាណទេ តើពាក្យរបស់ទ្រង់នឹងមានន័យយ៉ាងណានៅកន្លែង

ផ្សេង? "អ្នកនឹងមិនបរិភោគរូបកាយនេះដែលអ្នកឃើញនោះទេ ហើយអ្នកនឹងមិនផឹកឈាមដែលពួកអ្នកផ្តាច់ខ្ញុំនឹងបង្ហូរនោះទេ ។ ខ្ញុំបានបញ្ចូលពិធីនេះដល់អ្នក យល់ខាងវិញ្ញាណ វានឹងផ្តល់ជីវិតដល់អ្នក" ប្រាកដណាស់ គាត់មិនមានបំណងចង់ បដិសេធថាវរូបកាយដូចគ្នាដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្វាយជាយញ្ញបូជាគឺត្រូវបានពង្រីកនៅក្នុងពិធីល្បែងទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់បានកត់សម្គាល់ពីរបៀបនៃការបរិភោគ ។ នោះគឺដោយបានទទួលសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ រូបកាយឲ្យដង្ហើមមកលើយើង ដោយអំណាចសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងកិច្ចការរបស់គាត់ មនុស្សម្នាក់តែងតែឃើញការបញ្ចេញមតិនេះ ថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលទានដោយអ្នកមិនជឿ ។ ប៉ុន្តែគាត់ពន្យល់ខ្លួនឯងដោយបន្ថែមថា "នៅក្នុងពិធី" ។ ហើយក្នុងវគ្គមួយទៀត គាត់ពិពណ៌នាអំពីការបរិភោគខាងវិញ្ញាណ ដែលការបរិភោគរបស់យើងមិនបានទទួលទានព្រះគុណ ។ ហើយក្រែងអ្នកប្រឆាំងអះអាងថាខ្ញុំប្រយុទ្ធនឹងពួកគេដោយប្រមូលសម្រង់ពីណាមក ខ្ញុំគួរដឹងថាតើពួកគេអាចគេចពីការថ្លែងមួយនេះរបស់គាត់ដោយរបៀបណា ដែលគាត់និយាយថា "ក្នុងការរើសតាំងតែមួយធ្វើឲ្យពិធីមានឥទ្ធិពលអ្វីដែលពួកគេជានិមិត្តរូប" ប្រាកដណាស់ ពួកគេមិនហ៊ានបដិសេធទេថាក្នុងពិធីល្បែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជានិមិត្តរូបនៃនំប៉័ង ។ ពីនេះមកថាមនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានហាមមិនឲ្យទទួលទាននោះ Cyril ក៏មានទស្សនៈដូចគ្នានេះដែរ គឺបង្ហាញដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ «ដូចជាមនុស្សដោយការចាក់ទឹក ក្រមួនផ្សេងទៀតនៅលើក្រមួនដែលរលាយនោះរលាយទាំងពីរចូលគ្នា ដូច្នេះវាជាការចាំបាច់ ប្រសិនបើអ្នកណាទទួលសាច់ និងលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានចូលរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យព្រះគ្រីស្ទបានឃើញនៅក្នុងគាត់

ហើយគាត់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ» ។ ដោយពាក្យទាំងនេះ ខ្ញុំជឿថា អ្នកទាំងអស់
 ណាដែលបរិភោគពិធីតែរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមិនអាចបំបែកចេញពី
 អំណាចរបស់វានោះ ត្រូវបានដកហូតនូវអាហារពិត និងការពិតរបស់វា ហើយ
 ថានៅទីនេះគ្មានហេតុផលណាដែលត្រូវបាត់បង់ជំនឿលើការសន្យារបស់ព្រះឡើយ
 តើអ្នកណាមិនបញ្ឈប់ភ្លៀងធ្លាក់ពីលើមេឃ ទោះជាថ្ម និង ថ្មមិនទទួលបាន
 សំណើមនៃទឹកភ្លៀង ។

(អបិយជំនឿនៃធាតុដែលដកចេញ ៣៥-៣៧)

35. ការគោរពនៃធាតុដែលបានច្រានចេញ

ចំណេះនេះនឹងងាយទាញយើងឲ្យចាកឆ្ងាយពីសេចក្តីស្រឡាញ់ខាងរូបកាយ ដែល
 បុគ្គលមានសេចក្តីជ្រួលច្របល់បានតាំងឡើងក្នុងពិធីនេះ ព្រោះគេវែកញែកដូចត
 ទៅ៖ បើជារូបកាយ នោះទាំងព្រលឹង និងទាំងពីរនៅជាប់នឹងរូបកាយ ហើយ
 មិនអាចញែកចេញពីគ្នាបានឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែគោរពព្រះគ្រីស្ទនៅទី
 នោះ ។ ទី១ ប្រសិនបើការចោទប្រកាន់របស់ពួកគេត្រូវបានគេបដិសេធ តើពួក
 គេនឹងធ្វើដូចម្តេច? ទោះបីជាពួកគេសង្កត់ធ្ងន់យ៉ាងខ្លាំងទៅលើភាពមិនសម
 ហេតុផលនៃការបំបែករូបកាយចេញពីព្រលឹង ទាំងពីរដោយ តើមនុស្សដែល
 មានចិត្តល្អ និងមានសុជីវធម៌បែបណាដែលអាចបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯងថារូបកាយ
 របស់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះគ្រីស្ទ? ប្រាកដណាស់ ពួកគេគិតថា ពួកគេបង្ហាញយ៉ាង
 ស្អាតស្អំជាមួយនឹង syllogisms របស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់
 មានបន្ទូលដោយឡែកពីរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ដោយមិនពិពណ៌នា
 អំពីទម្រង់នៃវត្ថុមានរបស់ទ្រង់ តើពួកគេនឹងបញ្ជាក់ដោយមិនដឹងខ្លួននូវអ្វីដែល

ពួកគេចង់បានដោយវត្ថុដែលមិនអាចកំណត់បានដោយរបៀបណា? ចុះយ៉ាងណាវិញ? ប្រសិនបើសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេមានបញ្ហាដោយអារម្មណ៍ធ្ងន់ធ្ងរខ្លះ តើពួកគេនឹងមិនរលាយ និងរលាយភ្លាមៗទេឬ? ដូច្នេះ វានឹងក្លាយជាពេលដែលគេមើលឃើញថាខ្លួនគេបោះបង់ចោលព្រះបន្ទូលដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះ ត្បិតតែនៅលើវា ព្រលឹងរបស់យើងឈរយ៉ាងរហ័ស នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានហៅឱ្យចូលក្នុងការនេះ ។ ហើយបើគ្មានវាទេ ពួកគេនឹងដួលនៅពេលដំបូងដែលវាភ្លឺឡើងលើពួកគេថា សាវ័កដែលបង្រៀន និងគំរូប្រឆាំងនឹងពួកគេ ហើយថាពួកគេខ្លួនឯងគឺជាអំណាចតែមួយគត់ដែលពួកគេមាន ។ ចំពោះការជំរុញបែបនេះ មូលមុតស្រួចផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបានបន្ថែម ។ ជាអ្វី? តើវាមិនសំខាន់ទេក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះក្នុងទម្រង់នេះ ដូចជាគ្មានអ្វីត្រូវបានបញ្ជាដល់យើងឬ? នៅពេលដែលការគោរពប្រណិប័តន៍ពិតរបស់ព្រះមានការព្រួយបារម្ភ តើពួកគេក៏បានអនុវត្តយ៉ាងស្រាលនូវអ្វីដែលព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនធ្លាប់គាំទ្រឬ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដោយបន្ទាបខ្លួន ពួកគេបានរក្សាគំនិតទាំងអស់របស់ពួកគេនៅក្រោមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះពួកគេប្រាកដជាបានឮនូវអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ចូរយក បរិភោគ ផឹកចុះ » [ម៉ាថាយ 26:26-27] ហើយនឹងគោរពតាមបញ្ជានេះ ។ ដោយការដែលទ្រង់បង្គាប់ឲ្យយើងទទួលពិធី មិនមែនគោរពទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលទទួលពិធី ដូចដែលព្រះបានបង្គាប់ ដោយគ្មានការគោរព នោះមានទំនុកចិត្តថា ពួកគេមិនងាកចេញពីការបង្គាប់របស់ព្រះឡើយ ។ មិនមានអ្វីប្រសើរជាងការធានានេះទេ នៅពេលយើងធ្វើកិច្ចការណាមួយ ។ ពួកគេមានគំរូរបស់ពួកសាវ័ក ដែលដូចដែលយើងបានអាន មិនបានគោរពបូជាវាទេ ប៉ុន្តែបានទទួល ហើយបរិភោគនៅពេលពួកគេអង្គុយចុះ ។ ពួកគេមានទម្លាប់នៃ

ក្រុមជំនុំសាវ័ក ដែលលូកប្រាប់ថា អ្នកជឿបានទទួលទានជាមួយគ្នា មិនមែននៅក្នុង ការថ្វាយបង្គំ ប៉ុន្តែក្នុងការចែកនំប៉័ង [កិច្ចការ 2:42] ពួកគេមានគោលឈន្ទីនៃសាវ័ក ដែលប៉ុលបានណែនាំក្រុមជំនុំនៅកូរិនថូស ដោយប្រកាសថាគាត់បានទទួលពីព្រះអម្ចាស់នូវអ្វីដែលគាត់បានចែកចាយ [កូរិនថូសទី១ ១១: ២៣] ។

36. អបិយជំនឿ និងការថ្វាយបង្គំប្រព្រះក្នុងការថ្វាយបង្គំបែបនេះ

លើសពីនេះទៅទៀត រឿងទាំងនេះ ជំរុញអ្នកអានដ៏គួរឱ្យគោរព ឱ្យឆ្លុះបញ្ចាំងពីរបៀបដែលវាមិនមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងរឿងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងការរង្វេងចេញពីព្រះបន្ទូលដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះ ទៅជាការស្រមើស្រមៃនៃខួរក្បាលរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើគួរតែរំដោះយើងពីរាល់ការយល់ខុសក្នុងបញ្ហានេះ ។ ដើម្បីឱ្យព្រលឹងដ៏ពិសិដ្ឋអាចចាប់បានព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីល្បែងនោះ ពួកគេត្រូវតែត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមុខងារនៃពិធីគឺដើម្បីជួយដល់គំនិតទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស ដើម្បីឱ្យវាងើបឡើងដើម្បីរកមើលកម្ពស់នៃអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណ នោះអ្នកដែលត្រូវបានបញ្ឈប់នៅសញ្ញាខាងក្រៅ រង្វេងចេញពីផ្លូវត្រូវស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? តើយើងត្រូវបដិសេធថានេះជាការគោរពប្រណិប័តន៍អបិយជំនឿពេលមនុស្សក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះទេ? ដោយមិនសង្ស័យ ក្រុមប្រឹក្សា Nicaea មានបំណងទប់ស្កាត់អំពើអាក្រក់នេះ នៅពេលដែលវាហាមឃាត់យើងឱ្យជួសជុលការយកចិត្តទុកដាក់ដ៏រាបទាបរបស់យើងលើនិមិត្តសញ្ញាដែលបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីបុរាណដែលថា មុនពេលលះបង់ ប្រជាជនគួរតែត្រូវបានប្រាប់ដោយសំឡេងខ្លាំងៗ

ដើម្បីលើកដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ព្រះគម្ពីរខ្លួនឯងក៏មិនត្រឹមតែរៀបរាប់ដោយ
ប្រុងប្រយ័ត្នដល់យើងនូវការយាងឡើងនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានដកវត្ថុមាន
នៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ពីការមើលឃើញរបស់យើង និងពីយើង ដើម្បីរង្កោះរង្កើត
យើងទាំងអស់គ្នា ការគិតខាងសាច់ឈាមអំពីទ្រង់ ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលវានឹក
ឃើញដល់ទ្រង់ ជំរុញឱ្យយើងក្រោកឡើង ហើយស្វែងរកទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌
អង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះវរបិតា [កូឡូស ៣:១-២] ។ យោងទៅតាមច្បាប់នេះ
យើងគួរតែគោរពទ្រង់ខាងវិញ្ញាណក្នុងសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ ជាជាងរៀបចំការ
ថ្វាយបង្គំដ៏គ្រោះថ្នាក់មួយចំនួន ដែលពោរពេញដោយគំនិតខាងសាច់ឈាម និង
ដ៏អាក្រក់របស់ព្រះ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកដែលរៀបចំពិធីគោរពបូជាពិធី មិនត្រឹមតែយល់សប្តិឃើញ
វាដោយខ្លួនឯង ក្រៅពីបទគម្ពីរទេ ដែលគ្មានការលើកឡើងអំពីវា ដែលអាច
បង្ហាញបានឡើយ-- ក៏មិនអាចមើលរំលងបានឡើយ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់
អាចទទួលយកបាន ប៉ុន្តែក៏មានបទគម្ពីរផងដែរ ។ ដោយមានបទគម្ពីរស្រែក
ប្រឆាំងនឹងវា ពួកគេបានបោះបង់ចោលព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ហើយតាំងព្រះជា
ព្រះតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ។ តើការថ្វាយបង្គំរូបព្រះជាអ្វី បើមិនដូច្នេះ
ទេ ថ្វាយបង្គំអំណោយជំនួសឲ្យអ្នកនោះ? ក្នុងការនេះមានការរំលងពីយ៉ាងគឺ
គេបានផ្លាស់សេចក្តីពិតនៃព្រះ ឲ្យទៅជាសេចក្តីភូតភរវិញ ក៏កោតខ្លាច ហើយ
គោរពបូជាដល់របស់ដែលកើតមក ជាជាងដល់ព្រះ ដែលបង្កើតរបស់ទាំងនោះ
[cf. រ៉ូម 1:25] ហើយទ្រង់ផ្ទាល់ក៏ត្រូវបានគេបង្គាប់ចំពោះការសៅហ្មង និង
ការបង្គាប់អំណោយរបស់ទ្រង់ដែរ នៅពេលពិធីដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគេធ្វើ
ជារូបព្រះដែលគួរឲ្យស្អប់ ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ សូមឲ្យយើងជៀសវាងការធ្លាក់

ចូលទៅក្នុងរណ្តៅតែមួយ ផ្ទៀងត្រចៀក ភ្នែក ចិត្ត គំនិត និងអណ្តាតរបស់ យើងទាំងស្រុងលើការបង្រៀនដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះ ។ សម្រាប់នោះគឺជាសាលា របស់គ្រូដ៏ល្អបំផុតនោះ គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលយើងជឿនទៅមុខយ៉ាងដូច្នេះ មិនចាំបាច់ទទួលបានពីកន្លែងផ្សេងនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែស្ម័គ្រចិត្តមិនទទួល ដឹងពីអ្វីដែលមិនត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងនោះ ។

37. ពិធីអបិយជំនឿជាមួយពិធីបរិសុទ្ធ

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ (ជាអបិយជំនឿ ដែលធ្លាប់ឆ្លងកាត់ព្រំដែនត្រឹមត្រូវ ធ្វើឱ្យអំពើ បាបគ្មានទីបញ្ចប់) ពួកគេប្រាប់បន្ថែមទៀត ។ ព្រោះពួកគេបានធ្វើពិធីផ្សេងៗ ទាំងស្រុងទៅកាន់ការអប់រំនៃពិធីល្បែង ដោយមានចេតនាថ្វាយព្រះកិត្តិយសដល់ ទីសំគាល់ ។ ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេនិយាយថា យើងសូមថ្វាយការថ្វាយបង្គំ នេះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ តើអ្វីជាលេសរបស់ពួកគេសម្រាប់ការអួតថាពួកគេ ថ្វាយបង្គំព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងនំប៉័ងនោះ នៅពេលដែលពួកគេមិនមានការសន្យាអំពី រឿងបែបនេះ? ពួកគេលះបង់ដល់ម្ចាស់ផ្ទះ ដូចគេហៅវាមកដង្ហែ ដើម្បីបង្ហាញ វាក្នុងទស្សន៍យភាពដ៏ឧឡារិកដែលគេអាចមើលឃើញ គោរពបូជា និងអំពាវនាវ ។ ខ្ញុំសួរតើដោយអំណាចអ្វីដែលគេគិតថាវាត្រូវបានឧទ្ទិស ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ថាពួកគេនឹងលើកឡើងនូវពាក្យទាំងនេះថា: "នេះគឺជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំជំទាស់នឹងពាក្យនេះថា: «យកទៅបរិភោគ» ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើ យ៉ាងនេះដោយហេតុផលដ៏ល្អសម្រាប់ពេលដែលការសន្យាត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹង បញ្ហាមួយ ខ្ញុំនិយាយថាពាក្យក្រោយត្រូវបានរួមបញ្ចូលក្នុង អតីត ដូច្នេះថា បំបែកចេញពីវា វាក្លាយជាគ្មានការសន្យាទាល់តែសោះ ។ វានឹងត្រូវបានបញ្ជាក់ ឱ្យកាន់តែច្បាស់ដោយឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នា ។ ព្រះបានបង្ហាត់នៅពេលគាត់

និយាយថា "ហៅឈ្មោះខ្ញុំ" គាត់បានបន្ថែមការសន្យាថា "ខ្ញុំនឹងស្តាប់ អ្នក [ទំនុក. ៥០:១៥] ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ អំពាវនាវដល់ពេត្រុស និងប៉ូល សន្មត់លើការសន្យានេះ តើគ្រប់គ្នាមិនស្រែកថាគាត់ធ្វើខុសទេឬ? ហើយខ្ញុំសូម អង្វរអ្នកទៀតថា តើពួកគេធ្វើអ្វីដែលមើលរំលងបញ្ហាឲ្យបរិភោគ ចាប់តាមការ សន្យាដែលបំផ្លិចបំផ្លាញ នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ» ដើម្បីឲ្យពួកគេយកវាទៅប្រើ ខុសសម្រាប់ពិធីផ្សេងពីការអប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? ការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដល់ អ្នកដែលប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិដែលបានចូលរួមជាមួយវា ប៉ុន្តែអ្នកដែលផ្ទេរពិធី ទៅការប្រើប្រាស់ផ្សេងទៀត គឺគ្មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។ ពីមុនយើង បានពិភាក្សាអំពីរបៀបដែលពិធីល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋបម្រើសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅ ចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នៅទីនេះមិនគ្រាន់តែរំលឹកដល់ការចងចាំរបស់ យើង ដូចដែលយើងបានពន្យល់រួចហើយ ភាពបរិបូរណ៍នៃអំណោយទានរបស់ ទ្រង់ ប៉ុន្តែដើម្បីនិយាយ ផ្តល់ឱ្យវាទៅក្នុង ដែររបស់យើង និងដាស់តឿនយើង ឱ្យទទួលស្គាល់វា ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទ្រង់ក៏ដាស់តឿនយើងកុំឱ្យអន្ទុកចំពោះគុណ ប្រយោជន៍ដ៏ថ្លៃថ្លាបែបនេះ តែត្រូវប្រកាសដោយពាក្យសរសើរសមគួរ និងធ្វើ បុណ្យដោយអរព្រះគុណ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលទ្រង់បានផ្តល់ការ អប់រំនៃពិធីខ្លួនឯងដល់ពួកសាវ័ក នោះទ្រង់បានបង្រៀនពួកគេឱ្យធ្វើវា ដើម្បី រំលឹកដល់ទ្រង់ [លូកា 22:19] ។ ប៉ុលបានបកស្រាយថា « ដើម្បីប្រកាស ការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់ [១កូរិនថូស ១១:២៦] នោះគឺដោយសំឡេងតែមួយ ដើម្បីសារភាពដោយបើកចំហចំពោះមនុស្សថា ការធានាទាំងស្រុងអំពីជីវិត និង សេចក្តីសង្គ្រោះស្ថិតនៅលើការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យយើងអាច ចូរ

លើកតម្កើងទ្រង់ដោយការសារភាពរបស់យើង ហើយដោយគំរូរបស់យើង
ដាស់តឿនអ្នកឯទៀតឱ្យលើកតម្កើងទ្រង់ ។

នៅទីនេះម្តងទៀត គោលបំណងនៃពិធីត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ នោះគឺដើម្បី
អនុវត្តយើងនៅក្នុងការចងចាំនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់ការបង្ហាត់
ដល់យើងឲ្យ «ប្រកាសអំពីការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ទ្រង់យាងមក» ។
កូរិនថូសទី១ [11:26] នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យមានន័យថាគ្មានអ្វីក្រៅពីការដែលយើង
គួរតែសារភាពពីមាត់របស់យើងប្រកាសពីអ្វីដែលជំនឿរបស់យើងទទួលស្គាល់នៅ
ក្នុងពិធីនោះ៖ ថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាជីវិតរបស់យើង ។ នេះគឺជាការ
ប្រើប្រាស់ទីពីរនៃពិធី ដែលទាក់ទងនឹងការសារភាពខាងក្រៅ ។

(ចំណុចនៃការសង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេស៖ សេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ការ
រួមដំណើរនៃការអធិប្បាយ ការព្យាបាលសម្រាប់ព្រលឹងឈឺ ការទទួលទានគួរ
សម ទម្រង់សមរម្យ និងភាពញឹកញាប់នៃការគ្រប់គ្រង ៣៩; ៤៦)

38. ពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក*

ទីបី ព្រះអម្ចាស់ក៏មានបំណងឱ្យពិធីល្បែងជាប្រភេទនៃការដាស់តឿនសម្រាប់
យើង ដែលអាចខ្លាំងជាងមធ្យោបាយណាផ្សេងទៀតដែលជំរុញយើងឱ្យមានភាព
បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធនៃជីវិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ សន្តិភាព និងការចុះសម្រុង
គ្នា ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ ទាក់ទងនឹងរូបកាយរបស់ទ្រង់មកយើងនៅទី
នោះ ថាទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតជាមួយនឹងយើង ហើយយើងជាមួយនឹងទ្រង់ ។

ឥឡូវនេះ ដោយសារទ្រង់មានរូបកាយតែមួយ ដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងទាំងអស់គ្នា ជាចំណែកមួយ ដូច្នេះហើយ ទើបយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបង្កើតជារូបកាយតែមួយ ដោយការចូលរួមក្នុងបែបនេះ ។ នំប៉័ងដែលបង្ហាញនៅក្នុងពិធីតំណាងឱ្យការ រួមរួមនេះ ។ ព្រោះវាផ្សំឡើងពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិជាច្រើន លាយទុំគ្នា ដែលមិន អាចញែកដាច់ពីគ្នាបាន ដូច្នេះហើយ ទើបសមហេតុសមផល ដែលយើងគួររួម គ្នា និងចងភ្ជាប់គ្នាដោយការព្រមព្រៀងគ្នាដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ ដែលមិនមានការ ខ្វែងគំនិតគ្នា ឬការបែកបាក់អាចឈានចូលបាន ។ ខ្ញុំចូលចិត្តពន្យល់វានៅក្នុង ពាក្យរបស់ប៉ុល ៖ ពែងនៃព្រះពរ ដែលយើងប្រទានពរគឺជាការទំនាក់ទំនងនៃ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយនំប៉័ងនៃព្រះពរដែលយើងកាច់គឺជាការចូល រួមក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ... ដូច្នេះ . . . យើង... ទាំងអស់គ្នាជារូប កាយតែមួយ ត្បិតយើងទទួលទាននំប៉័ងតែមួយ [កូរិនថូសទី១ ១០:១៦-១៧, cf. v.g.] ។ យើងនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនពី ពិធីប្រសិនបើគំនិត នេះស្ទើរសរសើរ និងធ្លាក់ជាប់ក្នុងចិត្តរបស់យើង ៖ ថាគ្មានបងប្អូនណាម្នាក់ អាចរងរបួស ត្រូវគេមើលងាយ ច្រានចោល ធ្វើបាប ឬតាមវិធីណាមួយដែល ធ្វើឲ្យយើងអាក់អន់ស្រពន់ចិត្ត ដោយគ្មានរបួស ។ យើងមើលងាយ និងបំពាន លើព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារយើងប្រព្រឹត្តខុស ។ យើងមិនអាចប្រកែកជាមួយបង ប្អូនរបស់យើងបានទេ ដោយមិនមានការខ្វែងគំនិតជាមួយព្រះគ្រីស្ទក្នុងពេលតែ មួយ ។ យើងមិនអាចស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទដោយមិនស្រឡាញ់ព្រះអង្គនៅក្នុងបង ប្អូនទេ ។ យើងគួរតែថែរក្សារូបកាយរបស់បងប្អូនយើងដូចគ្នា នៅពេលដែល យើងយករបស់ខ្លួនឯង ។ ព្រោះពួកវាជាផ្នែកនៃរាងកាយរបស់យើង ។ ហើយ ថាមិនមានផ្នែកណាមួយនៃខ្លួនយើងប៉ះពាល់ដោយអារម្មណ៍ឈឺចាប់ណាមួយដែល

មិនរីករាលដាលក្នុងចំណោមអ្វីទាំងអស់នោះទេ ដូច្នេះយើងមិនគួរបណ្តោយឲ្យ បងប្អូនរងគ្រោះដោយអំពើអាក្រក់ណាមួយដោយមិនមានចិត្តមេត្តាចំពោះគាត់ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ Augustine ដោយមានហេតុផលល្អតែងតែហៅពិធីនេះថា "ចំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់" ។ សម្រាប់អ្វីដែលមានល្បិចកលដ៏មុតស្រួច ដែលអាចជំរុញឱ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងចំណោមយើង ជាងពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ប្រទានអង្គទ្រង់មកយើង មិនត្រឹមតែអញ្ជើញយើងដោយគំរូផ្ទាល់របស់ទ្រង់ដើម្បីសន្យា និងប្រគល់ខ្លួនយើងឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដរាបណាទ្រង់ធ្វើខ្លួនជារួមសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ក៏ធ្វើឱ្យយើងទាំងអស់គ្នាមានតែមួយ ។

39. ពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចមានក្រៅពីព្រះបន្ទូលបានទេ

នេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងៗ ៖ ថាការចាត់ចែងពិធីត្រឹមត្រូវមិនអាចឈរដាច់ពីព្រះបន្ទូលបានទេ ។ ដើម្បីទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីក៏ដោយដែលអាចកើតមានចំពោះយើងពីពិធីដប្បល្បែងតម្រូវឱ្យព្រះបន្ទូល៖ មិនថាយើងនឹងត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿឬអនុវត្តនៅក្នុងការសារភាពឬការដាស់តឿនដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចគឺត្រូវការការអធិប្បាយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលអាចកើតឡើងនៅក្នុងពិធីល្បែង ជាងការដែលវាត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាសកម្មភាពស្ងៀមស្ងាត់ ដូចដែលបានកើតឡើងក្រោមការដឹកនាំរបស់សម្តេចប៉ាបនោះទេ ។ ព្រោះគេចង់បានកម្លាំងទាំងមូលនៃការឧទ្ទិសអាស្រ័យទៅតាមចេតនារបស់បូជាចារ្យ ហាក់ដូចជាមិនមានបញ្ហាអ្វីទាំងអស់ចំពោះមនុស្សដែលអាចកំបាំងគួរតែពន្យល់ ។ ម៉្យាងទៀត កំហុសនេះកើតឡើង ៖ ពួកគេមិនបានសង្កេតឃើញថា ការសន្យាទាំងឡាយណាដែលការបូជាត្រូវ

បានសម្រេច គឺមិនមែនសំដៅលើធាតុខ្លួនឯងទេ គឺសំដៅលើអ្នកទទួល ។
 ប្រាកដណាស់ ព្រះគ្រីស្ទមិនបានមានបន្ទូលទៅកាន់នំប៉័ងថាវានឹងក្លាយជារូប
 កាយរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បញ្ជាឱ្យពួកសិស្សទ្រង់បរិភោគ ហើយសន្យាថាពួក
 គេនឹងមានការចូលរួមនៅក្នុងរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ។ ការ
 បង្រៀនរបស់ប៉ុលមានទម្រង់ដូចគ្នាដែលការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ជូនអ្នកជឿរួម
 ជាមួយនឹងនំប៉័ង និងពែង ។ ជាក់ស្តែងគឺដូច្នេះ ត្រង់នេះយើងមិនគួរនឹកស្មាន
 ថាមានមន្តអាគមខ្លះទេ ដោយសន្មត់ថាវាល្មមនឹងការនិយាយអ្វីរទាំ ដូចជាត្រូវ
 ស្តាប់ដោយធាតុ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងយល់ថា ពាក្យទាំងនេះគឺជាការអធិប្បាយដ៏
 រស់រវើក ដែលពង្រឹងអ្នកស្តាប់ ជ្រាបចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ស្តាប់ស្តែងនៅ
 ក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយតាំងទីលំនៅនៅទីនោះ ហើយបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាព
 របស់វាក្នុងការសម្រេចនូវអ្វីដែលវាសន្យា ។ ដោយហេតុផលទាំងនេះ វាបង្ហាញ
 យ៉ាងច្បាស់ថា ការបម្រុងទុកក្នុងពិធី ដែលអ្នកខ្លះជម្រុញថា ក្នុងកាលៈទេសៈ
 ពិសេស វាអាចត្រូវបានចែកចាយដល់អ្នកជំងឺ គឺគ្មានប្រយោជន៍ទេ ។ សម្រាប់
 ពួកគេទាំងពីរនឹងទទួលវាដោយគ្មានការរៀបរាប់ពីអប់រំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬចាហាយ
 នឹងចូលរួមជាមួយនឹងសញ្ញានៃការពន្យល់ពិតនៃអាថ៌កំបាំងនេះ ។ ភាពស្ងៀម
 ស្ងាត់ពាក់ព័ន្ធនឹងការរំលោភបំពាន និងកំហុស ។ ប្រសិនបើពាក្យសន្យា
 ទាំងឡាយត្រូវបានប្រកាស ហើយអាថ៌កំបាំងត្រូវបានប្រកាស ដូច្នេះអ្នកដែល
 ហៀបនឹងទទួលបានទទួលវាដោយផលប្រយោជន៍នោះ គ្មានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវ
 សង្ស័យថា នេះគឺជាការបង្រៀនពិតប្រាកដនោះទេ ។ ដូច្នេះ តើការបង្រៀន
 ផ្សេងទៀតនឹងមានគោលបំណងអ្វី ដែលឥទ្ធិពលរបស់វាមិនបានដល់អ្នកជំងឺ?
 ប៉ុន្តែ គេនិយាយថា អ្នកដែលធ្វើបែបនេះមានគំរូនៃព្រះវិហារបុរាណ ។ ខ្ញុំទទួល

ស្គាល់សេចក្តីថ្លែងនេះ ប៉ុន្តែនៅក្នុងបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យមួយ កំហុសមួយនាំមកនូវ គ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំ គ្មានអ្វីមានសុវត្ថិភាពជាងការធ្វើតាមការពិតនោះទេ ។

40. នៃការទទួលពិធីដែលមិនគួរសម

យើងឃើញថា នំប៉័ងដ៏ពិសិដ្ឋនៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះគឺជាអាហារខាង វិញ្ញាណ ដែលផ្អែម និងឆ្ងាញ់ដូចដែលវាមានប្រយោជន៍ចំពោះអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះ ដែលនៅពេលភ្នក់វាមានអារម្មណ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទជាជីវិតរបស់ពួកគេ ដែលវាផ្លាស់ ទីទៅការអរព្រះគុណ ។ គឺជាការដាស់តឿនឲ្យមានការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាប្រែទៅជាថ្នាំពុលដ៏សាហាវសម្រាប់អស់អ្នកដែលមាន ជំនឿដែលវាមិនបានចម្អែក និងពង្រឹង ហើយអ្នកដែលវាមិនធ្វើឱ្យមានការអរ ព្រះគុណ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ អាហាររូបកាយ កាលណាវាចូលក្នុងពោះ ដោយអបាយចិត្តអាក្រក់ហើយខ្លួនឯងក៏ខូចហើយក៏អន្តរាយជាជាងចិញ្ចឹម ។ ដូច្នេះដែរ អាហារខាងវិញ្ញាណនេះ បើវាចូលទៅក្នុងព្រលឹងដែលខូចដោយការ ព្យាបាទ និងអំពើទុច្ចរិត នោះនឹងបំផ្លាញវាទៅដោយការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏ធំ មិន មែនដោយសារតែអាហារនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែមនុស្សដែលសៅហ្មង និង មិនជឿ គ្មានអ្វីស្អាតទេ [ទីតុស ១:១៥], ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ បើមិនដូច្នេះ ទេ វាត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះពររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ «ដ្បិតប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា «បានជាអ្នកណាដែលបរិភោគនំប៉័ងនេះ ឬផឹកពីពែងនៃ ព្រះអម្ចាស់បែបមិនគួរសម នោះនឹងមានទោសចំពោះរូបអង្គ ហើយនិងព្រះ លោហិតនៃព្រះអម្ចាស់» ។ កូរិនថូសទី១11:27 និង 29, conflated] ។ មនុស្សប្រភេទនេះដែលគ្មានជំនឿ គ្មានការខ្ពះខ្ពង់ក្នុងការស្រឡាញ់ ប្រញាប់ ប្រញាល់ដូចជ្រូកដើម្បីទទួលពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនស្គាល់ព្រះកាយរបស់

ព្រះអម្ចាស់ ។ រហូតមកដល់ពេលនេះគេមិនជឿថារូបកាយនោះជាជីវិតរបស់ខ្លួន
 ទេ រហូតមកដល់ពេលនេះគេបង្ខំចក្កៈឈ្មោះ ប្លន់យកអស់ទាំងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។
 ហើយចុងក្រោយ ពួកគេបង្គាប់ និងបំពុលវាដោយទទួលវា ។ ហើយដោយសារ
 ពួកគេឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នា និងចេញពីការចុះសម្រុងគ្នាជាមួយបងប្អូនរបស់ពួកគេ
 ហើយហ៊ានលាយនិមិត្តសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងការមិន
 ចុះសម្រុងគ្នារបស់ពួកគេ នោះមិនមែនជាការគិតរបស់ពួកគេទេដែលថារូបកាយ
 របស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានរំលោភ និងបែកខ្ញែកនោះទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវ
 បានគេប៉ុន្មានដោយសមនឹងមានទោសចំពោះរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះ
 អម្ចាស់ ដែលពួកគេបានបង្គាប់ដោយអំពើទុច្ចរិតដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ដូច្នេះ ដោយការ
 បរិភោគមិនគួរសមនេះ ពួកគេនាំមកនូវការថ្កោលទោសមកលើខ្លួនគេ ។ ត្បិត
 ថា ខណៈពេលដែលពួកគេមិនមានជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅឡើយ ក្នុងការទទួល
 ពិធី ពួកគេប្រកាសថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេគឺគ្មានកន្លែងណាក្រៅពីនៅ
 ក្នុងទ្រង់ ហើយធ្វើឱ្យការធានាផ្សេងទៀតទាំងអស់មានសុពលភាព ។ ដូច្នេះ
 ពួកគេជាអ្នកចោទប្រកាន់ខ្លួនឯង ពួកគេធ្វើជាសាក្សីប្រឆាំងនឹងខ្លួនឯង ហើយ
 បោះត្រាថ្កោលទោសខ្លួនឯង ។ បន្ទាប់មក ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានបែងចែក
 និងបំបែកដោយការស្អប់ខ្ពើម និងឆន្ទៈមិនល្អពីបងប្អូនរបស់ពួកគេ ពោលគឺមក
 ពីអវៈយវៈនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយដូច្នេះគ្មានចំណែកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ក៏ដោយ ក៏ពួកគេ
 នៅតែថ្លែងទីបន្ទាល់ថា មានតែការសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ - ដើម្បីទទួលទានព្រះគ្រីស្ទ
 ហើយរួបរួមគ្នា ជាមួយទ្រង់ ។

ក្នុងដំណើររឿងនេះ ប៉ុលបានដាស់តឿនឲ្យមនុស្សម្នាក់ពិនិត្យមើលខ្លួនឯងមុន
 នឹងបរិភោគនំប៉័ងនេះ ឬផឹកពិពែងនេះ [កូរិនថូសទី១ ១១:២៨] ។ តាមរយៈ

នេះ (ដូចដែលខ្ញុំបកស្រាយវា) គាត់មានន័យថា មនុស្សម្នាក់ៗចុះមកក្នុងខ្លួន គាត់ ហើយសញ្ជឹងគិតជាមួយខ្លួនគាត់ថា តើគាត់សម្រាកដោយការធានាខាងក្នុង នៃដួងចិត្តចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានទិញដោយព្រះគ្រីស្ទឬ? ថា តើគាត់ ទទួលស្គាល់វាដោយការសារភាពដោយមាត់ ។ ដូច្នេះ ថា តើគាត់ប្រាថ្នាចង់យក តម្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទ ដោយចិត្តខ្លះខ្លះក្នុងភាពស្ងួតត្រង់ និងបរិសុទ្ធ ។ ថា តើ បន្ទាប់ពីគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានត្រៀមខ្លួនដើម្បីប្រគល់ខ្លួនគាត់សម្រាប់បង ប្អូនរបស់គាត់ និងដើម្បីទំនាក់ទំនងខ្លួនគាត់ទៅអស់អ្នកដែលគាត់បានចែករំលែក ជាមួយព្រះគ្រីស្ទជារួម ។ ទោះជាទ្រង់ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលដោយព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ក៏ទ្រង់ចាត់ទុកបងប្អូនរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ជាសមាជិកនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ថា តើគាត់ចង់ឱ្យតម្លៃ ការពារ និងជួយពួកគេក្នុងនាមជាសមាជិករបស់គាត់ឬអ ត់ ។ មិនមែនថា ភារកិច្ចទាំងសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ពេលនេះអាចធ្វើ ឲ្យល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងខ្លួនយើងនោះទេ ប៉ុន្តែយើងត្រូវប្រឹងប្រែង និងប្រាថ្នាអស់ពី ចិត្តឆ្ពោះទៅរកទីបញ្ចប់នេះ ដើម្បីយើងអាចបង្កើនជំនឿរបស់យើងពីមួយថ្ងៃទៅ មួយថ្ងៃនៅពេលចាប់ផ្តើម ។

41. តើអ្នកណាជាអ្នកដែល “គួរសម”?

ជាធម្មតា នៅពេលដែលពួកគេរៀបចំមនុស្សឱ្យបរិភោគដោយគួរសម ពួកគេ បានធ្វើទារុណកម្ម និងបៀតបៀនមនសិការដ៏គួរឱ្យអាណិតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ប៉ុន្តែ គេមិនបាននាំមកនូវភាពល្អិតនៃអ្វីដែលនឹងត្រូវបានសម្រេចក្នុងគោលបំណង ។ ពួកគេបាននិយាយថា អ្នកដែលមានព្រះគុណបានបរិភោគយ៉ាងគួរសម ។ ពួក គេបានបកស្រាយថា «នៅក្នុងស្ថានភាពនៃព្រះគុណ ដើម្បីមានន័យថា បរិសុទ្ធ និងជម្រះពីអំពើបាបទាំងអស់ ។ ទង្វើបែបនេះនឹងរារាំងមនុស្សទាំងអស់ដែល

ធ្លាប់មាន ឬនៅលើផែនដីពីការប្រើពិធីនេះ ។ ប្រសិនបើវាជាសំណួរអំពីការ
ស្វែងរកភាពគួរសមរបស់យើង ដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ យើងមិនត្រូវបានបញ្ចប់ទេ
មានតែភាពអស់សង្ឃឹម និងសេចក្តីវិនាសអន្តរាយប៉ុណ្ណោះដែលនៅសេសសល់
ចំពោះយើង ។ ទោះបីយើងព្យាយាមអស់ពីកម្លាំងរបស់យើងក៏ដោយ យើងនឹង
មិនដើរទៅមុខឡើយ លើកលែងតែនៅទីបញ្ចប់ យើងនឹងមិនគួរសមបំផុត
បន្ទាប់ពីយើងបានប្រឹងប្រែងស្វែងរកភាពគួរសម ។ ដើម្បីព្យាបាលការឈឺចាប់
នេះ គេបានរៀបចំនូវវិធីនៃការទទួលបាននូវភាពសក្តិសមគឺ ការពិនិត្យមើលខ្លួន
យើងឲ្យអស់ពីសមត្ថភាព ហើយតម្រូវឲ្យខ្លួនយើងទទួលខុសត្រូវលើអំពើទាំងអស់
របស់យើង យើងជម្រះភាពមិនសក្តិសមរបស់យើងដោយការលះបង់ ការ
សារភាព និងការពេញចិត្ត ។ យើងបានបង្ហាញរួចហើយនៅក្នុងកន្លែងដែល
សមស្របជាងនេះអំពីលក្ខណៈនៃការផុតកំណត់នេះ ។ តាមការអនុវត្តចំពោះកិច្ច
ការបច្ចុប្បន្ននេះ ខ្ញុំនិយាយថា ឱសថទាំងនេះខ្សោយពេកហើយ សតិសម្បជញ្ញៈ
ក៏ស្រងាកចិត្ត និងតក់ស្លុត ហើយតក់ស្លុតនឹងអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។ ព្រះអម្ចាស់
របស់យើង តាមរយៈការហាមប្រាមរបស់ទ្រង់ មិនទទួលស្គាល់ថា គ្មាននរណា
ម្នាក់ចូលរួមក្នុងពិធីល្បែងរបស់ទ្រង់ដែលមិនសុចរិត និងគ្មានកំហុសនោះទេ អ្នក
ណាម្នាក់ត្រូវការការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដើម្បីធានាខ្លួនគាត់ពីភាពសុចរិត
របស់ខ្លួន ដែលគាត់បានឮថាព្រះជាម្ចាស់តម្រូវ ។ តើយើងបញ្ជាក់ពីមូលដ្ឋានអ្វី
ក្នុងការធានាថាអស់អ្នកដែលបានធ្វើអស់ពីសមត្ថភាពបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់
ខ្លួននៅចំពោះព្រះ? ប៉ុន្តែបើទោះជាបែបនេះក៏ដោយ តើនៅពេលណាដែលអ្នក
ណាហ៊ានធានាខ្លួនឯងថាខ្លួនបានធ្វើអស់ពីសមត្ថភាព? ដូច្នេះ ដោយសារមិន
មានការធានាជាក់លាក់អំពីភាពសក្តិសមរបស់យើងលេចឡើង ទ្វារនឹងនៅតែ

ជាប់គាំងដោយការហាមប្រាមដ៏គួរឲ្យខ្លាចនោះ ដែលសម្រេចថាអ្នកណាដែលស៊ី
ផឹកដោយមិនសក្តិសមនឹងទទួលបានដោយវិនិច្ឆ័យលើខ្លួនគេ [កូរិនថូសទី១ ១១:
២៩] ។

**42. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ចាំបាច់ត្រូវតែមាន ប៉ុន្តែមិនមែនជា
ភាពល្អឥតខ្ចោះ**

ឥឡូវនេះ វាគឺ ងាយស្រួលក្នុងការវិនិច្ឆ័យពីធម្មជាតិនៃគោលលទ្ធិនោះ ដែល
គ្រប់គ្រងនៅក្នុង papacy និងពីអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធនាបានផុសឡើង ។ ព្រោះ
ដោយសេចក្តីឃោរឃៅមិនចេះចប់សព្វគ្រប់ហើយ ទើបបង្ហាបមនុស្សមានបាប
មានសេចក្តីទុក្ខ ហើយរងទុក្ខដោយសេចក្តីញាប់ញ័រ និងសេចក្តីសោកសង្រេង
នៃការល្អងលោមនៃពិធីនេះ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងនោះ សេចក្តីរីករាយទាំងអស់នៃ
ដំណឹងល្អត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ អារក្សមិនអាច
ស្វែងរកមធ្យោបាយបំផ្លាញមនុស្សបានលឿនជាងដោយការធ្វើឱ្យពួកគេឆ្ងុត
រហូតដល់ពួកគេមិនអាចភ្ញាក់ និងរស់ជាតិអាហារនេះ ដែលព្រះវរបិតាស្តីដ៏
សប្បុរសបំផុតរបស់ពួកគេបានសព្វព្រះហឫទ័យចំអែតពួកគេ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំ
ឱ្យប្រញាប់ប្រញាល់ទៅរកសេចក្តីវិនាសបែបនោះ ចូរយើងចាំថា បុណ្យដ៏វិសេស
នេះ ជាថ្នាំសម្រាប់មនុស្សឈឺ ការល្អបាបកម្ម ទានដល់ជនក្រីក្រ ។ ប៉ុន្តែនឹង
មិននាំមកនូវផលប្រយោជន៍ដល់សុខភាព សុចរិត និងអ្នកមាននោះទេ
ប្រសិនបើអាចត្រូវបានរកឃើញ ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានប្រទានមកយើង
ជាអាហារ នោះយើងយល់ថា បើគ្មានទ្រង់ទេ យើងនឹងស្រេកឃ្លាន ហើយដួល
សន្លប់ ដូចជាទុរ្ភិក្សបំផ្លាញកម្លាំងនៃរូបកាយ ។ បន្ទាប់មក ដោយសារទ្រង់ត្រូវ
បានប្រទានដល់យើងដល់ជីវិត យើងយល់ថា បើគ្មានទ្រង់នៅក្នុងយើងទេ

យើងនឹងស្លាប់យ៉ាងច្បាស់ ។ ដូច្នេះ នេះជាភាពសក្តិសម—ជាប្រភេទដ៏ល្អបំផុត និងតែមួយគត់ដែលយើងអាចនាំយកទៅកាន់ព្រះ—ដើម្បីថ្វាយនូវភាពអាក្រក់ របស់យើង និង (និយាយ) ភាពមិនសក្តិសមរបស់យើងចំពោះទ្រង់ ដើម្បីឲ្យ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យយើងសក្តិសមនឹងទ្រង់ ។ អស់សង្ឃឹមក្នុង ខ្លួនយើង ដើម្បីអោយយើងបានទទួលការសម្រាលទុក្ខក្នុងព្រះអង្គ ។ ចូរបន្ទាប ខ្លួនយើង ដើម្បីឲ្យយើងបានលើកឡើងដោយទ្រង់ ។ ចោទប្រកាន់ខ្លួនយើង ដើម្បីអោយយើងបានទទួលយុត្តិធម៌ពីព្រះអង្គ ។ ជាងនេះទៅទៀត ដើម្បីប្រាថ្នា ចង់បានការរួបរួមដែលទ្រង់សរសើរដល់យើងនៅក្នុងពិធីល្បែងរបស់ទ្រង់ ។ ហើយដូចជាទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងទាំងអស់គ្នាមានចិត្តគំនិតតែមួយ ចិត្តមួយ អណ្តាត តែមួយសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ។ ប្រសិនបើយើងថ្លឹងថ្លែង និងពិចារណារឿង ទាំងនេះបានល្អ គំនិតទាំងនេះ ទោះបីវាអាចធ្វើឱ្យយើងទ្រុឌទ្រោមក៏ដោយ ក៏ គំនិតទាំងនេះនឹងមិនធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ចុះឡើយ ។

តើយើងរាល់គ្នាដែលទុក្ខ និងទទេនៃអំពើល្មើសទាំងអស់ ដែលរង្វេងនឹងអំពើបាប ពាក់កណ្តាលស្លាប់ បរិភោគរូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយរបបណា? ផ្ទុយទៅ វិញ យើងនឹងគិតថា យើងជាអ្នកក្រ មករកអ្នកផ្តល់ដោយសប្បុរស ។ ដូចជា ឈឺទៅគ្រូពេទ្យ; ក្នុងនាមជាមនុស្សមានបាប ដល់អ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ទីបំផុត ព្រះអង្គដែលប្រទានជីវិតឲ្យយើងស្លាប់ទៅ ។ យើងនឹងគិតថា ភាពស ក្តិសម ដែលត្រូវបានបញ្ជាដោយព្រះ រួមបញ្ចូលនៅក្នុងជំនឿជាចម្បង ដែលធ្វើ ឱ្យអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងព្រះត្រីសូឡើងវិញ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនយើងទេ ។ ទីពីរ នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទោះជាមិនល្អឥតខ្ចោះក៏ ដោយ គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះ ដើម្បីទ្រង់អាចបង្កើនវាទៅជាអ្វីដែល

ប្រសើរជាងនេះ ដរាបណាវាមិនអាចផ្តល់ឱ្យដោយពេញលេញ ។ អ្នកផ្សេងទៀត
 យល់ស្របជាមួយយើងថា ភាពសក្តិសមខ្លួនឯងមាននៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ និង
 សេចក្តីស្រឡាញ់ នៅតែមានកំហុសឆ្គងលើស្តង់ដារនៃភាពសក្តិសម ដោយតម្រូវ
 ឱ្យពួកគេធ្វើ ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីជំនឿដែលមិនអាចសម្រេចបាន និងសេ
 ចក្តីស្រឡាញ់ស្ទើរនឹងនោះ ។ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញដើម្បីការពារយើង ។
 ប៉ុន្តែ តាមរយៈការធ្វើដូច្នេះ ពួកគេដូចជាអ្នកដែលបានរៀបរាប់ពីមុនមក ជំរុញ
 មនុស្សទាំងអស់ពីការចូលទៅជិតពិធីល្បែងដ៏បរិសុទ្ធបំផុតនេះ ។ សម្រាប់ទស្សនៈ
 របស់ពួកគេដែលទទួលបាននោះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងទទួលបានឡើយ លើក
 លែងតែមិនសក្តិសមឡើយ ពីព្រោះមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវទទួលទោស ហើយ
 ត្រូវកាត់ទោសពីភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់ខ្លួន ។ ហើយវានឹងជាភាពឆោតល្ងង់
 ហួសហេតុ—មិននិយាយពីភាពល្ងង់ខ្លៅ—ដើម្បីទាមទារភាពល្អឥតខ្ចោះបែបនេះ
 ក្នុងការទទួលពិធី ដូចដែលនឹងធ្វើឲ្យពិធីទុកជាមោឃៈ និងខាងវិញ្ញាណ ។
 ព្រោះវាជាពិធីមួយដែលត្រូវបានតែងតាំងមិនមែនសម្រាប់ភាពល្អឥតខ្ចោះនោះទេ
 ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកទន់ខ្សោយ និងទន់ខ្សោយ ដើម្បីដាស់ ដាស់ភ្លើង ជំរុញ និង
 អនុវត្តអារម្មណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ពិតប្រាកដណាស់ ដើម្បី
 កែកំហុសរបស់អ្នកទាំងពីរ ។

43. នៅលើការប្រារព្ធពិធីដ៏ត្រឹមត្រូវនៃពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់

ប៉ុន្តែចំពោះពិធីខាងក្រៅនៃការប្រព្រឹត្តនោះ—មិនថាអ្នកជឿយកវាក្នុងដៃ ឬចែក
 គ្នាជាមួយគ្នា ឬបរិភោគច្រើនដងនូវអ្វីដែលបានឲ្យទៅម្នាក់ៗ ។ ថាតើពួកគេ
 ប្រគល់ពេលទៅឱ្យឌីកុន ឬប្រគល់វាទៅអ្នកបន្ទាប់ ។ នំប៉័ងគ្មានដំបែឬគ្មានមេ ។
 ស្រាក្រហមឬស - វាមិនមានភាពខុសគ្នាទេ ។ រឿងទាំងនេះគឺព្រងើយកណ្តើយ

ហើយទុកតាមការសំរេចចិត្តរបស់ពួកជំនុំ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាប្រាកដ
 ណាស់ថាការអនុវត្តនៃព្រះវិហារបុរាណគឺសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាដើម្បីយកវានៅក្នុង
 ដែនរបស់ពួកគេ ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា «ចូរបែងចែកវាឲ្យគ្នាឯង [លូ
 កា 22:17, Vg.] ។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររៀបរាប់ថា នំប៉័ងដំបែទូទៅត្រូវបានប្រើ
 ប្រាស់មុនសម័យរបស់ Roman Bishop Alexander ដែលជាអ្នកដំបូងដែល
 ចូលចិត្តនំប៉័ងពិតមេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនឃើញហេតុផលសម្រាប់រឿងនេះទេ លុះត្រាតែ
 ទាញភ្នែកមនុស្សសាមញ្ញឱ្យឆ្ងល់ដោយទស្សន៍យកភាពថ្មី ជាជាងណែនាំគំនិតរបស់
 ពួកគេក្នុងសាសនាត្រឹមត្រូវ ។ ខ្ញុំសុំសួរអ្នកទាំងអស់ដែលរងផលប៉ះពាល់តិចតួច
 បំផុតដោយភាពខ្លះខ្លាំងចំពោះការគោរពបូជាថា តើពួកគេមិនបានឃើញច្បាស់ថា
 តើសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្លីជាងនៅទីនេះទេ ហើយថា តើភាពផ្អែមល្អៃមនៃការលូង
 លោមខាងវិញ្ញាណមានច្រើនប៉ុណ្ណាចំពោះអ្នកជឿ ជាងនៅក្នុងរឿងភាគដែល
 គ្មានជីវិត និងល្ខោនទាំងនេះ ។ ដែលគ្មានគោលបំណងផ្សេងក្រៅពីដើម្បី
 បញ្ឆោតអារម្មណ៍របស់ប្រជាជនដែលឆ្ងុះនោះទេ ។ ពួកគេហៅការនេះថា ការ
 កាន់អំណាចរបស់មនុស្សដោយសាសនា នៅពេលដែលពួកគេដឹកនាំពួកគេដោយ
 ចេតនា និងរង្វង់ជាមួយនឹងអបិយជំនឿ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ការពារ
 ការច្នៃប្រឌិតបែបនេះដោយអំពាវនាវដល់វត្ថុបុរាណនោះ ខ្ញុំក៏មិនព្រងើយកន្តើយ
 ចំពោះថា តើការប្រើប្រាស់គ្រីស្ទបរិស័ទពីបុរាណនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកយ៉ាង
 ណាដែរ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីសម័យសាវ័ក ពិធីដប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់
 ត្រូវបានខូចដោយសារច្រែះ ។ ប៉ុន្តែ នេះជាការពិត គឺជាភាពរឹងចចេសរបស់
 មនុស្ស ដែលមិនអាចទប់ខ្លួនពីភាពខ្ជិលច្រអូស និងធ្វើឱ្យមានភាពតានតឹងនៅ
 ក្នុងអាទិកំបាំងរបស់ព្រះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចូរយើងចាំថា ព្រះជា

ម្ចាស់ពិតជាគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ថាទ្រង់នឹងឱ្យយើងវិនិច្ឆ័យ
ទាំងទេវតារបស់ទ្រង់ និងពិភពលោកទាំងមូលនៅក្នុងវាពន្លឺ [កូរិនថូសទី១ ៦:
២-៣; កាឡាទី ១:៨ ។]

ឥឡូវនេះ ដើម្បីកម្ចាត់ចោលនូវពិធីដ៏មហិមាខ្ពង់ខ្ពស់នេះ “ពិធីល្បែងអាចត្រូវបាន
ចាត់ចែងច្រើនបំផុត ប្រសិនបើវាត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខព្រះវិហារញឹក
ញាប់ ហើយយ៉ាងហោចណាស់ម្តងក្នុងមួយសប្តាហ៍ ។ ជាដំបូង បន្ទាប់មកវាគួរ
តែចាប់ផ្តើមដោយការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ ។ ការបង្រៀននេះនេះគួរលើក
យកមកដាក់លើតុ ហើយពេលនំប៉័ង និងស្រាដាក់លើតុ ត្រូវត្រូវសូត្រពាក្យពី
អប់រំនៃពិធីល្បែង បន្ទាប់មកគាត់សូត្រពាក្យសន្យាដែលបានបន្ទូលទុកឲ្យយើង
នៅក្នុងនោះដែរ ។ ដល់ពេលហើយ គាត់គួរតែបញ្ចេញអស់អ្នកដែលបដិសេធពិ
វា ដោយការហាមប្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក គាត់គួរតែអធិស្ឋានសុំឱ្យ
ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដែលគាត់បានប្រទានអាហារដ៏ពិសិដ្ឋ
នេះមកយើង ហើយបង្រៀន និងបង្កើតយើងឱ្យទទួលវាដោយសេចក្តីជំនឿ និង
ដឹងគុណ ។ ពីដូច្នេះចិត្ត ហើយដរាបណាយើងមិនមែនជាខ្លួនយើងទេ ដោយសារ
ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ធ្វើឱ្យយើងសក្តិសមនឹងពិធីបុណ្យបែបនេះ ។
ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ទាំងទំនុកតម្កើងគួរតែត្រូវបានច្រៀង ឬអានអ្វីមួយ ហើយដើម្បី
ក្លាយជាលំដាប់ អ្នកជឿគួរទទួលពិធីល្បែងដ៏វិសុទ្ធបំផុត នោះពួកចាហ្វាយបាន
កាច់នំប៉័ង និងថ្វាយពេង ។ នៅពេលដែលពិធីល្បែងត្រូវបានបញ្ចប់ គួរតែមាន
ការដាស់តឿនដល់ជំនឿដោយស្មោះ និងការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ដល់សេច
ក្តីស្រឡាញ់ និងអាកប្បកិរិយាដែលសក្តិសមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ នៅទីបញ្ចប់ គួរ

តែអរព្រះគុណ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះ ។ ពេលរឿងទាំងនេះត្រូវបានបញ្ចប់ ក្រុមជំនុំគួរតែត្រូវបានច្រានចោលចេញដោយសុខសាន្ត ។

44. ពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវបានប្រារព្ធជាញឹកញាប់

អ្វីដែលយើងបាននិយាយរហូតមកដល់ពេលនេះអំពីពិធីបង្ហាញយ៉ាងច្រើនថា វា មិនត្រូវបានគេតែងតាំងឱ្យទទួលបានតែមួយដងក្នុងមួយឆ្នាំនោះទេ» ។ គ្រីស្ទបរិ ស័ទ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចនឹងវិលត្រឡប់មកវិញជាញឹកញាប់ក្នុងការចងចាំចំពោះ ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយការចងចាំបែបនេះដើម្បីទ្រទ្រង់ និង ពង្រឹងជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយជំរុញខ្លួនពួកគេឱ្យច្រៀងអរព្រះគុណដល់ព្រះ ហើយប្រកាសពីភាពល្អរបស់ទ្រង់ ទីបំផុតដោយវាចំអែតសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅវិញ ទៅមក និងក្នុងចំណោមពួកគេ ធ្វើជាបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ ហើយ ស្វែងយល់ពីចំណងនៃចំណងនៅក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដរាបណាយើង ទទួលទាននូវនិមិត្តសញ្ញានៃរូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាសញ្ញាដែលបានផ្តល់ឱ្យ និងទទួល នោះយើងភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកនូវកាតព្វកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តី ស្រឡាញ់តាមលំដាប់លំដោយ ។ ថាគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងអាច អនុញ្ញាតឱ្យមានអ្វីដែលអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់បងប្អូនរបស់យើង ឬមើលរំលងអ្វី ដែលអាចជួយគាត់បាន ដែលជាកន្លែងដែលតម្រូវការចាំបាច់ និងសមត្ថភាព គ្រប់គ្រាន់ ។ លូកាបានរៀបរាប់នៅក្នុងកិច្ចការថា នេះគឺជាការអនុវត្តរបស់ក្រុម ជំនុំសាវ័ក នៅពេលគាត់និយាយថា អ្នកជឿ «... បានបន្តនៅក្នុងការបង្រៀន របស់សាវ័ក និងការប្រកប ដោយការកាច់នំប៉័ង និងក្នុងការអធិស្ឋាន » [កិច្ចការ 2:42, c. Vg] ។ ដូច្នេះវាបានក្លាយជាច្បាប់ដែលមិនផ្លាស់ប្តូរដៃ លថាការប្រជុំនៃក្រុមជំនុំមិនគួរប្រព្រឹត្តទៅដោយគ្មានព្រះបន្ទូល ការអធិស្ឋាន

ការទទួលទាន ។ ការល្បែង និងការកាច់ឲ្យ ។ ថានេះគឺជាលំដាប់ដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងចំណោមកូរិនថូសផងដែរយើងអាចសន្និដ្ឋានដោយសុវត្ថិភាពពីប៉ុល [cf. កូរិនថូសទី១ ១១:២០] ហើយវានៅតែត្រូវបានប្រើប្រាស់អស់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបបានជាមាន canons ទាំងនោះ សន្មតថាជា Anacletus និង Calixtus ថា បន្ទាប់ពីការបង្រៀនបានបញ្ចប់ អស់អ្នកដែលមិនចង់នៅក្រៅបរិវេណនៃព្រះវិហារគួរតែចូលរួម ។ ហើយនៅក្នុង Canons ចាស់ទាំងនោះដែលពួកគេហៅថា "សាវ័ក" យើងអានថា: "អ្នកដែលមិនស្នាក់នៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់ហើយមិនបានទទួលការរូបរួមដ៏ពិសិដ្ឋគួរត្រូវបានកែដំរូវជាអ្នករំខានក្រុមជំនុំ" ។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ក៏ត្រូវបានសម្រេចថា អស់អ្នកដែលចូលព្រះវិហារ ហើយស្តាប់បទគម្ពីរ ហើយឈប់ធ្វើសមាហរណកម្មត្រូវដកចេញពីក្រុមជំនុំ រហូតដល់ពួកគេកែកំហុសនេះ ។ ទោះបីជានេះត្រូវបានបន្ទន់ ឬយ៉ាងហោចណាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាភាសាសាស្ត្រជាងមុននៅក្រុមប្រឹក្សាទីមួយនៃទីក្រុង Toledo ក៏ដោយ ក៏វានៅតែត្រូវបានសម្រេចនៅទីនោះថា អ្នកដែលបានទទួលការអធិប្បាយហើយ ត្រូវបានគេរកឃើញថាមិនដែលប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា នឹងត្រូវព្រមាន ។ ប្រសិនបើក្រោយពីព្រមានហើយគេនៅតែមិនព្រម គេត្រូវដកចេញ ។

45. Augustine និង Chrysostom លើកាតព្វកិច្ចនៃការចូលរួម

ជាក់ស្តែង តាមរយៈច្បាប់ទាំងនេះ មនុស្សបរិសុទ្ធមានគោលបំណងរក្សា និងការពារការអនុវត្តជាញឹកញាប់នៃការរូបរួម ដែលបានទទួលពីសាវ័កខ្លួនឯង ។

គ្រឿតពួកគេបានឃើញថាវាល្អបំផុតសម្រាប់អ្នកជឿ ប៉ុន្តែវាបានធ្លាក់ទៅក្នុងការ
 ប្រើប្រាស់បន្តិចម្តងៗដោយសារការធ្វេសប្រហែសជាទូទៅ ។ Augustine ថ្លែងទី
 បន្ទាល់អំពីថ្ងៃរបស់គាត់ថា៖ «ពិធីនៃវត្ថុនេះ ពេលគឺការរូបរួមនៃរូបកាយរបស់
 ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានដាក់នៅលើតុរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលពីតុនោះជា
 រឿងរាល់ថ្ងៃ នៅកន្លែងខ្លះ កន្លែងផ្សេងទៀតនៅចន្លោះពេលជាក់លាក់ -
 ដោយមនុស្សខ្លះ ដល់ជីវិតដោយអ្នកដទៃដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ» ។ ហើយនៅ
 ក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ Januarius គាត់និយាយថា៖ «អ្នកខ្លះទទួលរូបកាយ
 និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ជារឿងរាល់ថ្ងៃ ខ្លះទៀតទទួលវានៅថ្ងៃជាក់លាក់
 នៅកន្លែងខ្លះគ្មានថ្ងៃកន្លងផុតទៅនៅពេលដែលវាមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ កន្លែង
 ផ្សេងទៀតមានតែថ្ងៃសៅរ៍ និងថ្ងៃអាទិត្យ ។ នៅកន្លែងផ្សេងតែនៅថ្ងៃអាទិត្យ»
 ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងបាននិយាយ ជួនកាលប្រជាជនទូទៅកាន់តែឆ្ងរលុង
 មនុស្សបរិសុទ្ធបានស្តីបន្ទោសពួកគេយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ដើម្បីកុំឱ្យមើលទៅហាក់ដូចជា
 ព្រងើយកន្តើយចំពោះភាពព្រងើយកន្តើយបែបនេះ ។ មានឧទាហរណ៍មួយអំពី
 រឿងនេះនៅក្នុងសំបុត្ររបស់ Chrysostom នៅលើសំបុត្រទៅអេភេសូរថា៖ "វា
 មិនត្រូវបានគេនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលបានធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសដល់ពិធីដប់លៀង
 ទេហេតុអ្វីបានជាអ្នកអង្គុយនៅតុ? ប៉ុន្តែ "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចូលមក? [ម៉ាថា
 យ ២២:១២] ។ អ្នកណាមិនទទួលទានអាទិកំបាំង អ្នកនោះជាមនុស្សទុច្ចរិត
 ហើយគ្មានការអៀនខ្មាសដែលមានវត្តមាននៅទីនោះ ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នករាល់គ្នា
 ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បានអញ្ជើញមកពិធីលៀង លាងដៃអង្គុយនៅតុ ហើយ
 ហាក់ដូចជាត្រៀមខ្លួនទទួលទានរួចក៏មិនបានរសអ្វីដែរ—តើគាត់មិនបង្គាប់ទាំង
 ពិធីលៀងទាំងម្ចាស់ផ្ទះទេ? ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ្នកឈរក្នុងចំណោមអ្នកដែល

រៀបចំខ្លួនដោយការអធិស្ឋាន ដើម្បីទទួលបានអាហារដ៏វិសុទ្ធបំផុត ដោយការ
ពិតដែលថាអ្នកមិនបានដកទេ អ្នកបានសារភាពថាអ្នកគឺជាលេខមួយក្នុង
ចំណោមចំនួនរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់ អ្នកមិនទទួលបានទេ! វាមិន
ប្រសើរជាងទេដែលអ្នកមិនមានវត្តមាន? អ្នកនិយាយថាខ្ញុំមិនសក្តិសម ។
ដូច្នេះ អ្នកក៏មិនសក្តិសមនឹងការរូបរួមនៃការអធិស្ឋាន ដែលជាការរៀបចំ
សម្រាប់ការទទួលនូវអាថ៌កំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋនោះដែរ» ។

46. ការប្រាស្រ័យទាក់ទងតែមួយដងក្នុងមួយឆ្នាំត្រូវបានថ្កោលទោស

ច្បាស់ណាស់ទំនៀមទម្លាប់នេះដែលបង្គាប់ឱ្យយើងធ្វើសមាហរណកម្មម្តងក្នុងមួយ
ឆ្នាំគឺជាការច្នៃប្រឌិតដ៏ពិតប្រាកដរបស់អារក្ស អ្នកណាជាអ្នកណែនាំវា ។ ពួកគេ
និយាយថា Zephyrinus គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃច្បាប់នេះ ទោះបីជាវាមិនគួរឱ្យជឿថា
វាស្ថិតនៅក្នុងទម្រង់ដែលឥឡូវនេះយើងមានវាក៏ដោយ ។ ប្រហែលជាដោយសារ
ពិធីបរិសុទ្ធរបស់គាត់ គាត់មិនបានផ្គត់ផ្គង់អាក្រក់ពេកសម្រាប់ក្រុមជំនុំដូច
សម័យកាលនោះទេ ។ ពីព្រោះមិនមានការសង្ស័យតិចបំផុតដែលថា ពិធីដប់
ល្បែងដ៏ពិសិដ្ឋគឺនៅក្នុងសម័យនោះ ដែលកំណត់នៅចំពោះមុខអ្នកជឿរាល់ពេល
ដែលពួកគេបានជួបគ្នា ។ ហើយគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេ ដែលភាគច្រើននៃពួកគេ
បានរួមរស់ជាមួយគ្នា ។ ប៉ុន្តែដោយហេតុថា ស្ទើរតែគ្រប់ៗគ្នា ស្ទើរតែមិនធ្លាប់
មាន ដើម្បីធ្វើពិធីរូបរួមម្តងៗ ហើយដោយសារតែវាចាំបាច់សម្រាប់អ្នកដែលត្រូវ
បានផ្សំជាមួយនឹងមនុស្សអាសអាភាស និងមនុស្សគោរពបូជា ដើម្បីបញ្ជាក់
ជំនឿរបស់ពួកគេដោយសញ្ញាខាងក្រៅខ្លះពីមនុស្សបរិសុទ្ធ ដើម្បីជាប្រយោជន៍
ដល់សណ្តាប់ធ្នាប់ និងសុជីវធម៌ ទើបបានតែងតាំងនៅថ្ងៃនោះ ។ ដែលប្រជា
ជនគ្រីស្ទបរិសុទ្ធទាំងអស់គ្នាតែ ដោយការទទួលបានអាហារថ្ងៃត្រង់របស់ព្រះ

អម្ចាស់ ធ្វើការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ។ កូនចៅជំនាន់ក្រោយបានបង្កើត
ទ្រង់ទ្រាយបទប្បញ្ញត្តិផ្សេងទៀតរបស់ Zephyrinus នៅពេលដែលច្បាប់ជាក់
លាក់មួយត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីឱ្យមានការរូបរួមក្នុងមួយឆ្នាំ ។ ដោយ
រឿងនេះវាបានកើតឡើងស្ទើរតែទាំងអស់នៅពេលដែលពួកគេបានរួមរកម្តងហើយ
ដូចជាបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងស្រស់ស្អាតពេញមួយឆ្នាំទៅដោយមិន
ដឹងខ្លួន ។ វាគួរត្រូវបានធ្វើខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ ៖ តុរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវ
បានផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងហោចណាស់ម្តងក្នុងមួយសប្តាហ៍សម្រាប់ការប្រជុំរបស់ពួកគ្រី
ស្ទាន ហើយការសន្យាដែលបានប្រកាសនៅក្នុងវាគួរផ្តល់អាហារដល់យើងខាង
វិញ្ញាណ ។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវបង្ខំឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវជំរុញ និងដាស់តឿនទាំង
អស់គ្នា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ភាពអសកម្មរបស់មនុស្សមិនស្មោះត្រង់គឺត្រូវស្តីបន្ទោ
ស ។ ដូចជាបុរសស្រេកឃ្លាន គួរនាំគ្នាទៅញាំអាហារដ៏ច្រើនបែបនេះ ។ ដូច្នេះ
មិនមែនជារឿងអយុត្តិធម៌ទេ ដែលខ្ញុំបានត្អូញត្អែរពីដើមដំបូងថា ទំនៀមទម្លាប់
នេះត្រូវបានជំរុញដោយវត្ថុបុរាណរបស់អារក្ស ដែលតាមបញ្ហាមួយថ្ងៃក្នុងមួយឆ្នាំ
ធ្វើឱ្យមនុស្សខ្ជិលច្រអូសពេញមួយឆ្នាំ ។ ជាការពិត យើងឃើញថានៅក្នុងថ្ងៃ
របស់ Chrysostom ការរំលោភបំពានដ៏ថោកទាបនេះបានឈានចូលមកដល់ ។
ប៉ុន្តែយើងអាចមើលឃើញនៅពេលជាមួយគ្នាថាតើវាមិនពេញចិត្តគាត់ប៉ុណ្ណា ។
សម្រាប់នៅក្នុងអត្ថបទដែលខ្ញុំទើបតែបានដកស្រង់ គាត់បានត្អូញត្អែរយ៉ាងក្រៀម
ក្រំអំពីវិសមភាពដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងបញ្ហានេះ ។ នៅពេលខ្លះនៃឆ្នាំ ពួកគេច្រើនតែ
មិនបានមកសូម្បីតែពេលដែលពួកគេស្អាត ប៉ុន្តែមកនៅបុណ្យ Easter សូម្បីតែ
ពេលពួកគេមិនបរិសុទ្ធក៏ដោយ ។ រួចគាត់លាន់មាត់ថា ៖ «តាមទម្លាប់ ឱការ
សន្មតអើយ ដូច្នេះ ការថ្វាយជារឿងរាល់ថ្ងៃឥតប្រយោជន៍ យើងឈរនៅមុខ

អាសនៈដោយឥតប្រយោជន៍ គ្មានអ្នកណានឹងទទួលទានជាមួយនឹងយើងឡើយ»

។ រហូតមកដល់ពេលនេះ Chrysostom ពីការយល់ព្រមនេះដោយផ្តល់សិទ្ធិ អំណាចរបស់គាត់!

(ការដកពែងចេញពីមនុស្សដែលបានថ្កោលទោស, ៤៧-៥០)

47. ការបដិសេធនៃ “ការរូបរួមក្នុងប្រភេទមួយ”

ចេញពីកន្លែងតែមួយបានមកបទប្បញ្ញត្តិមួយទៀត ដែលបានលូចប្លន់យក អាហារពាក់កណ្តាលពីផ្នែកធំនៃស្រ្តីរបស់ព្រះ ។ និមិត្តសញ្ញានៃឈាម ដែល បានបដិសេធមិនដាក់មនុស្ស និងបង្គាប់មនុស្ស (ទាំងនេះគឺជាឋានៈដែលពួកគេ អនុវត្តចំពោះមរតករបស់ព្រះ [ពេត្រុសទី 1 5:3]) ត្រូវបានផ្តល់ជាកម្មសិទ្ធិ ពិសេសដល់មនុស្សកោរសក់ និងចាក់ប្រេងតាំងពីរបីនាក់ ។ បញ្ញត្តិរបស់ព្រះដ៏ នៅអស់កល្បជានិច្ចគឺជាគ្រប់គ្នាត្រូវផឹក [ម៉ាថាយ ២៦:២៧]; មនុស្សម្នាក់ហ៊ាន ជំនួស និងលុបចោលដោយច្បាប់ថ្មី និងប្រឆាំង ដោយសម្រេចថាមិនគ្រប់គ្នាផឹក ។ ហើយថាអ្នកច្បាប់បែបនេះមិនអាចប្រកែកប្រឆាំងនឹងព្រះរបស់ពួកគេ ដោយមិនសមហេតុផលទេ ពួកគេធ្វើពុតជាគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចកើតឡើង ប្រសិនបើពែងដ៏ពិសិដ្ឋនេះត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សគ្រប់រូប ដូចជាប្រសិនបើ គ្រោះថ្នាក់ទាំងនោះមិនត្រូវបានគេមើលឃើញទុកជាមុន ហើយត្រូវបានពិចារណា ដោយប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ!

បន្ទាប់មក ពួកគេវែកញែកយ៉ាងច្បាស់ថា មួយគឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពី រ ។ «ដ្បិតបើវាជារូបកាយ» (គេនិយាយថា) «នោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទទាំងមូល ដែលមិនអាចញែកចេញពីរូបកាយរបស់ទ្រង់បានឡើយ ដូច្នេះ រូបកាយក៏មាន

ឈាមដែរ» ។ សូមមើលថាតើគំនិតរបស់មនុស្សយើងយល់ស្របនឹងព្រះកម្រិតណា នៅពេលដែលមានខ្សែរថយក្រោយ វាចាប់ផ្តើមរើរវាយ និងព្រៃផ្សៃបន្តិច! ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញយើងនូវនំប៉័ង ហើយមានព្រះបន្ទូលថា វាជារូបកាយរបស់ព្រះអង្គ ។ គាត់បង្ហាញពែង ហើយហៅវាថាឈាមរបស់គាត់ ។ ភាពក្លាហាននៃហេតុផលរបស់មនុស្សស្រែកផ្ទុយពីនំប៉័ងគឺជាឈាម ស្រាគឺជារូបកាយ

- ដូចជាប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនមានហេតុផលណាមួយដែលសម្គាល់រូបកាយរបស់ទ្រង់ពីឈាមរបស់ទ្រង់ដោយពាក្យសម្តីនិងទីសំគាល់ទេហើយវាធ្លាប់បានលឺថា រាងកាយរបស់ ព្រះគ្រីស្ទឬព្រះលោហិតត្រូវបានគេហៅថាព្រះនិងមនុស្ស ។ ជាក់ស្តែង ប្រសិនបើទ្រង់ចង់បញ្ជាក់អំពីខ្លួនទ្រង់ទាំងស្រុង ទ្រង់អាចនិយាយបានថា «គឺខ្ញុំ» ដូចដែលទ្រង់ធ្លាប់និយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ [ម៉ាថាយ ១៤:២៧; យ៉ូហាន ១៨:៥; លូកា ២៤:៣៩] ប៉ុន្តែមិនមែន “នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ នេះជាឈាមរបស់ខ្ញុំ” ។ ប៉ុន្តែ ដោយមានបំណងជួយដល់ភាពទន់ខ្សោយនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ទ្រង់បានតែងតាំងពែងដាច់ដោយឡែកពីនំប៉័ង ដើម្បីបង្រៀនយើងថា ទ្រង់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ផឹកមិនតិចជាងសម្រាប់អាហារឡើយ ឧបមាថា ឥឡូវនេះផ្នែកមួយត្រូវបានដកយកទៅហើយ ។ រកបានតែពាក់កណ្តាលនៃអាហារនៅក្នុងទ្រង់ ដូច្នេះហើយ ទោះបីជាអ្វីដែលពួកគេធ្វើពុតជាជាការពិត-- ថាដោយការផ្សំគ្នា ឈាមគឺនៅក្នុងនំប៉័ង ហើយម្តងទៀត រាងកាយគឺនៅក្នុងពែង-

- នៅតែពួកគេបន្តព្រលឹងដ៏ពិសិដ្ឋនៃការបញ្ជាក់នៃសេចក្តីជំនឿដែល ព្រះគ្រីស្ទប្រទានឱ្យយើងនូវអ្វីដែលចាំបាច់ ។ ដូច្នេះហើយ ការលាគ្នាជាមួយនឹងពាក្យស្លាករបស់ពួកគេ យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអត្ថប្រយោជន៍ដែល យើងទទួលបានពីពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះគ្រីស្ទដោយការសន្យាពីរដង ។

48. អំណះអំណាងក្លែងក្លាយដែលថាសាវ័កគ្រាន់តែជា “អ្នកលះបង់” ប៉ុណ្ណោះ ដែលបានទទួលព័ត៌មាន

ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា អ្នកបម្រើរបស់សាតាំង (ជាទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេក្នុងការ ចំអកលើបទគម្ពីរ) និយាយពីរឿងនេះ ។ ទីមួយ ពួកគេអះអាងថា ពិទ្ធផ្លែ សាមញ្ញមួយ មិនគួរយកច្បាប់ដែលក្រុមជំនុំត្រូវគោរពជានិច្ចលើកឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេកុហកនៅពេលពួកគេនិយាយថានេះជាទង្វើសាមញ្ញ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិន ត្រឹមតែថ្វាយព័ត៌មានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានតែងតាំងឲ្យសាវ័កធ្វើដូច្នេះបន្ទាប់ពី នោះ ។ ដ្បិតនេះជាពាក្យរបស់ទ្រង់ដែលបង្គាប់ថា « ចូរអ្នករាល់គ្នាពិសាពីព័ត៌មាន នេះចុះ » [ម៉ាថាយ ២៦:២៧, cf. vg.] ហើយប៉ុលបានរំលឹកថា វាជាទង្វើដែល ទ្រង់សរសើរថាវាជាបញ្ញាគ្នាមិនប្រែប្រួល [កូរិនថូស ១ ១១:២៥] ។ ការគេច រើសមួយទៀតគឺថា មានតែសាវ័កប៉ុណ្ណោះ ដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស និងចុះ ឈ្មោះរួចនៅក្នុងលំដាប់នៃ “អ្នកលះបង់” ត្រូវបានទទួលដោយព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បី ចូលរួមក្នុងពិធីជលៀងនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ឲ្យពួកគេឆ្លើយសំណួរប្រាំយ៉ាងមកខ្ញុំ ដែលពួកគេមិនអាចគេចចេញដោយមិនអាចប្រកែកនឹងកុហកបានឡើយ ។

ទីមួយ តើព្រះបន្ទូលអ្វីដែលបានបង្ហាញដំណោះស្រាយនេះដល់ពួកគេដែលខុសពី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? បទគម្ពីររាយបញ្ជីដប់ពីរនាក់ដែលបានអង្គុយជាមួយនឹង ព្រះយេស៊ូវ [cf. ម៉ាថាយ 26:20] ប៉ុន្តែ វាមិនអាចខឹងដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ដែលហៅពួកគេថាជា « sacrificers » នោះទេ ។ ក្រោយមក យើង នឹងដោះស្រាយពាក្យនេះនៅក្នុងកន្លែងដ៏សមស្រប ។ ទោះបីជាពេលនោះទ្រង់ បានឲ្យវាដល់ពួកដប់ពីរនាក់ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់នៅតែដាស់តឿនពួកគេឲ្យធ្វើដូចគ្នា ដែរ ពោលគឺចែកឲ្យគ្នា ។

ទីពីរ ហេតុអ្វីបានជាចាប់ពីសម័យដ៏ល្អប្រសើរនោះ រហូតដល់មួយពាន់ឆ្នាំបន្ទាប់ពីពួកសាវ័ក បានទទួលទាននូវនិមិត្តសញ្ញាទាំងពីរដោយគ្មានករណីលើកលែង? តើពួកជំនុំបុរាណមិនដឹងថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកណាទេឬ? អនុញ្ញាតិឲ្យចូលដូចជាក្បូរក្នុងពិធីលៀងរបស់ទ្រង់? វានឹងជាភាពអៀនខ្មាសបំផុតដែលត្រូវឈប់នៅទីនេះ ឬគេចពីសំណួរ! មានប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំដែលរស់នៅ មានសៀវភៅរបស់អ្នកនិពន្ធបុរាណ ដែលផ្តល់ភស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃការពិតនេះ ។

Tertullian និយាយថា "ត្រូវបានចម្អែកដោយរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យព្រលឹងត្រូវបានចិញ្ចឹមពីព្រះ ។ ធ្វើដូចម្តេច? តើអ្នកនឹងហ៊ានទទួលយកពែងនៃឈាមដ៏មានតម្លៃរបស់ទ្រង់ដោយបបូរមាត់របស់អ្នកដោយរបៀបណា? Jerome និយាយអំពី "ពួកសង្ឃដែលធ្វើពិធីបុណ្យ Eucharist និងចែកចាយឈាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ប្រជាជន" ។ Chrysostom និយាយថា ៖ «មិនដូចក្នុងក្រិកវិន័យចាស់ ដែលបូជាចារ្យបានបរិភោគមួយចំណែកទេ ក៏ចែកដល់មនុស្សផ្សេងដែរ ។ ប៉ុន្តែ រូបកាយមួយ និងពែងមួយត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សទាំងអស់ ។ រឿងទាំងនោះដែលទាក់ទង Eucharist គឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់សង្ឃ និងមនុស្ស ។ Augustine ក្នុងវគ្គជាច្រើនបញ្ជាក់រឿងដូចគ្នា ។

49. ការទទួលមនុស្សធម្មតាដោយរក្សារហូតដល់ថ្ងៃនោះ

ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំប្រកែកអំពីរឿងដែលល្បីដូច្នេះ? សូមឲ្យអ្នកសរសេរភាសាក្រិច និងឡាតាំងទាំងអស់ត្រូវបានអាន ហើយភស្តុតាងបែបនេះនឹងត្រូវបានរកឃើញជាបរិបូរ ។ ហើយទំនៀមទំលាប់នេះមិនបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបដិសេធឡើយ ខណៈពេលដែលការធ្លាក់ចុះនៃសេចក្តីសុចរិតនៅតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំ

នុំ ។ Gregory អ្នកអាចហៅបានថាជាសង្ឃចុងក្រោយនៃទីក្រុងរ៉ូម បានបង្រៀនថាទំនៀមទម្លាប់ត្រូវបានរក្សានៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ ៖ « តើឈាមរបស់កូនចៀមគឺជាអ្វីដែលអ្នកបានរៀនឥឡូវនេះ មិនមែនដោយការឮទេ ប៉ុន្តែដោយការផឹកវិញ » ។ « ឈាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហូរចូលទៅក្នុងមាត់របស់អ្នកជឿ » ។ ពិតប្រាកដណាស់ បួនរយឆ្នាំបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលអ្វីៗទាំងអស់បានធ្លាក់ចុះរួចហើយ វានៅតែស្ងៀមស្ងៀម ។ ហើយវាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមិនគ្រាន់តែជាទំនៀមទម្លាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់ដែលមិនអាចបំពានបាន ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការគោរពចំពោះការអប់រំរបស់ព្រះនៅពេលនោះបានរីកចម្រើន ។ ហើយពួកគេមិនបានសង្ស័យថា វាជាការលះបង់ដើម្បីញែកចេញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានចូលរួមនោះទេ ។ សម្រាប់ Gelasius និយាយដូច្នេះ៖ យើងបានរកឃើញថាអ្នកខ្លះទទួលបានតែផ្នែកនៃរូបកាយបរិសុទ្ធតែបដិសេធពីពែង ។ ដោយមិនសង្ស័យ ពួកគេហាក់ដូចជាត្រូវបានចងក្លាប់ដោយអបិយជំនឿមួយចំនួន ពួកគេត្រូវតែទទួលពិធីទាំងស្រុង ឬត្រូវបានរារាំងទាំងស្រុងពីពួកគេ ។ ចំពោះអាថ៌កំបាំងនេះមិនអាចបែងចែកបានដោយគ្មានការលះបង់ដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ។ គេបានស្តាប់តាមហេតុផលរបស់ Cyprian ដែលជាការពិតណាស់ គួរតែជំរុញចិត្តគំនិតរបស់គ្រីស្ទាន ។ គាត់និយាយថា "តើយើងបង្រៀនឬអំពាវនាវឱ្យពួកគេបង្ហូរឈាមរបស់ពួកគេក្នុងការសារភាពអំពីព្រះគ្រីស្ទឬប្រសិនបើយើងបដិសេធណោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះអ្នកដែលចង់ប្រឆាំង? ឬតើយើងធ្វើយ៉ាងណាឱ្យពួកគេសមនឹងពែងនៃសេចក្តីឈឺចាប់ បើសិនជាយើងមិនបានចូលព្រះវិហារមុនគេដោយសិទ្ធិនៃការរួបរួមគ្នាទទួលស្គាល់ពួកគេឲ្យផឹក

ពែងរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ? ថាពួក canonists ដាក់កម្រិតថាច្បាប់របស់
Gelasius ចំពោះសង្ឃគឺក្មេងពេក ប្រឆាំងដើម្បីទាមទារឱ្យមានការបដិសេធ ។

50. ពាក្យនៃបទគម្ពីរគឺច្បាស់លាស់ស្របគ្នាទៅនឹងពែងគ្រប់ទាំងអស់

ទីបី ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទនិយាយសាមញ្ញពីនំប៉័ងដែលពួកគេគួរតែបរិភោគ
និងអំពីពែងដែលពួកគេទាំងអស់គ្នាគួរផឹក [ម៉ាកុស 14:22-23: ម៉ាថាយ 26:
26-27]? វាដូចជាទ្រង់មានចេតនាជំទាស់នឹងកលល្បិចរបស់សាតាំង ។

ទីបួន ព្រះអម្ចាស់ (ដូចដែលពួកគេចង់បានវា) លើកតម្កើងតែ "អ្នកលះបង់"
នៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់បស់ទ្រង់ តើអ្នកណានឹងហ៊ានហៅមនុស្សចម្លែកដែល
ព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលឲ្យទទួលទាន? ឬសូម្បីតែចូលរួមអំណោយទានដែល
អំណាចមិនបាននៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនដោយគ្មានការបង្គាប់ពីព្រះអង្គតែមួយ
គត់ដែលអាចឲ្យបានឬ? ពិតប្រាកដណាស់ តើសព្វថ្ងៃនេះ ពួកគេសន្មត់ថា អ្វី
ជាការធានាដល់មនុស្សទូទៅ ដែលជានិមិត្តរូបនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ប្រសិនបើពួកគេគ្មានបទបញ្ជា ឬគំរូរបស់ព្រះអម្ចាស់?

ទីប្រាំ គឺប៉ុលបានកុហកនៅពេលគាត់និយាយទៅកាន់ពួកកូរិនថូសថា
គាត់បានទទួលពីព្រះអម្ចាស់នូវអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់ពួកគេ [កូរិនថូសទី១
99:23]? ក្រោយមក គាត់ប្រកាសអំពីការដែលបានប្រគល់ឲ្យថា មនុស្ស
ទាំងអស់ត្រូវចូលរួមនិមិត្តសញ្ញាទាំងពីរដោយមិនរើសមុខ [កូរិនថូសទី១ 99:26
] ។ ប្រសិនបើប៉ុលបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់នូវការអនុវត្តដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវ
បានទទួលស្គាល់ដោយគ្មានភាពខុសគ្នានោះសូមឱ្យអស់អ្នកដែលដេញចេញពីវាស្ត្រ
របស់ព្រះស្ទើរតែទាំងអស់ឃើញពីអ្នកដែលបានទទួលការអនុវត្តរបស់ពួកគេ

ព្រោះឥឡូវនេះពួកគេមិនអាចធ្វើពុតថាអ្នកនិពន្ធវាទេគឺជាព្រះទេតើ ដែលមិន
មានពាក្យ បាទ ឬ ចាស [កូរិនថូសទី១ ១:១៩] ។ ហើយពួកគេនៅតែហ៊ាន
បិទបាំងអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមបែបនេះដោយប្រើឈ្មោះក្រុមជំនុំ ហើយការពារពួក
គេតាមលេសនោះ! ដូចជា Antichrists ទាំងនេះ ដែលងាយនឹងជាន់ឈ្នី កំ
ចាត់កំចាយ និងលុបបំបាត់ចោលការបង្រៀន និងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជា
ក្រុមជំនុំ ឬក្រុមជំនុំរបស់សាវ័ក ដែលសាសនារីកចម្រើនខ្លាំង មិនមែនជាក្រុម
ជំនុំទេ!

[The end of Book 4 , Volume XIV Chpters 16-17]

Soli Deo Gloria